

Rachel Gilman

THAT PART OF THE
FRENCH CONNECTION
WHICH ISN'T IN THE
FRANCE OF THE

THAN HOA + IN
A NEW COLLECTION

CHOCOLAT

www.chocolat.com

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đêm trước đám tang của Virgil Duffy, một cơn bão đổ xuống Puget Sound. Nhưng đến sáng hôm sau, những đám mây xám đã trôi đi, thế vào đó là khung cảnh vịnh Elliott và đường chân trời ngoạn mục của khu thương mại Seattle.

Ánh mặt trời xiên ngang mặt đất nơi điền trang Bainbridge của ông và chiếu vào nhà qua các ô cửa sổ chót vót. Giữa những vị khách đang bày tỏ lòng tôn kính ở lễ tưởng niệm ông, có những người đang tự hỏi có phải ông ở trên thiên đường đang kiểm soát thời tiết u ám khét tiếng của tháng Tư hay không. Họ cũng tự hỏi liệu ông từng có khả năng kiểm soát cô vợ trẻ hay không, nhưng chủ yếu họ tự hỏi cô ta sẽ làm gì với đồng tiền và đội bóng khúc côn cầu NHL vừa được thừa kế.

Tyson Savage cũng tự hỏi điều đó. Những giọng nói tràn đến từ căn phòng khách nghiêm trang át đi tiếng đôi giày hiệu Hugo Boss khi anh đi ngang qua sàn gỗ ở lối vào. Anh có một cảm giác rất xấu rằng bà góa phụ Duffy sắp phá tan nát cơ hội đoạt cúp của anh. Cảm giác tồi tệ ấy châm nhói gáy anh và khiến anh phải chỉnh lại nút thắt cà vạt quá chặt.

Ty đi qua cánh cửa đôi vào căn phòng lớn nồng nặc mùi gỗ đánh bóng và mùi tiền cũ. Anh phát hiện ra vài đồng đội của mình, chỉnh tề và trông hơi khó chịu giữa giới thượng lưu của Seattle. Cầu thủ phòng ngự Sam Leclair trưng một con mắt đen sì mà rốt cục đã dẫn đến một án phạt năm phút trong trận đấu với Avalanche tuần trước. Chẳng phải Ty giơ biển chửi thề để đánh nhau trong góc. Anh cũng có tiếng hiếu chiến, nhưng không như Sam, anh không phải kẻ bộp chộp. Chỉ còn ba ngày nữa là đến trận tranh giải đầu tiên, những vết thâm kia nhất định sẽ còn tệ hơn nhiều.

Ty dừng lại khi vừa bước vào cửa, ánh mắt anh nhìn sang bên kia phòng và đáp xuống cô vợ góa của Virgil đang đứng trong luồng ánh nắng tràn qua cửa sổ. Dù ánh nắng không chiếu sáng trên mái tóc vàng dài của cô ta, cô Duffy cũng vẫn nổi bật giữa những người đến viếng. Cô mặc một chiếc váy đen với ống tay áo dài vừa qua khuỷu tay và chân váy dài vừa quá đầu gối. Nó chỉ là một cái váy trơn trông chẳng hề xấu tí nào khi khoác lên cơ thể phi thường.

Ty chưa từng gặp cô Duffy. Vài giờ trước, ở nhà thờ Thánh James, là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ngoài đời. Dù vậy anh đã nghe nói đến cô ta. Tất cả mọi người đều đã nghe nói đến chuyện giữa ông tỷ phú và bạn giường của ông ta. Anh nghe nói rằng nhiều năm trước khi bà góa phụ này chộp được ông chồng giàu có, già nua, cô ta là một vũ nữ múa cột ở Vegas. Theo tin đồn, một đêm trong lúc cô ta đang đứng đưa trên đôi gót nhựa, chính Hugh Hefner đã đi vào câu lạc bộ và phát hiện ra cô ta trên sân khấu, ông đã đưa cô ta vào tờ báo của mình, và mười hai tháng sau, ông ta đưa cô ta thành Người Tình của Năm. Ty không nghe nói cô ta đã gặp Virgil bằng cách nào, nhưng hai người họ gặp nhau bằng cách nào cũng không quan trọng. Ông già đó đã chết và bỏ lại đội bóng của ông ta cho một ả đào mỏ. Đúng là quá khốn nạn.

Tin đồn trong phòng thay đồ ở Key Arena nói rằng Virgil đã bị đau tim dữ dội trong lúc đang cố làm hài lòng cô vợ trẻ trên giường. Tin đồn nói rằng ông ta đã làm vỡ một van tim và chết với một nụ cười mãn nguyện trên mặt. Những người làm dịch vụ tang lễ đã không thể xóa đi bộ dạng ấy, và ông ta đã đi vào lò thiêu với nụ cười và một thứ cương cứng.

Ty không quan tâm đến các tin đồn, và anh không quan tâm những gì mà mọi người làm hay họ làm việc ấy cùng ai. Việc ấy có hay ho, hay dở tệ, hay lập lờ ở giữa hai thứ cũng chẳng quan trọng. Cho đến lúc này. Anh vừa mới ký hợp đồng với ban tổ chức đội Seattle Chinooks ba tháng trước, một phần vì số tiền ông ta đã bỏ ra, nhưng chủ yếu vì chiếc băng đội trưởng và

khả năng dành cúp Stanley. Cả anh và Virgil đều muốn chiếc cúp đó. nhưng vì những lý do khác nhau. Virgil thì muốn chứng tỏ một điều gì đó cho lũ bạn giàu có của ông ta. Ty thì muốn chứng tỏ một điều với thế giới: anh giỏi hơn cha mình, Pavel Savage vĩ đại. Chiếc cúp là thứ đã lảng tránh cả hai bọn họ, nhưng Ty là người duy nhất vẫn có cơ hội với nó. Hay ít nhất là anh đã có một cơ hội rất ngon lành cho tới khi Duffy nghèo ngay trước mùa giải và bỏ đội bóng cho một cô nàng tóc vàng cao ráo. Bỗng nhiên cơ hội để Ty đạt được chiếc cúp lớn nhất NHL lại nằm trong tay một cô vợ cảnh.

“Này, Thánh,” Daniel Holstrom hét to khi anh đến gần.

Ty đã được trao cái tên “Thánh” vào những năm tân binh của anh, khi mà sau một đêm tiệc tùng đặc biệt cuồng nhiệt, anh chơi dở tệ vào ngày hôm sau. Khi huấn luyện viên đưa anh ra ghế dự bị, Ty đã quả quyết rằng anh bị sốt siêu vi trùng. “Cậu giống hệt cha cậu,” huấn luyện viên nói, với một cái lắc đầu chán ghét. “Một vị thánh phải gió.” Kể từ đó Ty đã cố gắng và thỉnh thoảng thất bại trong việc làm mọi người quên đi cái tiếng ấy.

Anh quay nghiêng qua bờ vai chiếc áo vét màu xanh nhìn vào mắt đồng đội của mình.

“Mọi chuyện thế nào?”

“Tốt lắm. Cậu đã chia buồn với cô Duffy chưa?”

“Chưa.”

“Cậu có nghĩ Virgil thực sự chết khi đang ăn tươi vợ ông ta không? Ông ta bao nhiêu nhỉ? Chín mươi à?”

“Tám mươi một.”

“Một người đàn ông vẫn dựng dậy được ở tuổi tám mươi một sao?” Daniel lắc đầu. “Sam nghĩ cô ta nóng bỏng đến mức có thể dựng được cả

người chết dậy, nhưng thật lòng tớ ngờ rằng thậm chí cả cô ta cũng không thể tạo ra phép màu với thiết bị cũ cho được.” Anh ta dừng lại một lát để quan sát cô vợ góa trẻ như thế anh ta vẫn chưa thể định hình trong đầu. “Cô ta nóng bỏng kinh hồn.”

“Virgil chắc đã được trợ giúp về mặt thuốc men chứ, nhờ?” Cha của Ty đang ở cuối tuổi năm mươi mà vẫn dựng dậy được như một thằng nhóc tuổi teen, hay theo ông nói là thế. Viagra đã đưa rất nhiều người đàn ông quay lại đời sống tình dục của họ.

“Đúng vậy. Không phải Hefner ở tuổi tám mươi và vẫn làm tình được sao?”

Hay theo ông ta quả quyết là thế. Ty cởi nút áo ra. “Gặp cậu sau nhé,” anh nói và đi qua đám đông, nhóm người trong độ từ già khụ cho tới vài đứa nhóc trẻ măng đang thì thào trong góc. Khi anh đi thẳng tới chỗ cô Duffy “nóng bỏng kinh hồn”, anh gật đầu chào vài người, những người trông bóng nhẫy và hơi mọi rợ được trang trí trong những bộ vét hàng hiệu.

Anh dừng lại trước mặt cô ta và chìa tay ra. “Tôi rất tiếc vì mất mát của bà.”

“Cảm ơn anh.” Một cái cau mày nhẹ làm nhăn vầng trán mượt mà và đôi mắt xanh to của cô ta ngẩng nhìn lên mặt anh. Cô ta thậm chí còn xinh đẹp và trông trẻ trung hơn nhiều khi nhìn gần. Cô ta đặt tay vào tay anh, tay cô ta mềm mại và các ngón tay lạnh lạnh. “Anh là đội trưởng đội khúc côn cầu của Virgil. Ông ấy vẫn luôn đề cao anh.”

Giờ thì nó là đội bóng của cô ta, và những gì cô ta làm với nó thì còn đang trong diện nghi vấn. Anh đã nghe nói cô ta sẽ bán nó. Anh hy vọng điều đó là đúng và nó sẽ sớm xảy ra.

Ty thả tay cô ta ra. “Virgil là một người đàn ông tuyệt vời.” Một điều mà tất cả mọi người đều biết là nói quá. Giống như vô số những người giàu sụ

thường đạt được điều mình muốn khác, Virgil nhiều lúc là một lão khốn kiếp. Nhưng Ty đã thỏa hiệp được với ông ta vì họ có cùng mục tiêu. “Tôi đã rất thích những cuộc nói chuyện dài của chúng tôi về khúc côn cầu.”

Virgil có thể đã tám mươi một tuổi, nhưng đầu óc ông ta rất sắc sảo và biết về khúc côn cầu còn nhiều hơn khối cầu thủ.

Một nụ cười kéo cong đôi môi đầy đặn xin-hãy-hôn-em của cô ta. “Phải, ông ấy cũng rất thích điều đó.”

Cô ta chỉ trang điểm nhẹ, điều này làm anh ngạc nhiên khi xem xét đến nghề nghiệp trước đây của cô ta. Anh chưa từng gặp một cô người mẫu Playboy nào mà lại không thích tô vẽ mặt mày. “Nếu có gì đó mà các cầu thủ và tôi có thể làm để giúp đỡ cô, hãy cho tôi biết,” anh nói không mấy thật lòng, nhưng vì anh là đội trưởng, anh cho là mình nên đề nghị giúp đỡ.

“Cảm ơn anh.”

Đứa con duy nhất của Virgil bước tới trước và thì thầm gì đó vào tai cô vợ góa. Ty từng gặp Landon Duffy vài lần và không thể nói là thích anh ta được. Anh ta cũng độc ác và quyết đoán như Virgil, nhưng thiếu đi sự quyến rũ đã giúp cha anh ta thành công.

Nụ cười của cô vợ góa nao núng và vai cô ta căng ra. Vẻ tức giận lóe lên trong đôi mắt màu xanh lục của cô ta. “Cảm ơn vì đã đến, anh Savage.” Giống như nhiều người Mỹ khác, cô ta đã đánh vần nhầm tên anh. Nó không phải Sa-vít, như trong từ vít. Nó được đánh vần là Sah-vahge cơ.

Ty nhìn cô ta quay người và bỏ đi và anh tự hỏi Landon đã nói gì. Rõ ràng là, cô ta không thích điều đó. Mắt anh trượt xuống mái tóc vàng cho tới bộ móng tròn của cô ta trong chiếc váy đen giản dị mà trông chẳng hề xấu xí chút nào. Anh tự hỏi con trai của Virgil có gạ gẫm cô ta không. Mà chuyện đó cũng chả quan trọng. Ty có nhiều thứ đáng kể hơn phải lo đến. Có thể kể đến trận đấu thứ Năm này ở Vancouver khi họ nhận lời đe dọa

đôi của anh em sinh đôi nhà Sedin trong trận tranh giải mở màn. Tối tận ba tháng trước, Ty vẫn là đội trưởng đội Canucks, và anh biết rõ hơn bất kỳ ai là đừng bao giờ đánh giá thấp mấy cậu bé đến từ Thụy Điển đó. Nếu họ vào cuộc chơi, họ là cơn ác mộng tồi tệ nhất của một cầu thủ phòng ngự.

“Cậu đã thấy các bức ảnh chưa?”

Ty rời mắt khỏi cặp móng đang bỏ đi của cô vợ góa và ngó qua vai nhìn đồng đội của anh, kẻ phiền phức lắm điều, Sam Leclair. “Chưa.” Anh không phải hỏi ảnh nào. Anh biết và chưa từng đủ hứng thú để tìm kiếm chúng.

“Ngực của cô ta là thật đấy.” Qua một khوة môi Sam thêm vào, “Cũng không phải tở đã nhìn đâu.” Anh ta cố tỏ vẻ vô tội, nhưng đôi mắt thâm sì đã phá hỏng nỗ lực đó.

“Tất nhiên là không rồi.”

“Cậu nghĩ cô ta có thể giúp chúng ta được mời tới biệt thự Playboy không?”

“Gặp cậu mai nhé,” Ty nói qua một tràng cười và đi về phía lối ra. Anh đi qua cánh cửa đôi khổng lồ của căn biệt thự bằng gạch và cơn gió lạnh giá thổi nhẹ qua mặt anh. Anh dừng lại để cài nút áo khoác và tiếng cô vợ góa của Duffy vang đến theo gió.

“Tất nhiên là con muốn gặp mẹ.” cô nói. “Chỉ có điều lúc này đúng là một khoảng thời gian thật tồi tệ.”

Ty liếc nhìn cô, đang đứng cách đó vài mét quay lưng về phía anh. “Mẹ biết con yêu mẹ mà. Con không muốn tranh cãi đâu.” Cô lắc đầu và tóc cô chạm nhẹ giữa lưng. “Ngay lúc này thì không thể được, nhưng con sẽ gặp mẹ sớm.”

Cô đi về hướng mép ngôi nhà và Ty tiếp tục xuống các bậc thang. Anh không ngạc nhiên khi cô Duffy có một người xem ra là người tình ở đầu bên kia[1]. Tất nhiên là cô ta có rồi. Cô ta đã cưới một ông già. Một ông già vừa trao cho cô ta đội bóng khúc côn cầu của mình.

[1] Trong tiếng Anh khi nói chuyện với nhau người ta chỉ có hai ngôi nên Ty hiểu nhầm Faith nói chuyện với người tình. Đoạn đối thoại trên khi vào tai Ty có thể hiểu như sau: “Tất nhiên là em muốn gặp anh,” cô nói. “Chỉ có điều lúc này đúng là một khoảng thời gian thật tồi tệ.” Ty liếc nhìn cô, đang đứng cách đó vài mét quay lưng về phía anh. “Anh biết em yêu anh mà. Em không muốn tranh cãi đâu.” Cô lắc đầu và tóc cô chạm nhẹ giữa lưng. “Ngay lúc này thì không thể được, nhưng em sẽ gặp anh sớm.”

Ty không thích nghĩ đến vô số cách mà việc ấy có thể phá hoại cơ hội tới cúp vô địch của anh, nhưng tất nhiên đó luôn là ưu tiên hàng đầu trong tâm trí anh. Cái chết của Virgil chẳng thể đến vào một thời điểm nào tồi tệ hơn được nữa. Bất kỳ một sự bấp bênh nào cũng có thể và sẽ ảnh hưởng đến các cầu thủ, và việc không biết ai sẽ mua đội tuyển và chủ mới sẽ áp dụng những thay đổi gì, là một câu hỏi lớn treo lơ lửng phía trên họ như một cái rìu. Nhưng tệ hơn cả sự bấp bênh là ý nghĩ bị sở hữu bởi một vũ nữ thoát y đã thành người mẫu Playboy rồi thành cô vợ cảnh. Thế là quá đủ để cảm giác nhói nhói ở gáy anh thêm nhói hơn.

Khi anh đi về hướng chiếc BMW màu đen, Ty gạt hết mọi thứ ra khỏi đầu chỉ để lại nỗi ám ảnh mới nhất của mình. Anh bỏ cô vợ góa của Virgil, vụ chuyển chủ đang lơ lửng, và trận đấu sắp tới ra khỏi đầu. Trong vài giờ, anh sẽ không lo lắng đến các kế hoạch của cô vợ góa cho đội tuyển hay trận đấu trước Canucks.

Trong phần lớn cuộc đời, Ty đã luôn cố kìm cương những cơn bốc đồng hoang dã nhà Savage có thể khiến anh lâm vào rắc rối, nhưng anh có một điểm yếu thực sự mà anh vẫn thường nuông chiều mình. Ty yêu những chiếc xe xinh xắn.

Anh trượt vào trong không gian bằng da mềm mại và khởi động chiếc M6. Tiếng rống trầm, khàn của động cơ mười xy lanh 5.0 lít rền vang khắp da anh khi anh đeo một đôi kính phi công hiệu Ray-Bans lên sống mũi. Cặp mắt kính gương che mắt anh khỏi nắng chiều rực rỡ khi anh lái xe rời đền trang có cổng và hướng về Paulsbo. Anh mở hết động cơ 500 mã lực dưới mũi chiếc BMW và đi quãng đường dài về nhà.

Faith Duffy đóng di động lại và nhìn qua bãi cỏ màu lục bảo rộng lớn, vườn hoa được giữ gìn cẩn thận, và những vòi phun nước đang chảy rì rầm. Thứ cuối cùng cô cần lúc này là một chuyến thăm từ mẹ cô. Cuộc đời của chính cô vừa bấp bênh vừa đáng sợ, và Valerie Augustine đúng là một hố đen cảm xúc[2].

[2] Từ chỉ một người thiếu hụt về mặt cảm xúc và thường khiến những người xung quanh khó chịu để bù đắp khoảng trống trong tâm hồn mình. - ND

Ánh mắt cô quét qua mặt nước bập rợn của vịnh Elliot, và cô khoanh tay ngang ngực và so vai chống lại làn gió lạnh băng đang thổi tung tóc cô quanh mặt. Đêm qua cô mơ thấy mình lại đến làm ở Aphrodite. Mơ thấy mái tóc dài của cô tung bay khắp đầu khi bài “Slice of Your Pie[3]” của Motley Crue nện âm ỉ từ bộ loa trên sân khấu chính trong câu lạc bộ thoát y. Trong giấc mơ, ánh sáng laser hồng xuyên qua đôi chân dài và đôi cao gót nhựa mười lăm phân khi cô chậm rãi rê tay xuống chiếc bụng phẳng. Lòng bàn tay cô trượt qua háng, được che trong một chiếc váy kẻ sọc nhỏ xíu, và các ngón tay cô nắm lấy chiếc ghế giữa hai đùi trần.

[3] Lát bánh của bạn (Tạm dịch). - ND

Faith ghét giấc mơ đó. Cô ghét sự hoảng loạn và cảm giác sợ hãi mà giấc mơ đó luôn để lại trong lòng cô. Cô đã không có giấc mơ đấy nhiều năm rồi, nhưng nó vẫn luôn như vậy. Cô luôn quay nghiêng người trên ghế, ưỡn lưng lên, và chậm chạp hạ đầu xuống hướng sân khấu khi bàn tay cô cời

nút chiếc áo trắng nhỏ xíu. Ánh đèn hồng cắt ngang người cô khi cô ngồi thẳng bằng trên ghế và đưa chân lên. Cô trượt một bàn chân dọc bắp chân khi bầu ngực đầy đặn tự do tràn khỏi áo và chỉ chực rơi ra khỏi chiếc áo lót bó lỏng lánh màu đỏ chói. Như thường lệ, đàn ông xếp hàng dọc mép sân khấu, nhìn cô bằng đôi mắt nóng hừng hực và khuôn miệng trề ra.

“Layla.” Họ xướng lên nghệ danh của cô cùng lúc ghi chặt tiền trong nắm tay siết chặt.

Trong giấc mơ, một nụ cười tôi-biết-thừa-các-anh-muốn-tôi làm khoe miệng cô cong lên khi Vince Neil và nhóm nhạc của mình hát về một nụ cười ngọt ngào và một lát bánh khác. Bên trong câu lạc bộ đàn ông ấy, cách đường băng Las Vegas ba khu phố, Faith đặt tay lên sàn nhà cạnh đầu và thực hiện một bước đi chậm hoàn hảo cho tới đi cô đứng rộng bằng vai. Cô ném áo sơ mi sang bên và lắc hông khi cúi xuống. Cô trượt chiếc váy kẻ sọc nhỏ xíu xuống đùi rồi chân, và cô bước ra khỏi chiếc váy chỉ mặc một chiếc quần lọt khe màu đỏ đồng bộ với áo lót. Tiếng bass và tiếng trống nặng nề nện khắp sân khấu và đế đôi giày cao gót khi cô trở thành mục tiêu trong giấc mơ của cánh đàn ông, lôi kéo họ thọc sâu vào ví và rút tiền ra.

Giấc mơ luôn kết thúc như một. Đồng tiền của cô luôn bốc hơi như một ảo ảnh, và cô thức dậy thở hổn hển. Sự lo âu đập rộn ràng trong lồng ngực cô và cướp đi hơi thở của cô. Như mọi khi, cô lại cảm thấy như một cô gái nhỏ vô dụng. Đơn độc và sợ hãi.

Những người phụ nữ khẳng định rằng họ thà chết đói còn hơn thoát y hẳn chưa bao giờ phải thực hiện lựa chọn ấy. Họ chắc chắn bao giờ phải ăn hot dog năm ngày liên tiếp vì chúng rẻ. Họ chắc chắn bao giờ mơ mộng đến cả bàn hamburger to với khoai tây chiên và bánh đồ đầy kem.

Faith quay mặt về hướng gió và hít một hơi thật sâu. Cô nên quay vào trong. Thật thô lỗ khi bỏ bê bạn bè của Virgil ở đám tang của ông, nhưng dẫu sao phần lớn bọn họ cũng chưa từng thực lòng thích cô. Còn với gia

đình ông - chặc, họ có thể biến đi cho khuất mắt. Đến tận người cuối cùng. Kể cả trong ngày này, trong tất cả mọi ngày, họ cũng không gác sự cay đắng của họ sang bên.

Virgil đã ra đi. Cô vẫn không thể tin điều đó. Chỉ cách đây một tuần ông còn kể cho cô những câu chuyện về những việc đáng kinh ngạc mà ông đã làm trong cuộc đời dài của mình, và giờ...

Giờ ông đã đi và cô cảm thấy đơn độc khủng khiếp. Cô xơ xác và kiệt quệ vì chôn cất người chồng và cũng là người bạn tốt nhất mà cô từng biết. Cô biết vài người không thích Virgil. Trong tám mươi một năm của ông, ông đã tạo ra rất nhiều kẻ thù. Nhưng ông đã rất tốt với cô, đặc biệt là vào lúc mà cô không phải lúc nào cũng tốt với chính bản thân mình.

Sau khi chết, ông vẫn tốt với cô. Virgil đã ủng hộ tiền cho nhiều tổ chức từ thiện và toàn bộ điền trang tỉ đô của ông thuộc về đứa con duy nhất của ông, Landon, và ba đứa con cùng tám đứa cháu của Landon. Nhưng ông đã để lại cho Faith căn penthouse[4] ở Seattle, năm mươi triệu đô trong ngân hàng, và đội khúc côn cầu. Một nụ cười nâng môi cô lên khi cô nghĩ đến chuyện việc đó đã khiến gia đình ông nổi điên đến thế nào. Cô chắc chắn tất cả họ đều nghĩ cô đã dựng cảnh và đồng lõa để đặt tay lên đồng tiền ấy. Rằng cô đã trao đi những ngón tình dục bệnh hoạn để lấy đội khúc côn cầu, nhưng sự thực là Virgil vẫn biết cô chẳng hề quan tâm đến đội bóng. Cô không thích thể thao và cũng sốc như mọi người khác khi Virgil để lại đội Chinooks cho cô. Cô ngờ rằng Virgil đã làm điều đó vì Landon chưa từng giấu diếm sự thật rằng anh ta mong được thừa kế đội bóng. Một khi anh ta sở hữu đội Chinooks, Faith biết cô sẽ bị gạch khỏi khu VIP. Một điều mà, thực sự, cũng chẳng phải điều đau khổ gì với cô. Cô không có hứng thú với khúc côn cầu. Phải rồi, cô đã tới vài trận đấu với chồng, nhưng cô không hề chú tâm nhiều tới hoạt động dưới mặt băng. Cô dành thời gian trên đó để làm lữ người nhà Duffy hay cà khịa tắt tiếng và nhìn qua ống nhòm tìm những bộ cánh gớm ghiếc và những kẻ say xỉn ngốc nghếch trong những

hàng ghế bên dưới. Vào một đêm tốt lành ở sân vận động Key, cô có thể phát hiện ra một kẻ say xỉn ngốc nghếch đang mặc một bộ cánh gớm ghiếc nữa kia.

[4] Căn hộ ở tầng trên cùng trong các chung cư cao cấp, cũng là căn hộ cao cấp nhất trong cả tòa nhà. - ND

Không như Faith, Landon có nhiều thích thú với môn thể thao này hơn và luôn đếm ngược từng ngày cho tới khi anh ta có thể đặt tay lên đội bóng. Sở hữu một đội thể thao chuyên nghiệp là dấu hiệu của sự giàu có tốt bậc. Một thể thành viên trong một câu lạc bộ độc quyền mà Landon vẫn muốn đến chết đi được. Một thể thành viên mà cha anh giờ đã không cho anh.

Landon có thể là con trai độc nhất của Virgil, nhưng họ khinh thường nhau. Landon chưa từng cố gắng che giấu sự bất đồng của anh ta với cuộc sống của Virgil hay sự căm ghét mà anh dành cho Faith - bà vợ thứ năm của Virgil.

Cô đi dọc tấm thảm trải dài trong hành lang tầng trên và bước vào phòng ngủ mà cô đã cùng chia sẻ với Virgil. Vài người đàn ông từ một công ty vận chuyển đang đóng gói quần áo của cô vào hộp khi một trong những luật sư của Landon lảng vảng ở phía sau, bảo đảm rằng Faith không lấy đi thứ gì không có vẻ thuộc về cô. Cô lờ những người chuyển đồ và vuốt tay ngang lưng chiếc ghế da sần của Virgil. Chiếc ghế bị lõm xuống do nhiều năm trời sử dụng và chiếc kính đọc sách của ông đặt trên bàn trên quyển sách mà ông đang đọc vào đêm ông chết, Dickens, bởi vì Virgil có sự ưa thích đặc biệt với David Copperfield.

Đêm đó, năm ngày trước, cô đang nằm ườn ra trong chiếc ghế cạnh chồng cô và xem bản chiếu lại của Đầu Bếp Hàng Đầu. Trên tivi, khi Padma đánh giá món khai vị ngon nhất, thì Virgil hít mạnh một hơi đột ngột. Cô nhìn sang ông. “Anh ổn chứ?” cô đã hỏi thế.

“Anh không thấy ổn lắm.” ông đã đặt kính và sách sang bên rồi nhấc một tay lên xương ức. “Anh nghĩ mình sẽ đi vào giường.”

Faith đặt điều khiển xuống, nhưng trước khi cô kịp nhòm dậy để giúp ông, ông đã sụp xuống trước và thở dốc, bàn tay đòi mỗi của ông buông thõng vào lòng.

Cả buổi đêm còn lại chỉ là một vệt mờ mờ. Cô nhớ đã hét tên ông và ôm đầu ông vào lòng khi cô nói chuyện với tổng đài 911. Cô không thể nhớ lại bằng cách nào ông lại nằm ra sàn, chỉ nhớ nhìn xuống mặt ông khi hồn ông rời khỏi cơ thể. Cô nhớ đã khóc và bảo ông đừng chết. Cô đã nài xin ông hãy bám trụ, nhưng ông đã không thể.

Tất cả mọi chuyện đã diễn ra quá nhanh. Đến lúc bác sĩ cấp cứu xuất hiện, Virgil đã đi rồi. Và thay vì gia đình ông tỏ ra biết ơn vì ông đã không chết cô đơn, họ lại càng ghét cô hơn vì đã ở đó vào phút cuối.

Faith đi vào phòng ngủ và cầm lấy chiếc vali Louis Vuitton mà cô đã đóng gói với vài bộ quần áo và trang sức mà Virgil đã mua cho cô suốt năm năm hôn nhân của họ.

“Tôi cần kiểm tra cái đó,” luật sư của Landon nói khi bước vào phòng.

Faith cũng có vài luật sư của chính mình. “Anh cần có trát của tòa,” cô nói khi đi qua anh ta, và anh ta không cố ngăn cô lại. Faith đã ở quanh quá nhiều người đàn ông thực sự đáng sợ nên không thể bị một trong những kẻ du côn của Landon hăm dọa. Trên đường ra khỏi phòng khách, cô cầm lấy chiếc áo khoác đen Valentino. Cô nhét bản David Copperfield của Virgil vào chiếc túi Hermes và đi ra sân. Cô hẳn có thể đi bằng lối sau, cầu thang của người hầu, và cứu mình khỏi chạm mặt gia đình Virgil, nhưng cô sẽ không làm thế. Cô sẽ không chui lủi bỏ đi như thế cô đã làm điều gì sai. Ở đầu cầu thang, cô luồn tay qua ống tay áo và mỉm cười khi nhớ lại cuộc tranh cãi liên miên với Virgil. Ông đã luôn muốn cô mặc da chồn hoặc lông

cáo bạc, nhưng cô chưa từng cảm thấy thoải mái khi mặc lông thú. Không kể cả sau khi ông chỉ ra rằng cô đúng là kẻ đạo đức giả bởi vì cô mặc đồ da. Một điều cũng đúng. Cô yêu đồ da. Mặc dù dạo gần đây, cô áp dụng một khiếu thẩm mỹ tinh tế và biết tiết chế. Một điều mà mẹ cô vẫn chưa khám phá ra.

Khi cô đi xuống chiếc cầu thang uốn dài, cô nặn ra một nụ cười trên mặt. Cô nói tạm biệt với vài người bạn của Virgil đã rất tử tế với cô, và rồi đi qua cửa trước.

Tương lai của cô rộng mở. Cô ba mươi tuổi và có thể làm bất kỳ điều gì cô muốn. Cô có thể đi tới trường đại học hoặc nghỉ ngơi một năm để năm chơi trên một bãi biển ấm áp đâu đó.

Cô ngoái lại nhìn căn biệt thự gạch ba tầng nơi cô từng sống với Virgil trong năm năm hôn nhân. Cô đã có một cuộc sống tốt đẹp với Virgil. Ông đã chăm sóc cô, và lần đầu tiên trong đời, cô đã không phải tự chăm lo cho mình. Cô đã có thể thư giãn. Để hít thở và vui chơi mà không phải lo về sống còn.

“Tạm biệt,” cô thì thầm, và chĩa mũi giày da đỏ về hướng tương lai. Để giày cô gõ xuống các bậc thang và hướng ra gara sau nhà khi cô đi tới chỗ chiếc Bentley Continental GT. Virgil đã tặng cô chiếc ô tô này cho sinh nhật thứ ba mươi vào tháng Chín năm ngoái của cô. Cô ném vali vào xe rồi nhảy vào trong và lái khởi động. Nếu đi nhanh, cô có thể kịp chuyến phà sáu rưỡi tới Seattle.

Khi cô lái xe qua cổng, một lần nữa cô lại tự hỏi sẽ làm gì với đời mình. Ngoài vài quỹ từ thiện mà cô đang giúp quản lý, chẳng có ai cần cô hết. Dù đúng là Virgil đã chăm sóc cho cô, thì cô cũng đã chăm sóc cho ông.

Cô lấy kính râm ra khỏi túi xách và đeo lên.

Và cô sẽ làm cái quái gì với đội khúc côn cầu và đồng cầu thủ thô lỗ, dữ tợn kia đây? Cô đã gặp vài người trong số họ ở bữa tiệc Giáng sinh hàng năm mà cô luôn tham dự cùng Virgil. Cô đặc biệt nhớ cuộc gặp với anh chàng Nga to lớn, Vlad, chàng Thụy Điển, Daniel, và anh chàng có khuôn mặt vĩnh viễn thâm tím, Sam, nhưng cô không biết họ. Với cô, họ chỉ là những thành viên của một đội lẻ hai mươi mấy anh chàng mà, theo những gì cô biết, rất thích đánh nhau và văng nước bọt.

Tốt nhất là cô bán đội bóng. Thực vậy. Cô biết họ nghĩ gì về cô. Cô không phải đứa ngốc. Họ nghĩ cô là tóc vàng hoe. Một bà vợ cảnh. Người đẹp đi kèm của Virgil. Họ chắc đã chuyển tay số Playboy của cô. Cũng không phải cô quan tâm đến điều đó. Cô không xấu hổ về bức ảnh của mình. Cô mới hai mươi tư tuổi và cần tiền. Việc đó đã giúp cô rũ bỏ nghề thoát y, giới thiệu cô với những con người mới, và mang đến những lựa chọn mới. Một trong những lựa chọn đó là Virgil.

Cô lái chiếc Bentley chậm lại trước một biển báo dừng, nhìn cả hai đường, rồi phóng qua chỗ giao nhau.

Faith quen với việc đàn ông chăm chăm nhìn cô. Cô quen với việc đàn ông đánh giá cô bằng kích cỡ bộ ngực và kết luận rằng cô đàn độn hoặc dễ dãi hoặc cả đôi. Cô quen với việc mọi người đánh giá cô bằng nghề nghiệp của cô hoặc vì cô đã cưới một người đàn ông lớn hơn cô năm mươi một tuổi. Và thực sự, cô không quan tâm thế giới nghĩ gì. Cô đã ngừng quan tâm cách đây lâu lắm rồi, khi thế giới chỉ đi qua cô khi cô ngồi bên ngoài quán Lucky Lady hoặc quán ăn Kit Kat Topless Lough chờ mẹ cô tan làm.

Thứ duy nhất cô được sinh ra cùng thế giới này là khuôn mặt và cơ thể cô, và cô đã sử dụng chúng. Quan tâm đến những gì mọi người nghĩ trao cho họ quyền năng làm tổn thương cô. Và Faith chưa bao giờ trao cho ai quyền lực ấy. Không ai trừ Virgil. Trong tất cả mọi lỗi lầm của ông, ông chưa từng đối xử với cô như một nàng tóc vàng hoe. Chưa bao giờ đối xử với cô như thế cô là rác rưởi. Phải, cô là cô vợ cảnh của ông. Không từ chối

được điều ấy. Ông đã sử dụng cô để làm chỗ dựa cho cái tôi khổng lồ của ông. Cũng như đội khúc côn cầu của Virgil, cô là một thứ ông sờ hữu để làm cả thế giới ghen tị. Cô đã không hề bận lòng. Không tí nào. Ông đã đối xử với cô bằng lòng tốt và sự tôn trọng, và ông cũng mang đến cho cô thứ cô mong muốn nhất. Sự an toàn. Loại an toàn mà cô chưa từng biết đến, và trong năm năm cô đã sống trong một bong bóng an toàn, xinh đẹp. Và dù bong bóng của cô đã nổ tan và cô có cảm giác như đang rơi tự do, Virgil cũng đã bảo đảm cô sẽ có một bãi đáp mềm mại hết mức có thể.

Cô nghĩ đến Ty Savage, với giọng nói trầm mượt và trọng âm nhẹ. “Tôi rất thích những cuộc nói chuyện dài của chúng tôi về khúc côn cầu,” anh ta đã nói thế, khi nhắc tới Virgil.

Faith từng ở quanh rất nhiều người đàn ông đẹp trai trong đời. Cô cũng từng hẹn hò rất nhiều trong số đó. Những người đàn ông như Ty có vẻ ngoài có thể cướp đi hơi thở của bạn, làm bạn choáng váng, và quay đầu bạn ngược hẳn ra sau. Đôi mắt xanh dương sẫm của anh ta hơi nhạt màu hơn ở trung tâm, như một vụ nổ màu sắc nho nhỏ. Một lọn tóc đen chạm vào trán anh ta, trong khi những lọn tóc xinh xắn khác quấn quanh chóp tai và gáy. Anh ta cao và chắc chắn như một chiếc Hummer, nhưng anh ta không đáng tin cậy lắm theo gu của Faith. Có lẽ là do dòng mặt nam tính rền vang khắp người anh chàng đó và cuộn cuộn bốc khói người như hơi độc. Có lẽ là vì vết sẹo trên cằm khiến anh ta hơi nguy hiểm. Chẳng hơn một đường bạc mờ, vết sẹo trông còn đáng sợ hơn cả đôi mắt thâm sì của Sam.

Cô nghĩ đến bàn tay cô trong lòng bàn tay ấm áp, rắn chắc của anh ta khi anh ta đề nghị giúp đỡ. Như rất nhiều người đàn ông, Ty nói toàn những điều tử tế nhưng không thực sự có ý làm chúng. Đàn ông hiếm khi làm đúng lời hứa. Virgil là người đàn ông duy nhất cô từng biết giữ được lời hứa. Ông chưa từng nói dối cô, thậm chí khi nói dối sẽ dễ dàng hơn nhiều, ông đã cho cô thấy một con đường khác để sống cuộc đời cô, ngoài con

đường mà cô đã sống. Với Virgil, cô thật an toàn và hạnh phúc. Và vì điều đó, cô sẽ yêu và nhớ ông trọn đời.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hàng ngàn người hâm mộ la ó đánh dấu sự trở lại sân vận động General Motors Place ở Vancouver của Ty. Hàng tá biểu ngữ treo trên khán đài, ý kiến bày tỏ đi từ “Thánh Sa Ngã” và “Thánh là một kẻ Phán Bội” cho tới câu ưa thích nhất theo cá nhân Ty, “Cút Đi, SAVAGE.”

Trong bảy mùa giải, anh đã mặc áo thi đấu của cầu thủ Canucks. Trong năm năm cuối cùng đã có một chữ C[1] ngay dưới vai trái, và anh đã được đối xử như một chiến binh anh hùng. Như một ngôi sao. Mùa giải này anh vẫn đeo một chữ C, chỉ là anh đã đánh đổi chú cá voi sát thủ[2] thành một con cá hồi quất bóng bằng đuôi. Các cầu thủ lúc nào chả được chuyển nhượng. Ít nhất anh đã không đợi tới ngay trước hạn chót để chấp nhận đề nghị cho thêm tiền và - một thứ giá trị hơn vàng vô vàn lần - một cơ hội đoạt cúp tốt hơn. Trong không chỉ một mùa giải mọi người đều biết rằng anh không vui vẻ với ban quản lý đội Vancouver và các hướng dẫn từ đội ngũ huấn luyện viên của họ. Rồi, không lâu sau Giáng Sinh, đội trưởng của Seattle, Mark Bressler, bị dính vào một vụ tai nạn xe khủng khiếp và đội bóng thiếu vắng người lãnh đạo. Ban tổ chức Seattle đã trao cho Ty một lời đề nghị mà anh không cảm thấy là mình có thể từ chối và anh đã chuyển nhượng. Có rất nhiều người trên báo chí và toàn bộ đất nước Canada, gồm cả cha anh, nghĩ rằng anh nên cảm thấy khổ sở - như một kẻ phản bội. Nhưng anh không cảm thấy thế. Ít nhất tối nay người hâm mộ cũng không ném đồ vào anh, một việc cũng khá sốc khi xem xét đến việc họ cảm thấy bị phản bội thế nào với việc anh đào ngũ xuống phía nam tận 120 dặm.

[1] Captain: Đội trưởng. - ND

[2] Biểu tượng của đội Vancouver Canucks. - ND

Một nụ cười nhếch khóe môi anh lên khi anh ấn mũ bảo hiểm vào đầu và trượt về hướng mặt băng trung tâm để đối đầu với đồng đội trước đây của mình, Markus Naslund. Anh trượt qua vòng tròn chính giữa hai lần lấy may rồi dừng lại ở chính giữa.

“Thế nào Nazzzy, nhờ?” anh hỏi.

“Cút đi, Thánh,” Markus nói qua nụ cười toe toét.

Ty bật cười. Anh thích Nazzzy. Kính trọng khả năng trên băng của cậu ta, nhưng việc của anh tối nay là khiến cậu ta ước gì đã ở nhà. Ty biết đối thủ còn rõ hơn anh biết các cầu thủ trong đội của chính anh, đã chơi với họ còn lâu hơn, nhưng đội Chinooks có tỷ lệ tấn công phòng thủ tốt nhất liên đoàn cùng lúc chỉ số ưu thế trên sân của họ chiếm đến một phần tư số bàn thắng ghi lúc hơn người. Khi đội Chinooks bùng nổ, họ thống trị mặt băng bằng tốc độ, sức mạnh thô bạo, và cảm quan khúc côn cầu.

Nhưng đêm đó ở Vancouver, có thứ gì đó kỳ quái trong không khí. Ty không quá tin vào xúi quẩy. Phải rồi, anh luôn trượt qua vòng tròn chính giữa hai lần trước khi bước vào nó, nhưng anh thực sự không phải một gã mê tín. Anh tin vào kỹ năng hơn là một vận rủi vô hình nào đó. Anh là một trong một nhóm những cầu thủ cạo râu trong mùa tranh giải.

Dù vậy rõ ràng là có thứ gì đó quái gở ở trận đấu này. Từ cú rơi bóng đầu tiên, mọi thứ không xoay về hướng có lợi cho Chinooks. Cầu thủ phòng ngự vất vả lắm mới chuyển bóng lên cho hàng tấn công được, và giống phần còn lại của đội, Ty không thể tìm thấy một nhịp điệu gắn kết. Anh nghiền nát khung thành nhưng gặp khó khăn trong việc đưa bóng vào vị trí ghi điểm.

Các cú đánh cứ nảy vào khung thành và đến giữa hiệp hai trận đấu biến thành khúc côn cầu cổ. Sam Leclair và cầu thủ tấn công Andre Courture

dành phần lớn thời gian trong khu phạt vì những cú vấp, thúc tay, chém, và đập lộn “một cách ngây thơ” trong các góc.

Trong những giây cuối cùng của trận đấu, Ty cuối cùng cũng lấy lại phong độ và lao vút qua mặt băng cùng một quả bóng ở lưỡi gậy. Anh biết thủ môn đội Vancouver bắt bên trái và anh nhắm bên phải. Tiếng shhh-shh từ lưỡi giày của anh bị át xuống bởi tiếng nện rền vang trong đầu anh và đám đông la ó. Anh đẩy cây gậy lại và nhắm vào lỗ năm của Luongo. Lưỡi dao rạch xuống và đập nát mặt băng. Ty quan sát trong hoài nghi khi quả bóng trượt rộng và tiếng còi cuối cùng vang lên. Điểm số: Seattle - 1, Vancouver - 2.

Nửa tiếng sau, Ty ngồi trong phòng thay đồ của đội khách nhìn chăm chăm vào tấm thảm giữa hai bàn chân trần. Anh có một chiếc khăn tắm quấn quanh eo và một chiếc quanh cổ. Các đồng đội của anh đứng trước tủ đồ của họ, tháo khăn và mặc đồ cho chuyến bay về nhà. Điều duy nhất tốt đẹp đến từ tối nay là chuyện huấn luyện viên Nystrom đuổi báo chí ra khỏi phòng thay đồ.

“Chúng ta sẽ bỏ trận đấu đó lại phía sau,” huấn luyện viên Nystrom nói khi ông đi vào phòng, ông thọc tay vào túi quần dài. “Các huấn luyện viên khác và tôi sẽ xem băng thi đấu và cố tìm hiểu cái quái gì đã diễn ra tối nay. Khi chúng ta gặp lại Vancouver vào thứ Bảy, chúng ta sẽ được chuẩn bị tốt hơn.”

“Trận đấu đã bị ám quẻ,” Vlad “Xiên qua” Fetisov nói khi xỏ chân vào quần.

Tiếp đó tân binh Logan Dumont làm dấu chữ thập. “Tôi cũng cảm thấy như thế.”

Ty đứng dậy và kéo khăn tắm khỏi cổ. Vẫn còn quá sớm trong vòng đấu để sợ hãi. “Một trận đấu tệ không làm nên một mùa giải tệ, và điều đó cũng

không có nghĩa chúng ta bị ám quẻ.” Trong lúc tập, họ chạy như một chiếc máy trơn dầu, không thể đánh bại. Trong đêm đấu, họ không gắn kết lắm, và Ty chỉ nghĩ ra được một cách để xoay ngược chuyện này. “Đêm poker nhé,” anh nói. “Tôi sẽ quay lại với tất cả các cậu ở chỗ cũ, giờ cũ. Mang tiền mặt và chuẩn bị thua cuộc đi.” Đội Chinooks yêu poker và chẳng có gì sánh được với tình yêu poker để truyền cảm hứng cho một chút gắn bó đồng đội. Khi Ty còn là tân binh, các cầu thủ khác đã đưa anh tới một câu lạc bộ thoát y để làm lễ kết nạp. Khi anh được chuyển nhượng tới Vancouver, họ gắn kết ở Mugs và Jugs[3]. Ty chưa từng đặc biệt thích các câu lạc bộ thoát y. Mỉa mai thay khi xem xét đến chủ nhân hiện thời của đội Chinooks.

[3] Một câu lạc bộ thoát y. - ND

Anh thả khăn tắm xuống và rê tay qua mái tóc ướt đẫm. Sáng nay anh đã nghe nói rằng cô vợ góa định bán họ cho con trai của Virgil, Landon. Theo những gì ít ỏi Ty biết về con trai Virgil, anh đoán chừng Landon là một con rối khổng lồ. Nhưng anh cũng cho là được sở hữu bởi một con rối còn hơn là một bà vợ cảnh khù khờ.

“Ai sẽ mang xì gà?” cầu thủ phòng ngự Alexander Devereaux hỏi khi cài khuy áo vét.

“Logan,” Ty trả lời và hạ tay xuống chiếc khăn tắm thắt nút ở eo anh. “Và xì gà Cuba đấy, nhớ?” Tắm khăn dày rơi xuống chân anh và anh mở chiếc túi thể thao đặt trên ghế băng ra. Anh đẩy một số Playboy cũ mà Sam đã cho anh sang bên và cầm một chiếc quần lót sạch. Dù cho anh thực sự không có thôi thúc cháy bỏng muốn nhìn cô Duffy lỏa lồ, anh chắc cũng sẽ ngó qua nó khi về nhà.

“Tôi ư?” Logan lắc đầu. “Sao lại là tôi?”

“Vì cậu là tân binh,” Sam trả lời một cách hiển nhiên.

Ty mặc chiếc quần lót đen của anh vào và chỉnh lại chiếc quần lót. Báo chí Vancouver sẽ đợi anh và anh không hề mong ngóng chuyển đi từ phòng thay đồ tới xe buýt. Các phóng viên thể thao từng rất hung ác khi anh được chuyển nhượng. Anh không mong tối nay họ sẽ nương tay với anh.

Và anh đứng. Anh đi được ba bước ra khỏi phòng thay đồ trước khi câu hỏi đầu tiên bắn vào anh.

“Tối nay đội Chinooks chỉ có mười sáu cú tán công vào gôn. Chuyện gì đã xảy ra với ‘Đội Bản Tỉa’ vậy?” một phóng viên từ tờ Vancouver Sun hỏi, ám chỉ bộ tấn công Ty, Daniel Holstrom, và Walker Brookers. Ty lắc đầu và tiếp tục bước đi. “Đây không phải đêm của chúng tôi.”

“Đội ngũ đang quá rối loạn và sắp bị rao bán,” một phóng viên khác bình luận, “điều đó hẳn phải ảnh hưởng tới phong độ và cơ hội giành cúp của các anh.”

“Mùa giải vẫn còn sớm.” Anh nhếch một bên mép và không hề lơ nhịp chân. “Tôi không lo về việc đó,” anh nói dối.

“Savage! Đồ phản bội. Cảm giác được một phụ nữ sở hữu thế nào?”

Anh bước đều chân.

“Tôi nghe nói cô ta sẽ sơn hồng phòng thay đồ của các anh.”

“Không. Con cá hồi chứ,” một phóng viên khác đế vào. “Và cho tai thỏ lên biểu tượng con cá của các anh.”

“Cô ta có đeo đuôi thỏ lúc ký séc không?” Điều đó khiến tất cả bọn họ cùng bật cười.

Dù những lời nói đó chẳng buồn cười tí nào, nhưng Ty vẫn nhếch môi và cười ha hả với các phóng viên. “Tôi không quan tâm Hoa Hậu Tháng Một

mặc gì khi cô ấy ký séc cho tôi. Miễn cô ấy ký séc là được.”

“Thế còn thông báo cô ta đang thảo luận chuyện bán đội tuyển thì sao?”

“Chẳng biết gì về nó hết.” Trừ rằng anh hy vọng nó sẽ xong sớm. Các thương thuyết kéo dài sẽ ảnh hưởng tới đội bóng. Anh giơ một tay lên và bước khỏi cửa sau của sân vận động. “Chào tạm biệt các anh.”

Là Hoa Hậu Tháng Bảy chứ. Cô đã là Hoa Hậu Tháng Bảy.

“Chuyện cô là một kẻ đào mỏ vô liêm sỉ còn chưa đủ. Cô còn biến đội tuyển của cha tôi thành một trò cười. Cô đúng là một nỗi nhục.”

Faith ngược lên khỏi mục thể thao trên bàn trước mặt cô. Nếu Ty Savage định bình luận chế giễu cô, ít nhất anh ta cũng phải nói đúng tháng chứ. “Cha anh đã trao cho tôi đội bóng,” cô chỉ ra. “Ông ấy không hề thấy nhục nhã bởi tôi.”

Landon Duffy cau mày đối diện cô bên kia bàn. Anh ta trông quá giống cha mình đến mức khiến cô bối rối, nhưng cùng lúc đôi mắt xanh xám băng giá của Virgil có thể rất giao hoạt, đôi mắt của Landon chỉ lạnh lẽo. Và tối nay chúng thẳng thừng lạnh giá, cho cô biết chính xác anh ta phần nộ đến mức nào khi phải trả một trăm bảy mươi triệu đô la cho một đội tuyển mà anh ta xem là của mình, “Ông ấy là một ông già suy yếu và dễ dàng bị thao túng.”

“Không dễ lắm đâu, không thì chúng ta đã không ở đây. Anh đáng ra đã có đội bóng thay vì tôi.” Landon là một trong số ít người áp đảo được cô. Rất đáng sợ, nhưng điều đó không có nghĩa cô phải biểu hiện ra. Cô ngược sang trái nhìn luật sư của cô. Cô không phải ở đây hôm nay. Luật sư của cô đáng ra có thể xử lý tất cả mọi chuyện, nhưng cô không muốn Landon biết anh ta làm cô sợ. “Hãy làm cho xong chuyện này đi.”

Luật sư của cô đẩy một ý định thư qua bàn cho Landon và đội luật sư của anh ta. Khi họ xem nó, Faith nghĩ đến lời khuyên của luật sư của cô rằng họ nên xem xét những lời đề nghị khác nữa. Anh ta đã nói gì đó về việc lợi thế thuế lâu dài, chi phí điều hành cố định, hệ thống lương, và buôn bán chéo sẽ thu hút những chủ sở hữu tiềm năng khác và nâng giá lên. Faith không có hứng thú với tiền. Chỉ thích việc cô chấm dứt được mọi giao dịch tương lai với nhà Duffy mà thôi.

Nếu Landon mà là một người khác, một con người tử tế hơn, cô hẳn đã trao luôn đội bóng cho anh ta. Năm mươi triệu đô la mà Virgil để lại cho cô là quá đủ rồi. Nhưng, cô cho là, nếu Landon mà là một con người khác, một người tử tế, cha anh ta hẳn đã để đội Chinooks lại cho anh ta ngay từ đầu. Và nếu Virgil mà là một người khác, một người vị tha hơn, ông hẳn đã không bảo đảm rằng con trai ông phải trả giá đất cho mỗi quan hệ bất đồng của họ.

Faith đứng dậy và vuốt phẳng những nếp nhăn trên chiếc váy bằng lông lạc đà của cô. “Tôi sẽ để các anh thảo luận chi tiết.” Cô cầm lấy chiếc áo khoác len đỏ khỏi chiếc ghế bên cạnh. Cô quay sang luật sư của mình và nói, “Tôi sẽ ở văn phòng đội Chinooks trong một buổi họp với ban quản lý để cho họ biết về quyết định của tôi.” Cô không biết các huấn luyện viên hay một thành viên ban quản lý nào, nhưng cô cho rằng họ đáng được biết những chuyện đang diễn ra. Và cô cho là cô ở vị trí phải nói cho họ thay vì để họ nghe tin đó từ luật sư của cô hoặc từ các phương tiện truyền thông. Cô sẽ nói với họ rằng đội bóng có ý nghĩa thế nào với Virgil, và trấn an họ rằng họ sẽ nằm trong bàn tay thành thạo của Landon. Dù cô vô cùng ghét Landon, điều đó vẫn là sự thật. “Gọi cho tôi khi mọi người xong việc ở đây nhé.”

Landon ký tên với một nét bay bướm rồi ngẩng lên. “Chắc chắn đừng có mang thứ gì ra khỏi tòa nhà đó đấy. Chẳng có thứ gì ở đó thuộc về cô hết đâu.”

Chúa ơi, những lời bóng gió liên miên của hắn ta ám chỉ cô là một tên trộm thật khó chịu, nhưng cô sẽ không phải chịu đựng điều đó lâu nữa.

“Mọi thứ ở đó đều thuộc về tôi cho tới khi chúng ta ký giấy tờ cuối cùng và tôi nhận được tiền từ anh.”

“Cứ nhớ những gì tôi đã nói đấy, Layla,” anh ta thêm vào, dùng nghệ danh của cô. Cô nắm lấy ví của cô trên bàn và ép nó vào cảm giác hỗn loạn đang xoắn chặt thành nút trong bụng cô. Cô từng xử lý những kẻ như Landon trong phần lớn cuộc đời mình. Những kẻ thấp kém thấy khó chịu trước cả sự hiện diện đơn thuần của cô thậm chí vào những lúc họ lộ trần cô bằng ánh mắt hau háu. Bất kể cô mặc một chiếc áo len che kín từ cằm tới cổ tay và váy cô chạm quá đầu gối, với họ cô sẽ luôn là một vũ nữ thoát y cởi quần áo đổi lấy tiền. Bất kể cô là chủ tịch một tổ chức từ thiện quyên tiền cho những người kém may mắn hơn. Họ phẫn nộ với cô vì dám thở chung bầu không khí của riêng họ.

Đầu lưỡi cô đã chực muốn quất vào mặt Landon. Cô có thể cảm thấy Layla đang trôi lên bề mặt để văng tục và gây lộn. Nhưng đó là thứ Landon muốn, và cô gần như có thể nghe thấy Virgil thì thầm vào tai cô. Landon là một con rệp đáng chết. Đừng để nó thắng. Đừng để nó thấy nó áp đảo được em. Faith cắn chặt răng và miệng cô cong thành một nụ cười thoải mái, một mảnh mà cô đã học được từ khi thành vợ Virgil. Cô lắc đầu như để nói anh ta không thể khiến cô bận lòng, và đuôi tóc của cô lướt nhẹ qua vai. Cô không muốn để Layla thoát ra. Layla rất rắc rối, và Faith không muốn Landon chiến thắng. “Chúc các anh một ngày tốt lành.”

Đế đôi cao gót da báo Christian Louboutin của cô gõ lên sàn nhà gỗ của văn phòng luật. Cô đóng cửa lại sau lưng và hít một luồng không khí trong lành vào sâu trong phổi. Đóng lại rồi. Lâu lắm rồi cô đã không để Layla ra. Không kể từ sau khi cô phải giả vờ thích được đàn ông nhét tiền vào chiếc quần lọt khe của cô. Layla là một chiến binh và chiến đấu vì sống còn, và cô ta sẽ bảo Landon xéo đi cho khuất mắt.

Cô đẩy người rời khỏi cửa và luồn tay qua ống tay áo khoác. Một trong những ích lợi của việc bán đội tuyển là cô thoát được khỏi Landon và gia đình anh ta. Không còn phải lần đường qua cái mạng lưới quạ quọ đầy nữa.

Chuyển đi tới Key Arena mất hai mươi phút và cho Faith thêm vài phút để tự bảo mình cô đang làm điều thích hợp. Virgil đã để lại đội Chinooks cho cô, không phải Landon, nhưng ông hẳn có ý bảo cô bán đội tuyển cho con trai ghê của cô. Phải không nhỉ? Hay ông sẽ tức giận trước quyết định của cô? Cô không biết được, và cô ước gì Virgil đã trò chuyện với cô về điều ấy trước khi ông chết.

Một cơn mưa bụi lạnh giá phủ ướt kính chắn gió của chiếc Bentley khi cô quành vào gara đỗ xe và vào bãi đỗ. Văn phòng đội Chinooks ở tầng hai, và tất cả mọi người đều đang ngồi khi cô đi vào phòng. Sau đám tang Virgil, cô nhận diện được đa số những người đàn ông đang ngồi ở chiếc bàn dài. “Xin chào,” cô nói khi đi tới một chiếc ghế trống ở chính giữa. “Tôi hy vọng mình không bắt các anh đợi,” cô thêm vào, dù cô biết mình đến vừa đúng giờ.

“Không hề.” Tổng giám đốc Darby Hogue đứng dậy và đưa tay ngang qua bàn. Đôi mắt nâu của anh ta cũng ấm áp như lòng bàn tay anh ta vậy. “Cô khỏe chứ?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Điều này cũng không hẳn đúng. Cô nhớ Virgil mỗi ngày, và có một hố lớn trong tim cô. “Cảm ơn vì hỏi thăm.”

Darby giới thiệu lại tất cả mọi người trong phòng, bắt đầu với ban giám đốc, tiếp tục quanh bàn để kéo đến cả đội ngũ nhân viên quản lý khúc côn cầu và kết thúc ở đội trưởng to con của đội Chinooks đang ngồi ở tít cuối bàn. Tám người đàn ông dữ dội và cô. Vài người dữ dội hơn những người khác. Hoặc phải nói, một người dữ dội hơn hẳn những người khác.

Lần trước cô nhìn thấy Ty Savage, anh ta có vẻ văn minh hơn nhiều, trong bộ vét hàng hiệu. Hôm nay đôi mắt xanh nguy hiểm của anh nhìn cô qua bàn từ dưới hàng lông mày đen, và anh ta trông chẳng hề văn minh tí nào. Hai cánh tay khoanh lại trên lồng ngực cơ bắp che trong chiếc áo phông trắng. Dòng chữ “Đội khúc côn cầu Chinooks” được in màu đen dọc một ống tay dài. Mới chỉ quá trưa mà râu anh ta đã mọc lờm chờm rồi. “Xin chào, anh Savage.” Sao đội trưởng của đội lại cần có mặt trong buổi họp thì cô không biết. Mặc dù cô cho là điều đó cũng chẳng quan trọng.

Một khóe miệng của anh ta nhếch lên, như thể cô khiến anh ta thích thú. “Cô Duffy.”

Cô đặt ví lên bàn và cởi áo khoác ra. Một huấn luyện viên nhóm dậy và giúp cô. “Cảm ơn anh,” cô nói khi anh ta treo nó lên trên lưng ghế của cô. Cô kéo hai ống tay áo dài của chiếc áo len màu kem xuống để che hai cổ tay và hướng sự chú ý của mình vào các khuôn mặt ở quanh cô. “Người chồng quá cố của tôi rất yêu đội bóng này. Ông ấy yêu khúc côn cầu và thường nói chuyện về các vụ chuyển nhượng, tỉ số trung bình và các vụ giao dịch trung gian. Tôi đã lắng nghe ông ấy nhiều giờ liền, nhưng tôi chưa bao giờ hiểu ông ấy đang nói về điều gì.”

Cô vuốt phẳng lưng váy và ngồi xuống. “Đó là lý do tôi quyết định bán đội tuyển cho một người có cùng niềm đam mê cho môn thể thao này như Virgil.” Một cục nghẹn hình thành trong họng cô và cô tự hỏi lại có phải mình đang làm việc đúng đắn hay không. Cô ước gì mình chắc chắn. “Nửa tiếng trước, Landon Duffy đã ký một ý định thư để mua quyền kinh doanh.” Cô mong có tiếng vỗ tay. Gì đó. Cô nhìn ngang bàn tìm vài dấu hiệu nhẹ nhõm, nhưng kỳ cục thay, cô chẳng thấy gì. “Khi vụ mua bán kết thúc, chúng ta sẽ tổ chức một buổi họp báo.”

“Khi nào vậy?” Huấn luyện viên Nystrom hỏi.

“Vài tuần nữa.” Cô khoanh tay trên chiếc bàn trước mặt. “Landon bảo đảm với tôi rằng sẽ không có gì thay đổi hết.”

Có ai đó cuối bàn nói, “Chúng tôi nghe nói anh ta đang nghĩ đến việc chuyển đội bóng đi.”

Faith đã không nghe nói đến điều đó. Nếu chuyện đó xảy ra, Virgil sẽ đội mồ sống dậy mất. “Anh nghe chuyện đó lúc nào?”

“Sáng nay tôi đã nhận được một cuộc gọi từ Sports Center hỏi xác nhận chuyện đó.”

“Anh ta đã không nhắc đến chuyện đó, nên tôi cho rằng anh ta có kế hoạch để yên đội tuyển ở Seattle này.” Cô lắc đầu. “Sao anh ta lại chuyển đội chứ?”

“Tiền,” Darby giải thích. “Chúng ta vẫn đang hồi phục lại từ vụ đóng cửa, và một thành phố khác có thể trao cho anh ta một sân vận động mới với mức nhượng quyền tốt hơn và chi phí nhân công thấp hơn. Một thành phố mới có thể mang đến cho anh ta các hợp đồng truyền hình có lợi hơn và các mức thuế ưu đãi tốt hơn.”

Cái cau mày làm trán Faith nhăn lại và cô ngồi tựa lưng vào ghế. Cô biết về vụ đóng cửa NHL 2004-2005. Cô và Virgil đã cưới được một thời gian ngắn, và cô nhớ ông đã bay tới gặp liên đoàn cầu thủ, và tình thế bế tắc đã dẫn đến việc trì hoãn toàn bộ mùa khúc côn cầu đó. Cô nhớ lại rất nhiều từ chửi thề. Tệ hơn hẳn những gì cô từng nghe ở bất kỳ câu lạc bộ thoát y nào.

Cánh cửa dẫn vào phòng họp mở ra và Landon bước vào, theo sau bởi hai luật sư. Cô không ngạc nhiên lắm khi thấy anh ta. “Cô đã nói xong với họ tin tốt lành chưa?” anh ta hỏi, đầy tự mãn, như thể anh ta là một thiên thần báo thù được gửi tới để cứu đội Chinooks khỏi móng vuốt của cô vậy.

Cô đứng dậy. “Chúng tôi vẫn đang thảo luận chi tiết.”

“Tôi sẽ tiếp quản từ đây,” anh ta nói, nghe giống vị CEO trong bộ vét bốn nghìn đô.

“Anh chưa sở hữu đội tuyển đâu, Landon. Tôi không tin anh có thể thảo luận một cách hợp pháp bất kỳ chuyện gì.”

Anh ta vẫy tay, gạt cô đi. “Xéo đi.”

Cô thấy má mình nóng bừng. Vì tức giận hoặc nhục nhã, cô không biết. Có lẽ cả hai. Cô đứng hơi thẳng hơn và ưỡn vai. “Nếu anh muốn nói chuyện với các huấn luyện viên và nhân viên, anh sẽ phải đợi bên ngoài cho tới khi chúng tôi xong.”

Nụ cười của anh ta rũ xuống. “Đừng có mơ, Layla.”

Không còn có lẽ gì hết nữa. Cô vừa tức giận vừa nhục nhã. Gọi cô là Layla trong văn phòng luật sư đã đủ tệ rồi, nhưng trong một phòng đầy những người đàn ông này còn tệ hơn nhiều. Anh ta có ý hạ nhục cô. Để nhắc cho tất cả những người đàn ông trong phòng nhớ tới nghề nghiệp trước đây của cô. Nếu Virgil còn sống, Landon hẳn sẽ không bất kính công khai thế này. Dẫu sao cũng không phải ở chốn công cộng. Giờ anh ta cảm thấy tự do được công khai sỉ nhục cô. “Tôi nói đợi bên ngoài đấy.” Rồi cô mỉm cười và dùng cái tên gọi mà anh ta ghét, “Chồi.” Cô không biết sao anh ta lại ghét cái tên đó đến thế. “Chồi” khá dễ thương đấy chứ, và rất nhiều đứa trẻ đã trải qua thời thiếu niên với những tên gọi tồi tệ hơn nhiều.

Rõ ràng là Landon không nghĩ thế, và ánh mắt lạnh lẽo của anh ta trở nên băng giá và anh ta bước một bước về phía cô. “Trong năm năm, tôi đã buộc phải chịu đựng cô,” anh ta nói khi một gân xanh trên trán anh ta căng lên. “Không còn nữa. Nếu cô không đi, tôi sẽ cho bảo vệ mang cô ra với đồng rác rưởi còn lại đấy.”

Cảm giác tức giận siết chặt bụng cô và đốt bỏng má cô, và trước khi cô nghĩ thêm về nó, cô đã mở miệng và nói, “Tôi đổi ý. Tôi không bán đội

tuyển nữa. Tôi sẽ giữ nó.”

Landon chết cứng giữa chừng. “Cô không thể làm thế.”

Tức thời thỏa mãn trước quyền năng làm anh ta bẽ bàng, cô mỉm cười. “Tôi có thể làm bất kỳ chuyện gì tôi muốn. Và điều tôi muốn là giữ lại đội tuyển mà cha anh đã trao cho tôi.” Chúa ơi, cô muốn làm tổn thương anh ta. Chửi bới và nhổ vào mặt anh ta. Huých gối thật mạnh giữa hai chân anh ta. Trong một cuộc đời khác cô hẳn sẽ không do dự, nhưng cô Duffy thì không thọc gối vào háng đàn ông. Virgil đã dạy cô điều ấy. “Tránh xa đội khúc côn cầu của tôi ra.”

Anh ta bước thêm vài bước và vươn tay về phía cô. Trước khi cô kịp phản ứng, một cơ thể lớn đã bước chắn trước mặt và cô đột nhiên lại nhìn thẳng vào một tấm lưng rộng và áo phông trắng.

“Có lẽ tốt nhất là anh rời đi ngay bây giờ, anh Duffy,” Ty Savage nói. “Tôi không muốn thấy ai bị đau hết.” Faith không chắc ý anh ta là cô hay Landon. “Và tôi chắc chắn sẽ ghét phải đọc thấy tin cô Duffy cho bảo vệ tổng anh ra ngoài trên báo.”

Từ sau lưng Ty cô nghe thấy các luật sư của Landon nói gì đó, rồi Landon nói, “Chuyện này chưa xong đâu, Layla.” Sau vài giây căng thẳng, cánh cửa đóng sập lại sau lưng anh ta và Faith thở phào nhẹ nhõm. Má cô nóng rẫy. Cô từng phải chịu đựng đủ phần nhục nhã. Vài cái trong số đó, phải thú nhận là do tự bản thân cô gây nên, nhưng chuyện lần này có cảm giác như cái lần ở trường tiểu học khi Eddie Peterson kéo váy cô lên ở vòi uống nước và để lộ chiếc quần lót hồng bị thủng lỗ của cô cho toàn bộ lớp một.

Ty quay sang và nói với cô, “Cô đã làm gì mà lại khiến người đàn ông đó ghét cô nhiều thế?”

Cô ngẩng lên qua vết sẹo trắng trên cằm bị đầy gốc râu vây quanh, qua miệng và nhìn vào đôi mắt xanh xen xanh của anh. “Tôi đã cưới cha anh ta.” Cô đầu hàng hai đầu gối yếu ớt của mình và ngồi xuống. “Cảm ơn vì đã can thiệp.”

“Không cần nhắc đến.”

Hai bàn tay cô run run và cô kéo chúng vào lòng. “Tôi cho là mình sẽ không bán đội tuyển,” cô nói, đờ đẫn, và chẳng nói riêng với ai hết. Cô quay sang và nhìn vào những khuôn mặt sừng sốt quanh mình. Cô biết cảm giác ấy. Cô cũng bị chính thông báo của mình làm sừng sốt.

“Tôi chưa từng thấy một người đàn ông nào đối xử với một quý cô như thế hết,” Darby nói với một cái lắc đầu.

Landon không nghĩ cô là một quý cô, và điều cuối cùng cô muốn làm là nói chuyện về Landon và những gì anh ta nghĩ về cô. “Tôi cho là mình cần một khóa học cấp tốc về khúc côn cầu.” Mặt cô vẫn còn cảm giác hơi tê liệt vì cú sốc.

“Cô có thể thuê một trợ lý,” một huấn luyện viên gợi ý. “Virgil từng có một trợ lý cho đến vụ đóng cửa. Sau đó, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với Jules nữa.”

Cô chưa từng nghe đến một Jules nào hết. “Jules ư?” Giọng cô nghe thật lạ lẫm và cô phải chống lại thôi thúc tựa trán lên bàn và rên rỉ. Cô vừa mới làm cái gì thế này?

“Julian Garcia,” Darcy trả lời. “Tôi sẽ xem xem liệu mình có thể bới số của anh ta ra cho cô không.”

“Cảm ơn.” Cô đoán là mình sẽ giữ đội bóng của Virgil vậy. Ít nhất là vào lúc này, và cô thực sự không biết còn gì để nói nữa ngoài, “Tôi sẽ làm những việc tôi có thể để bảo đảm các bạn giành được cúp Stanley. Đó là

giấc mơ của Virgil và tôi biết ông ấy rất trông ngóng việc mua cầu thủ để khiến đội tuyển càng mạnh hơn.” Hay ít nhất cô nghĩ mình cũng từng nghe ông đề cập đến chuyện đó.

“Hạn chuyển nhượng đã qua rồi. Bảng phân công của chúng ta đã xác định rồi, nhưng mùa tới, chúng ta chắc chắn có thể dùng một anh chàng ở vùng xanh với một cú móc phải hiểm ác,” có ai đó ở cuối bàn nói.

Faith không chắc câu đó có nghĩa gì, nhưng có vẻ không ai chú ý đến, khi mà họ nói chuyện xung quanh cô liên tiếp như súng liên thanh làm như cô thậm chí còn không ở đó.

“Ai đó có thể phòng thủ cũng giỏi như chiến đấu.”

“Chúng ta có Sam rồi.”

“Thích đánh nhau và áp đảo được đối phương là hai chuyện khác hẳn,” Ty thêm vào cuộc trò chuyện khi anh lấy chỗ ở cuối bàn. “Sam giỏi tổng bóng vào băng hơn là đánh nhau. Chẳng ai sợ Sam hết.”

“Đúng vậy.”

“Andre và Frankie đều đang tiến bộ.”

“Không đủ nhanh. Chúng ta cần một người như George Parros, nhưng có thể đánh bóng như Patrick Sharp.”

“Một người như Ted Lindsay.”

Huấn luyện viên Nystrom nói, “Phải rồi, như ‘Ted Kinh Hoàng’ vậy.”

Họ đều gật đầu như thể ‘Ted Kinh Hoàng’ là đối tượng của họ. Đầu Faith vẫn đang quay mòng mòng và cuộc trò chuyện cứ xoay quanh cô khiến cô cảm giác như sắp bị tăng thông khí phổi. Cô có đủ quyền để tăng thông khí phổi, đời cô đang văng ngoài tầm kiểm soát, nhưng cô cho là mình chắc

không nên ngắt đi trong ngày đầu tiên làm chủ. Trông hành động ấy có thể tệ lắm. “Bao nhiêu tiền để dành được anh chàng đó? Ted Kinh Hoàng này?” cô hỏi trong nỗ lực chen chân vào cuộc trò chuyện và không tỏ ra hoàn toàn mù mờ. Cuộc trò chuyện dừng phắt lại và đầu họ đều quay lại để nhìn cô chăm chăm. Bằng cách nào đó cô đã làm tất cả bọn họ không nói nên lời. Tất cả trừ Ty Savage. Mắt anh ta nheo lại như thể đang bị đau. “Chết mẹ rồi!”

“Thánh, có một quý cô trong phòng đấy,” một người đàn ông đội mũ Chinooks quở trách.

“Xin lỗi.” Rồi Ty ngửa đầu ra sau và nói, “Thân chúng ta thật khốn nạn, nhờ?”

Cô nhìn sang Darby. “Sao thế?”

“Ted đã nghỉ hưu vào năm một chín sáu lăm.” Anh ta cố trao cho cô một nụ cười an ủi nhưng nó trông cũng tràn đầy khổ sở như đôi mắt nheo lại của Ty. “Trước cả khi cô được sinh ra.”

“À.” Cô đoán điều đó có nghĩa là Ted Kinh Hoàng không được rồi. Thật quá nhiều cho việc không tỏ ra mù mờ.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 3

“Rồi cô ta nhìn bọn con với đôi mắt xanh lục to đùng đó và hỏi mất bao nhiêu tiền để đưa Ted Kinh Hoàng về chơi cho đội Chinooks?”

Pavel Savage sặc chỗ bia mà ông đang đưa lên môi và hạ chiếc cốc xuống bàn. “Bọn con tiêu rồi.” ông quét mu bàn tay ngang miệng.

Ty gật đầu và hớp một ngụm lớn bia Labatt của anh. Cha anh đã xuất hiện ở nhà anh cách đây một giờ, bất thành hình. Như mọi khi. “Phải. Đó cũng là câu con đã nói.” Anh đặt chai bia xuống và nhặt cây gạt đánh golf của anh lên. Từ lúc cha anh đến, hai người họ đã nói chuyện về trận đấu tối qua trước Vancouver và lượt hai, tối mai. Họ đã nói chuyện về cái chết của Virgil và ý nghĩa của việc đó đối với cơ hội giành cúp của Ty. “Tổng giám đốc đã gợi ý cô ta bối trợ lý cũ của Virgil lên.” Anh đứng xoạc chân rộng bằng vai và đặt cây gạt sau quả bóng golf. “Con không quan tâm cô ta thuê bao nhiêu trợ lý để nói cho cô ta biết sự khác nhau giữa kiểm soát bóng và vục gạt, cô ta sẽ chẳng bao giờ hiểu được điều đó đâu.” Anh đưa cây gạt ra sau vai và vung tay. Quả bóng lao ngang phòng vào chính giữa khung lưới lớn ở đầu bên kia. Lúc mua ngôi nhà này ở trung tâm Mercer cách đây một tháng, anh đã mua nó bởi phòng giải trí khổng lồ có khả năng cho anh luyện tập những cú gạt bóng ở bên trong. Một bức tường kính nhìn ra hồ và thành phố Seattle ở phía xa xa. Vào ban đêm đường chân trời thật ngoạn mục. “Ông ta hẳn không thể chết vào một thời điểm nào tồi tệ hơn được nữa, nhưng ít nhất ông ta cũng tạo ra một hàng tiền tuyến vững chắc trước khi nghèo.”

“Đó cũng là chút an ủi. Chúa phù hộ cho linh hồn ông ấy,” Pavel lầm bầm khi nhìn xuống màn hình rada nhỏ kiểm tra tốc độ và độ nhanh của Ty.

Tốc độ ghi 101, và hàng lông mày đen của Pavel nhíu xuống. “Cô ta có xinh như hình không?”

“Con chưa xem hình của cô ta.” Ty móc một quả bóng khác bằng gậy gạt của anh và xếp nó lên thảm golf cạnh rada. Anh không phải hỏi cha anh đang nói đến ai. “Con chẳng để ý gì đến các bức hình của cô ta hết.” Sau khi cô ta thông báo ban chiều rằng cô ta sẽ không bán đội bóng, bộ phận truyền thông của Chinooks đã ra một thông cáo báo chí khiến Faith Duffy có mặt trên mọi kênh tin tức địa phương. Họ đã bối lên các cảnh phim quay hình cô ta đi vào một sự kiện cùng Virgil rồi ghép nó với cảnh quay cô ta mặc một chiếc váy trễ cổ từ thời Playboy đang mỉm cười với Hugh Hetner.

Điện thoại của Ty đã reo không ngừng, từ các phóng viên muốn biết anh cảm thấy thế nào với người chủ mới, và thay vì trả lời, anh đã tháo dây điện thoại ra. Sau hành vi của Landon, Ty chắc chắn rằng con trai của Virgil cũng sẽ không phải một lựa chọn khôn ngoan hơn. Óc phán đoán của anh ta rõ ràng là kém cỏi và bị ảnh hưởng bởi cảm xúc và động cơ cá nhân, một điều chẳng bao giờ tốt lành ở một ông chủ hết. Giờ thì đột nhiên, một cô nàng người mẫu cho Playboy lại là lựa chọn tốt hơn trong hai. Điều đó đã xảy ra bằng cách nào cơ chứ? “Con cho là cha đã xem các bức hình đó rồi.”

“Không. Cha chưa xem.” Mắt Pavel nhắm lại ở hai khóe mắt nhắm nheo khi ông quan sát Ty vung gậy.

Quả bóng bay ngang phòng và đập vào vùng đỏ trung tâm lưới.

“Ngạc nhiên đấy.” Ty liếc nhìn rada, rồi nhìn cha anh: 113. Anh nhận ra tia nhìn nghiêng đó. Pavel đã sáu mươi lăm tuổi và vẫn ganh đua như thường.

“Không hẳn.” ông nhún vai và ra dấu bảo Ty đưa ông cây gậy.

“Cha không thể tìm được một tờ Playboy cũ à.”

“Không.” Paul xếp quả bóng bên cạnh rada.

Ty không bảo cha anh rằng anh có tờ tạp chí đó trong túi thể thao ngay bên kia phòng. Chỉ là có gì đó không đúng về việc đưa nó ra cho cha anh, đặc biệt là khi chính anh thậm chí còn chưa xem.

“Nhưng mà ta cũng chưa thực sự cố gắng tìm. Có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp trên thế giới này, sao ta lại phải dành thời gian và năng lượng không cần thiết cho một người chứ?” Điều này cũng tóm tắt được các mối quan hệ của Pavel với phụ nữ. Thậm chí cả những phụ nữ mà ông đã kết hôn. Ông khoát tay và quả bóng bay ngang phòng và vào lưới. Rada lóe lên số 83. Không tệ với một người đàn ông ở tuổi Pavel, nhưng dĩ nhiên nó không đủ tốt để đánh bại con trai ông.

“Tay nằm ở gậy của con kỳ cục thật đấy,” ông nói và đưa Ty cây gậy gạt. “Cha mệt rồi. Cha lên giường đây.”

Chẳng có gì không ổn với tay nằm của anh hết và Ty bắn thêm vài bóng nữa vào lưới chỉ để chứng minh điều đó. Sau mười giờ một chút, anh bật chiếc tivi màn hình lớn của mình lên và ngồi xuống chiếc tràng kỷ màu rêu nhồi quá tay để xem tin tức. Anh nghĩ tới trận đấu tối mai và anh em sinh đôi nhà Sedin.

Anh nghĩ đến Faith Duffy và hy vọng mãnh liệt rằng rằng thông báo không bán đội tuyển của cô ta không làm đội Chinooks hỏng trận đấu. Biết rằng ai cuối cùng sẽ sở hữu đội Chinooks thì tốt hơn là không biết, nhưng cũng không hơn nhiều lắm.

Anh nghĩ đến vẻ ngoài của cô ta chiều hôm đó. Đầu tiên là điềm tĩnh và tự chủ, rồi rõ ràng là choáng váng. Landon đã gọi cô ta là “Layla,” mà Ty cho là tên thời thoát y của cô ta. Con trai Virgil đúng là một thằng khốn. Không có lập lờ về chuyện ấy. Cố tình làm mất danh dự bất kỳ người phụ nào ở chốn công cộng là một việc quá dơ dáy, nhưng làm việc đó với chính

mẹ kế cũ của mình trước một phòng đầy người cho thấy một tính nết kiêu ngạo đơ bản khiến cô Duffy thành người vượt trội hơn. Cô ta đã đứng đó, đôi đầu thẳng thừng, đầu ngẩng cao và lưng vươn thẳng, và Ty phải cho điểm cô ta vì không òa ra khóc hoặc chửi tục theo kiểu một vũ nữ thoát y nổi cơn tam bành. Anh nâng cốc bia lên môi và hớp một ngụm dài. Cô ta không ăn mặc như một vũ nữ thoát y. Kể cả giống một nàng người tình quyến rũ nhẹ nhàng cũng không. Không màu sắc rực rỡ hay áo phông bó chặt rách ở những chỗ chiến lược. Không có quần jean bó căng hay váy ngắn đi cùng boots cao tới đùi. Chiều hôm đó, cô ta đã che kín từ cằm tới đầu gối như một quý bà bảo thủ. Tất nhiên, chiếc áo len đó chỉ thu hút sự chú ý tới bộ ngực bự của cô ta, và mọi người đàn ông trong phòng đều tự hỏi cô ta trông như thế nào khi trần truồng.

Ty hạ chai bia xuống và liếc qua túi thể thao của anh. Anh đoán vài người cũng đã biết rồi. Anh đặt chai bia lên bàn cà phê và đi ngang qua phòng. Nhìn các bức hình của cô ta không phải là một việc có thể bắt anh phí công tốn sức làm, nhưng chúng đang nằm ngay kia và anh là một thằng đàn ông. Anh thò tay vào túi và rút ra quyển tạp chí năm năm tuổi có vài phụ nữ mà anh không nhận ra trên trang bìa sơn vẽ như nhân vật chú Sam. Khi anh lùi về lại sofa, anh lật tới bức hình ở trung tâm. Chân anh khựng lại khi anh nhìn chăm chăm xuống Faith Duffy đang đứng ở một cánh đồng hoa dại mặc mỗi một chiếc váy vàng mỏng tang. Ánh nắng rực sáng phía sau cô ta và cô ta khóa thân dưới lớp vải bông lơ lửng đó. Ở bức hình kế tiếp, lưng cô ta quay về máy ảnh. Đôi mắt xanh của cô ta nhìn qua một bên vai, và chiếc váy kéo lên khỏi đôi chân dài và đi qua phần hông mượt mà.

Ty lật trang và lần này cô ta đang bò trên một tấm vải trải trên một thảm cỏ xanh rì. Cô ta đi một đôi cao gót nhọn màu hồng, tất dài tới đùi màu trắng, và một chiếc quần lót trắng nhỏ xíu buộc quanh hông. Lưng cô ta ưỡn lên và ngực cô ta vươn tới trước trong chiếc áo lót trắng mỏng. Nặng. Tròn. Hoàn hảo. Hôm đó chắc là lạnh. Đầu ngực cô ta nhăn lại sát làn ren mỏng. Mái tóc hoang dã xoắn lại quanh vai và một nụ cười nhẹ uốn cong

đôi môi hồng. Anh lật tới bức hình kế tiếp chụp cô ta đang quỳ gối trên mảnh vải kẻ bên một giỏ picnic, ngón tay cái móc vào một bên quần lót, kéo chúng xuống một bên đùi. Anh nghiêng đầu sang bên và một hàng lông mày của anh nhướn lên tận trán. Cô nhăn nhui như một quả đào nhỏ.

Anh chuyển sang bức hình kế tiếp. “Khí gió,” anh thì thầm khi mắt anh nhìn bức ảnh trung tâm. Faith nằm trên mảnh vải, hoàn toàn khóa thân chỉ trừ đôi tất dài tới đùi và một chuỗi ngọc trai uốn quanh ngực trái. Một đầu gối cô ta gấp lại, lưng ưỡn lên khỏi mặt đất và da sáng rực. Mắt cô ta nhìn vào máy ảnh từ dưới hàng lông mi nặng trĩu, và môi cô ta tách ra như thể muốn làm tình.

Thật đáng tiếc, anh nghĩ khi nhìn hai bầu ngực mướt mà, tròn trịa của cô ta. Thật đáng tiếc khi cô ta lãng phí cơ thể đó trên một ông già. Bởi vì bất kể ai có nói gì, Viagra cũng không thể quay ngược năm mươi năm và trao cho một ông già tám mươi một tuổi thứ cần phải có để làm hài lòng một phụ nữ ba mươi tuổi.

Anh lật tới phần Tiểu sử của cô ta và đọc thấy rằng cô ta được sinh ra ở Reno, Nevada, và cao một mét sáu tám. Cô ta nặng năm mươi sáu cân và có các số đo là 34D-60-81. Anh nghĩ về cô ta trong chiếc váy đen hôm đám tang Virgil và đoán chừng cô ta cũng không thay đổi nhiều lắm. Tham vọng của cô ta là “thành một đại sứ nhân đạo và giúp đỡ trẻ mồ côi ở các nước thế giới thứ ba.”

Một tràng cười vui vẻ tràn ra từ môi Ty. Tham vọng của cô ta đáng lẽ phải viết là, “Tôi muốn thành một kẻ đào mỏ cuối cùng sẽ có nhiều tiền hơn cả một nước ở thế giới thứ ba.” Anh cho là Playboy sẽ không cho in một câu như thế, nhưng ít nhất điều đó cũng sẽ chính xác hơn, và anh hẳn sẽ kính trọng sự chân thật của cô ta. Món ăn ưa thích của cô ta là bánh kem. Món ít ưa thích nhất: xúc xích. Bộ phim ưa thích nhất: Sweet Home Alabama. Cô ta ghét bất công xã hội và những con người thô lỗ.

Ty tặc lưỡi và lật lại trang chính giữa. Anh biết các bức ảnh đều được chỉnh sửa, và cô ta thực sự cũng không phải tuýp phụ nữ của anh, nhưng khi thật, cô ta rất tuyệt. Hai đầu ngực của cô là hai trái sơ-ri hồng nhỏ hoàn hảo, chẳng có lấy một nốt ruồi hay vết sẹo ở bất kỳ đâu trên cơ thể. Một phụ nữ trông như thế này đáng lẽ nên có ít nhất một vết cắn tình yêu ở đâu đó trên cơ thể hoàn hảo của cô ta chứ.

Anh nghĩ về cảnh cô ta cuộn người bên ông chồng già. Anh từng thích Virgil, nhưng hình ảnh trong đầu ấy khiến anh hơi buồn nôn. Có lẽ chỉ mình anh thôi, nhưng anh thường nghĩ rằng mình không đơn độc trong niềm tin rằng một ông già tám một tuổi chẳng thể dựng dậy đủ để khiến một cô nàng ba mươi tuổi hạnh phúc trên giường cho được. Virgil có thể đã có nhiều thập niên tập luyện, và nhiều tiền hơn cả Chúa, nhưng chuyện ấy vẫn cần nhiều hơn thế. Phải cần đến một thể lực mạnh mẽ mới thỏa mãn được một phụ nữ như thế.

Anh đóng tờ tạp chí lại và nghĩ đến cuộc gọi anh đã nghe thấy hôm đám tang Virgil. Virgil có thể có đủ tiền để khiến cô vợ trẻ của ông ta hạnh phúc, nhưng anh cá rằng phải có ai đó khác đặt một nụ cười thỏa mãn lên khuôn mặt cô vợ trẻ của ông ta.

Từ tầng hai mươi sáu phía trên thành phố, Faith nhìn qua bức tường kính hai tầng xuống ánh đèn của Seattle và làn sương mù dày đặc phủ khắp mặt nước của vịnh Elliott. Qua màn đêm ẩm ướt, cô có thể gần như ghim chính xác vị trí điền trang của Virgil. Không phải cô có thể nhìn thấy nó, nhưng cô đã sống ở đó năm năm và biết rõ nó.

Cô nghĩ về lần đầu tiên Virgil mang cô về nhà ông sau đám cưới chớp nhoáng của họ ở Vegas một tháng sau khi họ gặp nhau. Cô đã nhìn qua tòa nhà to đùng ngoài đảo ấy và gần như đau tim, tự hỏi mình liệu có bị lạc đường trong tòa dinh thự to lớn ngoằn ngoèo ấy không.

Cô nghĩ về lần đầu tiên cô thấy Virgil trong một bữa tiệc Playboy mà cô đã giúp chủ trì ở Palms. Đêm đó ông đã đưa cô một đề nghị mà cô đã từ chối, ông lặp lại nó sau lễ kỷ niệm Người Tình của Năm ở dinh thự Playboy. Ông đã bảo cô rằng ông sẽ cho cô thấy thế giới và tất cả mọi thứ trong nó, và tất cả những gì cô phải làm là giả vờ rằng cô yêu ông hơn tiền của ông. Ông đã hứa cho cô một triệu đô la cho mỗi năm cô kết hôn với ông và cô đã nói đồng ý.

Lúc đầu, cô cho rằng mình sẽ duy trì hôn nhân với ông vài năm và thoát đi. Nhưng sau một thời gian ngắn, họ trở thành bạn thân. Ông đã cho cô thấy lòng tốt và sự tôn trọng, và lần đầu tiên trong đời, cô biết được cảm giác khi được an toàn và không phải lo lắng về bất kỳ điều gì. Đến cuối mười hai tháng đầu tiên, cô đã yêu ông. Không phải như một người cha, mà như một người đàn ông đáng có tình yêu và sự tôn trọng của cô.

Ông đã rất tôn trọng lời nói của mình, và những năm đầu tiên trong cuộc hôn nhân của họ, họ đã du lịch khắp thế giới. Đến mọi châu lục, và ở trong những khách sạn đắt đỏ. Họ đã đi du lịch Địa Trung Hải bằng du thuyền, chơi bạc ở Monte Carlo, và nằm trên cát trắng ở Belize. Nhưng không lâu sau năm thứ hai họ ở cùng nhau, Virgil phải chịu một cơn đau tim nặng và họ không du lịch nhiều ra khỏi đất nước sau đó. Họ đã ở lại Seattle và giao du với bạn bè Virgil, nhưng chủ yếu họ ở trong căn nhà lớn trên đảo. Faith chưa bao giờ bận tâm. Cô đã chăm sóc ông và thích được chăm sóc ông.

Nhưng họ chưa từng thực sự làm tình.

Tất cả mọi tiền bạc, phẫu thuật, và những viên thuốc thần kỳ trên thế giới này cũng không ngăn chặn tuổi già và bệnh đái tháo đường của Virgil khỏi quây rầy ông và đánh cướp từ ông một thứ mang lại cho ông cảm giác là một người đàn ông dẻo dai. Từ lâu lắm rồi trước khi ông gặp Faith, ông đã không thể có và duy trì nổi một lần cương cứng. Chẳng có gì hiệu quả với ông, và niềm kiêu hãnh khổng lồ lẫn cái tôi vĩ đại của ông đòi rằng ông chấp nhận viễn cảnh tốt nhất sau đó. Ra về có tình dục với một phụ nữ trẻ

hơn nhiều. Một người mẫu khóa thân nổi bật. Nếu cô thực sự chân thật, cô sẽ thú nhận rằng cô không hề bận lòng. Không phải chỉ vì ông già hơn cô tới năm một tuổi, mặc dù đó cũng là một phần - đặc biệt là lúc đầu. Nhưng chủ yếu chỉ vì Faith không thích sự bấp bênh của tình dục. Chỉ nhìn vào một anh chàng thôi thì chẳng bao giờ nói được anh ta giỏi trên giường hay không. Chẳng có cách nào biết được cho tới khi đã quá muộn và quần lót của bạn đã lạc mất rồi.

Trước Virgil, cô từng có rất nhiều bạn trai và cũng từng làm tình rất nhiều. Thi thoảng chuyện đó rất tuyệt. Thi thoảng rất chán. Với cô, tình dục như một hộp sô cô la vậy - và phải, cô đã đánh cắp câu đó từ phim Forest Gump đấy - cô chưa bao giờ biết mình sẽ nhận được gì. Faith không thích bất kỳ thứ gì không phải một thứ chắc chắn, và chẳng có gì tệ hơn là thèm muốn một thứ thật tuyệt vời và ngon lành nhưng lại lấy phải một cái kẹo thạch cam kinh khủng.

Cô đã không hề quan hệ từ sau khi cưới Virgil. Lúc đầu thì khá khó khăn, đặc biệt khi mà cô còn trẻ và tương đối nhiệt huyết, nhưng sau vài năm thiếu vắng, cô thực sự không còn nhớ nhung nó nữa. Giờ khi Virgil đã đi, cô ngờ rằng bản năng giới tính của cô cũng sẽ không đột nhiên quay lại vỗ vào đầu cô đâu. Và lại cô không thể nhìn thấy mình ở cùng một người đàn ông nào khác được.

Chuông cửa đưa Faith ra khỏi dòng suy tư về tình dục và đàn ông. Cô đi qua phòng khách và sàn đá vôi mang lại cảm giác mát lạnh dưới bàn chân trần. Cô và Virgil đã mua căn penthouse bốn phòng ngủ này năm ngoái, nhưng họ chỉ dùng nó vào vài dịp hiếm hoi khi ngủ lại trong thành phố thì dễ dàng hơn đi về nhà. Nó chủ yếu được hoàn thiện bằng đá cẩm thạch và đá lát và có một cảm giác cực kỳ hiện đại. Virgil đã để cô trang trí nó, và cô đã chọn da trắng và hàng tấn gối màu đỏ màu tím. Nó có một ban công ngang hàng nhìn xuống vịnh Elliott, và một nhà tắm nắng lát kính trên nóc

có tầm nhìn 360 độ không giới hạn xuống thành phố, những kênh rạch tấp nập, và đỉnh Rainier đấng xa.

Cô mở cửa ra và một quả bóng lông màu trắng phóng qua, những ngón chân nhỏ xíu của nó gõ lên sàn đá. Faith cảm thấy một cảm giác thôi thúc lẫn át muốn tung chân đá vào nó.

“Mẹ.” Faith nhìn ra sau vai cô khi một con chó Bắc Kinh trắng nhảy lên ghế sofa trắng của cô. “Và Pebbles.” Con chó hư hỏng nhất hành tinh. “Mẹ đáng lẽ phải gọi trước chứ.”

“Để làm gì? Con chắc sẽ bảo bọn ta đừng đến.” Valerie Augustine đẩy chiếc vali hồng to đùng của bà vào nhà, đôi môi tô quá đậm của bà hôn gió hai má Faith khi bà đi qua.

“Không phải là con không muốn gặp mẹ,” Faith nói và đóng cửa lại sau lưng. “Chỉ là con bận ngập đầu.” Cô đi theo mẹ cô và chỉ vào chồng sách mở ra trên chiếc bàn cà phê bằng kính và thép không gỉ.

“Con đang nghiên cứu thứ gì thế?” Mẹ cô đẩy tay cầm xuống vali và đi tới chiếc ghế da trên đôi cao gót nhọn mười hai phân. Tát nhiên là màu hồng. Để hợp với chiếc quần da của bà. Bà lật một quyển sách lên và đọc, “Hướng dẫn chơi Khúc côn cầu cho những thằng đần. Sao con lại đọc thứ này? Mẹ tưởng con đã bán đội bóng rồi.”

“Con đã quyết định không bán.”

Đôi mắt xanh to của Valerie mở to và bà lắc đầu, làm rối kiểu tóc lông chim hoàn hảo bắt chước Farrah của bà. Vào những năm bảy mươi, có ai đó đã bảo với Valerie rằng bà trông giống Farrah Fawcett. Bà vẫn tin điều ấy. “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Cô không muốn thú nhận hết mọi chuyện với mẹ cô. “Con chỉ là quyết định giữ nó lại thôi.” Cô nghĩ đến cảnh Landon vồ lấy cô và Ty Savage

chặn giữa họ. Cô biết ơn vì anh ta đã ở đó. Biết ơn vì anh ta đã bước vào. Gần như đủ biết ơn để tha thứ cho việc anh ta gọi cô là “Hoa Hậu Tháng Một” trên báo.

“Chậc, mẹ rất mừng. Giờ khi tên khốn già nua đó đi rồi, con cần việc gì đó để làm.”

“Mẹ.”

“Mẹ xin lỗi, nhưng ông ta già mà.” Chuyện mẹ cô không thích Virgil cũng chẳng phải bí mật gì. Cảm giác chung giữa đôi bên. Virgil đã cung cấp một khoản tiền hàng tháng hào phóng cho Valerie, nhưng cũng có những ràng buộc kèm theo khiến Valerie phẫn nộ kể cả khi bà chuyển séc thành tiền mặt. Một trong số đó là bà không thể xuất hiện bất kỳ lúc nào bà thấy thích. “Quá già cho một cô gái trẻ, xinh đẹp,” bà thêm vào khi ném quyển sách lên sô pha và nhắc bóng con chó của mình lên. Pebbles nhìn Faith qua đôi mắt hạt đậu đen sì rồi gầm lên và đớp như thể Faith đã cố giật một mẩu thịt sấy khô hàm nó không bằng. “Nào im lặng đi,” Valerie nói qua đôi môi mím chặt khi bà nhắc con chó lên để liếm mặt bà.

“Eo. Ghê quá.”

“Mẹ yêu những nụ hôn của Pebbles.”

“Nó liếm mông đấy.”

Valerie cau mày và kẹp con chó dưới một cánh tay. “Không đâu. Nó rất sạch.”

“Nó tè lên giường.”

“Không phải giường mẹ. Và lần đó nó chỉ làm thế vì con đã mắng nó thôi.”

Faith thở dài và đi vào bếp. “Mẹ sẽ ở lại bao lâu?”

“Đến chừng nào con cần mẹ.”

Faith rên thầm và mở cánh cửa dẫn tới một hầm rượu nhỏ. Không phải Faith không vui khi gặp mẹ cô hay cô không yêu bà, cô chỉ không muốn phải gánh trách nhiệm ngay lúc này. Không phải với Valerie và chắc chắn không với Pebbles ác quỷ.

Theo những gì Faith nhớ, mẹ cô chưa từng thực sự là một người mẹ. Họ đã là “bạn bè”, ngược hẳn lại với con cái và cha mẹ. Một trong những ngày tuyệt vời nhất đời Valerie là ngày Faith lấy được một chứng minh thư giả và họ có thể tiệc tùng cùng nhau. Và khi Faith lên mười tám, cô đã theo bước chân đi gót nhựa của mẹ cô lên sân khấu.

Cô rút một chai rượu vang được làm lạnh hoàn hảo ra khỏi giá và đóng cửa lại sau lưng. Cô biết mẹ cô tin rằng tất cả mọi thứ có thể được giải quyết bằng một chai rượu vang hảo hạng, một trận khóc thỏa thuê, và một người đàn ông mới. Trong khi Faith không còn tin điều ấy nữa, thì cô cũng tin rằng mọi thứ đều có vị ngon lành hơn khi được phục vụ bằng đồ Waterford - một điều cô đã học được từ người chồng quá cố của mình - và cô đặt hai ly pha lê lên mặt quầy bằng đá granit đen.

“Mẹ đã chạm mặt Ricky Clemente ở Caesar cuối tuần trước. Cậu ta đã hỏi thăm con đấy,” Valerie nói khi bà rê những móng tay hồng qua bộ lông của con chó. Faith không biết chuyện gì đáng sợ hơn nữa, việc mẹ cô tán chuyện với “Ricky Chuột Cống”, kẻ đã lừa cô để đi ăn nằm với phân nửa số vũ công ở Vegas, hay chuyện bà ở Caesar. Cô liếc nhìn mẹ khi vặn nút một trong những chai rượu hảo hạng nhất của Virgil.

“Đừng nhìn mẹ như thế. Mẹ đang gặp Nina ở quán Đồ Nướng Mesa để ăn tối. Mẹ đã tránh xa các máy đánh bài rồi.”

Faith muốn tin điều đó, nhưng cô không tin. Mẹ cô đã tái phát bệnh quá nhiều lần để còn tin được bà ở trong một casino. Mẹ cô là một người theo đuổi khoái lạc. Bà cần nó như khí ôxy, và chơi máy đánh bạc là niềm hạnh phúc dạt dào đối với bà. Tạ ơn Chúa vì bà chưa từng thực sự phát triển lòng yêu thích với các quân bài hay xúc xắc.

“Ricky nói con nên gọi cho cậu ta.”

Faith làm tiếng nôn ọe khi rót rượu.

“Nếu không phải Ricky thì cũng là ai khác. Con cần nhảy lại lên ngựa đi. Làm vài chuyến cưỡi ngựa quanh đường đua.” Bà với lấy ly rượu và nâng nó lên môi. “À, đồ hảo hạng đây. Cái này sẽ làm con thấy khá hơn.”

“Con cảm thấy ổn, và giờ còn quá sớm để hẹn hò.”

“Ai nói gì về hẹn hò nào? Mẹ chỉ nói về việc cưỡi ngựa quanh đường đua vài lần với ai đó vui nhộn tí. Một người đàn ông gần tuổi con hơn.”

“Con không muốn cưỡi một ai hết.”

“Nó sẽ rũ bỏ vẻ buồn bã trên mặt con.”

“Chồng con vừa mới chết.”

“Phải rồi. Tuần trước.” Bà đặt Pebbles lên sàn, và con chó đi lạch bạch ra cửa phòng ăn và đánh hơi xung quanh. “Con cần thoát ra. Vui chơi. Mẹ ở đây để bảo đảm con làm cả hai việc đó.”

Phần lớn các bà mẹ hẳn sẽ ghé qua với một nỗi thịnh hăm và cảnh báo con gái mình đừng vội vàng nhảy vào bất kỳ chuyện gì. Hãy từ tốn thôi.

Không phải Valerie. Valerie muốn tiệc tùng cơ.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi mua sắm và tới chỗ nào đó tử tế để ăn tối.”

“Ngày mai con phải gặp trợ lý cũ của Virgil rồi.” Darby đã liên lạc cho cô với Julian Garcia và anh ta đã đồng ý gặp cô chiều hôm tới. Nếu anh ta cũng đồng ý làm việc cho cô, và cô muốn thuê anh ta, anh ta sẽ bắt đầu làm việc tối mai. Bắt đầu với trận đấu thứ hai trước Vancouver. Nếu anh ta không đồng ý và cô không thích anh ta, cô không biết mình sẽ làm gì kế tiếp nữa. “Vậy thì sau buổi họp vậy.”

“Sau buổi họp, con muốn đọc sách khúc côn cầu.”

“Chuyện gì xảy ra với con thế?” Mẹ cô lắc đầu, lay động những lọn tóc vàng xinh đẹp. “Con vốn tràn đầy nhiệt huyết. Con vốn đầy vui vẻ.”

Cô vốn là một vũ nữ thoát y tiệc tùng cho tới khi mặt trời mọc. Cô vốn làm rất nhiều điều mà giờ cô không còn nữa.

“Con vốn rất táo bạo và quyến rũ. Virgil đã khiến con già trước tuổi rồi. Con không còn mặc đồ như con nữa, và mẹ chỉ có thể khóc mà thôi.”

Không. Cô không còn mặc đồ như mẹ cô nữa. “Có lẽ chúng ta có thể ra ngoài ăn tối sau đó vậy. Trận đấu tối mai trước đội Canucks sẽ là trận đầu tiên của con với tư cách bà chủ và con không muốn làm nó loạn lên.”

“Làm sao con có thể có khả năng làm loạn nó lên được chứ?”

Có vô số, vô số cách. “Con chắc chắn báo chí sẽ muốn nói chuyện với con sau đó. Con chỉ không muốn làm xấu hổ các cầu thủ mà thôi.” Cô hớp một ngụm rượu và nghĩ đến vẻ đau đớn trong mắt Ty Savage khi cô hỏi về việc thuê Ted Kinh Hoàng. “Hoặc chính bản thân con.” Đặc biệt là chính cô. “Con không muốn trông ngu ngơ. Con sợ rằng họ sẽ hỏi những câu hỏi mà con không biết câu trả lời.” Và khả năng điều đó xảy ra gần như là chắc chắn.

Valerie gật đầu như thể bà hoàn toàn thấu hiểu tình thế khó xử đó. “Con cần một bộ cánh đẹp,” bà nói, trao đi lời khuyên của người mẹ. “Một thứ gì

đó bó chặt.” Bà chỉ vào bộ ngực lớn của cô. “Cổ trể. Cho bất kỳ một người đàn ông nào thấy đủ khe ngực và anh ta sẽ quên hết mọi câu hỏi thông thái trong đầu.”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Julian Garcia là sự pha trộn giữa dòng máu Ireland và Tây Ban Nha, đi cùng khiêu thời trang tinh tế của bác sĩ 90210, hay còn gọi Robert Rey. Dành cho buổi gặp mặt Faith lần đầu tiên, anh ta đeo một chiếc vòng cổ Thánh Christopher bằng vàng nhìn thấy rõ trong cổ chiếc áo kẻ sọc tím xen hồng. Chiếc quần đen của anh ta bó sát và tóc vuốt đầy gel. Anh ta là một người ăn vận thời trang, nhưng thứ đập vào mắt nhất ở anh ta lại không phải cách sử dụng màu sắc dũng cảm hay thậm chí là đôi mắt màu xanh lục, mà chính là cơ bắp. Anh ta cao một mét sáu tám khi đi giày và có một cái cổ cỡ chu vi cây một năm tuổi. Anh chàng này rất nghiêm túc tập luyện thể lực. Loại nghiêm túc khiến Faith tự hỏi có phải anh ta là gay. Chuyện đó cũng chẳng quan trọng, nhưng rất nhiều bảo vệ cơ bắp đồ sộ làm việc trong các câu lạc bộ thoát y là gay.

Faith đã gặp Jules sau buổi trưa ở văn phòng Virgil - chắc, giờ là của cô - bên trong Key Arena. Câu đầu tiên cô hỏi là, “Virgil đã sa thải anh, hay anh đã bỏ việc?”

“Tôi bị sa thải.”

“Vì sao?”

Anh ta nhìn vào mắt cô và trả lời, “Bởi vì ông ta nghe thấy tôi nói chuyện về cô.” Ít nhất anh ta cũng thành thật. Anh ta hẳn đã có thể nói dối và cô sẽ chẳng bao giờ biết được. “Anh đã nói gì?”

Anh ta do dự. “Về cơ bản là, ông ấy đã cưới một vũ nữ thoát y có bộ ngực bự và ông ấy đúng là một thằng ngốc.”

Virgil không phải người ngốc, dù phần còn lại thì đúng. Cô có cảm giác rằng vẫn còn nữa, nhưng cô không hỏi. Thật mỉa mai làm sao khi anh ta đã bị đuổi vì cô và cô ở đây, đề nghị trao lại cho anh ta công việc ấy năm năm sau. Cô hỏi anh ta thêm vài câu hỏi nữa về mối quan hệ và công việc của anh ta với Virgil. Khi anh ta nói chuyện, anh ta nhìn vào mắt cô, chứ không phải ngực cô. Anh ta không nói chuyện về kẻ cả với cô, cũng như không hành xử như thể các câu hỏi của cô ngớ ngẩn hay ngu ngốc.

“Đừng lo về việc không biết tí gì. Tổ chức này có tầm mười lăm bộ phận khác nhau và về cơ bản tự mình hoạt động,” anh ta bảo cô. “Virgil là một doanh nhân sắc sảo và ông ấy coi mỗi bộ phận như một tập đoàn của mình. Bởi vì nó thực sự là như thế, và một việc mà ông ấy đã làm rất tốt đó là đặt những người thông minh vào đúng vị trí và để họ làm công việc của họ.”

“Nghe anh nói dễ dàng quá.” Nhưng cô biết không hề dễ.

“Không dễ, nhưng cũng không khó đâu. Virgil không quản lý chi li tổ chức này, và cô chắc chắn cũng không phải làm thế.” Anh ta dừng lại để vuốt thẳng một nếp nhăn trên ống quần của mình. “Thực ra thì, tôi sẽ gợi ý là cô đừng làm thế. Ban giám đốc đã làm công việc vất vả đó hộ cô rồi.”

Đến cuối buổi họp, cô muốn thuê anh ta, nhưng anh ta không chắc liệu muốn nhận việc này. “Chuyện là,” anh ta nói, “tôi thích công việc của tôi ở Boeing. Tôi không chắc mình muốn quay lại.”

Faith không biết anh ta trì hoãn để đòi thêm tiền hay anh ta đang nói sự thật. “Sao anh không đến trận đấu tối nay nhỉ?” cô đề nghị. “Sau đó anh có thể quyết định.”

Lúc này đây, bảy tiếng sau, cô và Jules được xếp ngồi trong một chiếc sofa ở khu đặc biệt của chủ đội bóng, nghiền ngẫm một chồng tài liệu mà anh ta mang lên từ văn phòng. Cô mặc bộ vét Armani, áo sơ mi trắng, và giày gót nhọn màu đen. Cô muốn được đón nhận một cách nghiêm túc, và

cô biết có những người ngoài đó chỉ chờ cô xuất hiện ở một nơi nào đó mặc mỗi váy ngắn và áo lót.

Công việc đầu tiên là học tên các cầu thủ và vị trí của họ rồi xem xét lịch trình. Khi Jules nghiên cứu phần bảng phân công của đội, các tiếng hò reo và la ó từ sân vận động bên dưới tràn lên khu VIP trong khi một đoạn nhạc rống lên từ hệ thống âm thanh.

“Đúng thế!” mẹ cô hét âm lên từ ban công nhìn xuống sân vận động. “Faith, đến đây nhanh lên. Máy quay đang chiếu vào mẹ và Pebbles này. Chúng ta đang ở trên màn hình lớn.”

Faith liếc nhìn mẹ cô, đang ôm chặt con chó ma quỷ và phát đi những nụ hôn như một ngôi sao điện ảnh. Những chuỗi vòng tay màu hồng màu cam to đùng trượt lên trượt xuống cổ tay bà. Bà mặc một chiếc quần bó sát màu hồng chói và áo ren cùng áo lót hồng bên dưới. Mái tóc vàng của bà được sắp lớp và phun keo thành kiểu Farrah bù xù hoàn hảo. “Ôi Chúa ơi,” Faith thì thầm.

“Bà ấy là một quý bà dễ thương,” Jules nói và tựa lưng ra sau. Rõ ràng là, loại bù ngải kỳ lạ đặc trưng của mẹ cô vẫn có tác dụng. Faith cũng chẳng thấy ngạc nhiên. Dù gay hay không, đàn ông thích Valerie.

“Bà ấy thật đáng xấu hổ.”

Jules bật cười. “Bà ấy đang rất vui vẻ.”

“Anh có thể cười vì bà ấy không phải mẹ anh.”

“Tôi là đứa con lớn nhất trong tám đứa. Mẹ tôi không có nổi loại năng lượng ấy.” Anh ta thò tay vào một cặp tài liệu và rút ra một chồng giấy. “Đây là lịch thi đấu cho vòng đấu loại đầu tiên.” Anh ta đưa nó cho cô. “Và tôi đã in ra một bản tiểu sử vắn tắt của mỗi cầu thủ để cô xem. Khi cô quen

thuộc hơn với đội tuyển, chúng ta có thể xem xét hợp đồng của họ để cô biết được ai là cầu thủ tự do và cầu thủ tự do không giới hạn.”

Faith vuốt mái tóc dài của cô ra sau tai và đọc kỹ lịch trình. Cô biết họ chơi rất nhiều, nhưng không nhận ra lại có tận vài trận đấu một tuần. “Cầu thủ tự do, cầu thủ tự do không giới hạn là gì và sự khác biệt là thế nào?”

Jules giải thích rằng một cầu thủ tự do chơi mà không có hợp đồng và có thể đi bất kỳ lúc nào trước khi anh ta được nối lại hợp đồng. Một cầu thủ tự do không giới hạn là một cầu thủ có hợp đồng đã hết hạn vừa được giải phóng khỏi câu lạc bộ của anh ta và chưa được ai chọn.

“Tất cả những khái niệm đó xuất hiện khi liên đoàn ngừng sử dụng các điều khoản giới hạn nhờ các thương thảo của công đoàn.”

Chả cần biết điều đó mang nghĩa gì. “Chúng ta có cầu thủ tự do nào không?” cô hỏi khi một tiếng kèn hơi rít khắp sân vận động và nhạc nổi lên từ sân băng bên dưới.

“Lúc này thì không. Ban quản trị đều đã khóa chặt họ lại trước vòng tranh giải rồi.” Jules ngược lên và hét to, “Điểm số là bao nhiêu, Valerie?”

“Hai đều. Số hai một ở đội anh vừa ghi điểm.”

Số hai một là đội trưởng đội bóng và Faith lật tới tiểu sử của Ty Savage rồi đọc các số liệu của anh ta. Anh ta ba mươi lăm tuổi, sinh ở Saskatchewan, Canada, điều này lý giải trọng âm của anh ta. Anh ta cao một mét chín mốt và nặng một trăm lẻ tám cân. Anh ta thuận trái, và đây là mùa giải thứ mười lăm của anh ta ở NHL. Anh ta đã chơi cho đội London Knights ở OHL[1] trước khi được chọn đầu tiên ở vòng tuyển chọn và ký hợp đồng với đội Pittsburgh ở giải NHL. Anh ta đã chơi cho đội Penguins, BlackhaWks, Vancouver, và giờ là Chinooks. Mẫu thông tin tiếp theo khiến cảm Faith rơi xuống. “Ba mươi triệu,” cô thở khò khè. “Virgil đã trả anh ta ba mươi triệu? Đô la à?”

[1] Ontario Hockey League: Giải khúc côn cầu cho các cầu thủ từ độ tuổi 15-20 của liên đoàn khúc côn cầu Canada. - ND

“Cho ba năm,” Jules nói rõ, như thể điều đó thì hợp lý hoàn toàn vậy.

Faith ngược lên và với lấy một chai nước đang nằm trên bàn. “Anh ta có đáng giá từng ấy không?”

Jules nhún đôi vai rộng, cơ bắp được che trong một chiếc áo sơ mi lụa màu ngọc. “Virgil đã nghĩ vậy.”

“Anh thì nghĩ sao?” Cô hớp một ngụm nước.

“Cậu ấy là một cầu thủ chủ lực và đáng đến từng đồng một.” Jules đứng dậy và vươn người. “Hãy quan sát và xem cô nghĩ gì nhé.”

Faith đặt giấy tờ lên bàn, rồi nhòm dậy và theo Jules ra ban công. Cô có quá nhiều thứ để học, thật nản chí làm sao, và rồi cô quá choáng ngợp không nghĩ ngợi gì được nữa. Cô di chuyển qua ba hàng ghế bệt bông của sân vận động và đến cùng mẹ cô đang đứng ở lan can.

Bên dưới trên mặt băng, các hoạt động bị dừng lại và hai đội đang thủ thế. Trong chiếc áo thể thao màu xanh biển đậm, Ty trượt băng qua vòng tròn chính giữa hai lần trước khi di chuyển vào trong. Anh ta dừng lại, chống rộng chân, đặt gậy ngang đùi, và chờ đợi. Quả bóng rơi xuống và trận đấu tiếp tục. Ty huých tay vào đối thủ khi gậy của anh đập xuống mặt băng và anh bắn quả bóng ra sau. Cùng một lúc, các cầu thủ mỗi đội bắt đầu chuyển động, hình thành nên một vòng xoáy hỗn loạn có tổ chức. Áo đội Chinooks màu xanh dương đậm cùng những con số màu trắng trộn lẫn với màu trắng và xanh lục của đội Vancouver.

Số Mười một, Daniel Holstrom, di chuyển về gôn đội Canucks và bắn bóng ngang mặt băng về hướng Logan Dumont, người chuyển cho Ty. Với quả bóng ở giữa lưỡi gậy, Ty trượt ra sau gôn, đi vòng sang bên kia, và bắn.

Quả bóng văng khỏi đệm đầu gối của thủ thành và một trận chiến nổ ra. Faith mất dấu quả bóng giữa trận xung đột của gậy gộc và cơ thể. Từ vị trí của cô, tất cả những gì cô thấy là đấm, huých, và văng cùi chỏ.

Một trọng tài thổi còi và trận đấu dừng lại... trừ Ty, anh ta đẩy một cầu thủ Vancouver, rất mạnh, và gần như làm người kia ngã dập mông. Cầu thủ đó lấy lại thăng bằng ngay trước khi ngã vật ra sau. Họ mắng nhau và Ty ném găng tay của anh lên băng. Một trọng tài trượt đến giữa hai người và nắm lấy ngược áo thi đấu của Ty. Trên đầu trọng tài, Ty chỉ vào mặt mình và rồi vào mặt cầu thủ kia. Trọng tài hỏi anh gì đó, và ngay khi anh gật đầu, người đàn ông nhỏ con hơn ấy thả áo thi đấu của anh ra. Ty nhặt găng lên và trong khi anh trượt về băng ghế, một đoạn quay lại ngay lập tức lóe lên trên màn hình. Bài “Welcome to Jungle” phát ra từ loa sân vận động, và trên màn hình lớn treo lơ lửng trên mặt băng, Faith nhìn Ty nhắc một tay lên trước mặt và chỉ vào đôi mắt màu xanh lục dữ dội của mình. Trên đầu trọng tài, anh ta trừng mắt từ dưới hàng lông mày đen và mũ bảo hiểm trắng. Một nụ cười hăm dọa uốn cong môi anh ta. Một cơn rùng mình chạy dọc xương sống Faith và làm tay cô sờn hết gai ốc. Nếu cô mà là số Ba mươi ba kia, cô sẽ sợ lắm. Rất sợ.

Đề phòng có ai đó lỡ không xem được, nó được chiếu chậm lại một lần nữa. Đám đông bên dưới trở nên cuồng nhiệt, hò hét và dậm chân, khi một lần nữa đôi mắt màu xanh dương dữ dội của Ty khóa chặt mắt đối thủ, vết sẹo trên cằm anh xuyên qua đám gốc râu sẫm màu.

“Chúa nhân từ.” Valerie bước lùi lại một bước và ngồi phịch xuống ghế. “Và con sở hữu cậu ta.” Bà đặt Pebbles xuống và con chó nhỏ lạch bạch bước tới chỗ Faith và người giày của cô. “Con sở hữu tất cả bọn họ,” bà thêm vào qua một tiếng thở dài.

“Nghe mẹ nói cứ như họ là nô lệ vậy.” Pebbles nâng đôi mắt hạt đậu đen sì lên nhìn Faith kêu ăng ẳng. Con chó ngu ngốc. “Con thuê họ.” Nhưng có bao nhiêu người phụ nữ trên thế giới có thể nói họ thuê được hơn hai mươi

anh chàng đẹp trai, lực lưỡng, những người vụt bóng và đánh lộn với các cầu thủ khác?

Cô chắc là người duy nhất, và ý nghĩ ấy vừa kích thích vừa hãi hùng. Cô nhìn xuống hàng cầu thủ đang ngồi trên băng ghế phạt của đội Chinooks, nhổ nước bọt xuống mặt đất dưới chân, quét mồ hôi khỏi mặt, và cắn miếng bảo vệ miệng của họ. Cảnh tượng tất cả những trò nhổ nước bọt và đổ mồ hôi ấy đáng lẽ phải khiến cô hơi buồn nôn, nhưng vì lý do gì đó lại không.

“Sau trận đấu, Virgil luôn đi tới phòng thay đồ và nói chuyện với đội tuyển,” Jules bảo cô.

Phải rồi, cô biết điều đó, nhưng cô sẽ không bao giờ đi đâu. “Tôi chắc chắn họ sẽ không mong tôi xuất hiện ở phòng thay đồ đâu.” Đã lâu lắm rồi từ thời Faith ở cạnh nhiều đàn ông đến thế trong một không gian nhỏ hẹp. Không kể từ thời họ nhét tiền vào quần lót dây của cô. Rất nhiều trong số đó là các vận động viên. Theo thói quen, cô thường không thích các vận động viên. Các vận động viên và ngôi sao nhạc rock không nghĩ rằng họ phải tuân thủ luật.

“Con phải làm việc đó, Faith,” mẹ cô nói, rời sự chú ý khỏi mặt băng bên dưới. “Hãy làm việc đó vì Virgil.”

Hãy làm việc đó vì Virgil? Mẹ cô lại đang hít cần sa à?

“Các phóng viên sẽ ở đó,” Jules tiếp tục. “Nên việc đó quan trọng đấy. Tôi chắc chắn họ sẽ muốn cô phát biểu vài lời.” Trên mặt băng bên dưới, một tiếng còi thổi lên và các hoạt động tiếp tục. “Loại phát biểu nào thế?” Faith hỏi khi cô nghiên cứu các cầu thủ, những người trông như một bầy áo thi đấu màu xanh trắng có tổ chức.

“Thứ gì đó dễ chịu thôi. Hãy nói lý do cô quyết định không bán đội tuyển.”

Cô liếc nhìn anh ta rồi quay sự chú ý về trận đấu. “Tôi đã quyết định không bán đội tuyển vì tôi ghét Landon Duffy.”

“À.” Jules cười nhẹ. “Khi cô được hỏi, chắc cô nên nói mình yêu khúc côn cầu và Virgil hẳn sẽ muốn cô giữ lại đội tuyển của ông ấy. Rồi đề cập đến việc mọi người nên tới xem trận đấu thứ tư vào thứ Tư tuần sau.”

Cô có thể làm việc ấy. “Thế nếu họ hỏi tôi gì đó về trận đấu thì sao?”

“Như là gì?”

Cô nghĩ một lát. “Như là lao bóng vậy. Tạm dừng do lao bóng là sao? Tôi đã đọc luật đêm qua và không hiểu nó.”

“Đừng lo đến nó. Cũng chẳng nhiều người hiểu lao bóng đâu.” Jules lắc đầu. “Chúng ta sẽ nghiên cứu vài câu trả lời cơ bản trước khi cô nói chuyện với các phóng viên. Nhưng nếu có câu hỏi nào mà cô không hiểu, cứ nói, ‘Tôi không thể bình luận gì vào lúc này.’ Đó là câu không trả lời tiêu chuẩn đấy.”

Cô có khả năng làm việc đó. Có lẽ. Cô ngồi cạnh mẹ cô và xem nốt trận đấu còn lại. Trong ba phút cuối, Ty đốn một đối thủ ngã khỏi bóng và lao tới cuối mặt băng bên kia. Đám đông trong Key hò reo, và ngay sau vạch xanh, anh đưa gậy lại và khai hỏa. Quả bóng bắn ngang mặt băng nhanh đến mức Faith không biết nó ghi điểm cho tới khi một tiếng rống vang lên và ánh đèn trên khung thành nhấp nháy. Người hâm mộ nhảy lên la hét, “Rock and Roll phần 2” nện vang sàn bê tông dưới gót giày Faith, và đội Chinooks trượt quanh Ty, vồ vào lưng anh bằng đôi găng tay to đùng của họ khi anh trượt với hai tay giơ lên không trung như thể anh là nhà vô địch thế giới. Tất cả trừ Sam, người đang đập vào đầu một cầu thủ nào đó, rồi rút găng tay của anh ta ra - và trận chiến nổ ra.

Jules giơ một tay lên và đập tay với cả Faith và Valerie. “Màn hat-trick đó là lý do cô trả Thánh ba mươi triệu đấy.”

Faith không biết hat-trick là gì và nhớ thầm phải tra nó trong quyển Hướng Dẫn cho Lữ Ngốc của cô.

Anh ta cười toe toét. “Khi thật đấy, Virgil đã thu gom lại một đội chơi quá khủng mùa này. Tôi sẽ thích nhìn họ chơi lắm đây.”

“Điều đó có nghĩa anh là trợ lý của tôi?” Jules gật đầu. “Chính xác.”

***

Sau chiến thắng 3-2 của Seattle trước đối thủ Vancouver, đám đông truyền thông phỏng vấn sau trận đấu trong phòng thay đồ của đội Chinooks vui vẻ hơn hẳn lần trước họ chơi ở Key Arena. Các huấn luyện viên cho phép phóng viên vào sau vài phút, và các cầu thủ cười đùa khi họ lau mình sau khi tắm.

“Hai đội đã hòa trong vòng loại. Các bạn sẽ làm gì để tiến tới cấp kế tiếp?” Jim Davison, phóng viên từ tờ Seattle Times hỏi Ty.

“Chúng tôi sẽ tiếp tục làm điều chúng tôi vừa làm tối nay,” anh trả lời khi kéo khóa quần dài của mình lên. “Sau trận thua trước Canucks lần trước, chúng tôi không thể gánh vác nỗi việc mất điểm trong chính tòa nhà của chúng tôi được.”

“Đã là đội trưởng của cả đội Canucks và Seattle, anh nói điều gì là sự khác biệt lớn nhất?”

“Phương châm huấn luyện trong mỗi câu lạc bộ là khác nhau. Đội Chinooks cho tôi nhiều tự do để chơi thứ khúc côn cầu mà tôi thích chơi hơn,” anh trả lời, và tự hỏi khi nào thì họ chuyển sang hỏi về cú hat-trick của anh.

“Tức là?”

Anh liếc qua đầu tay phóng viên nhìn Sam, người đang bị nướng thịt bởi một ai đó đến từ một tờ tin tức mới của Canada. Ty mỉm cười. “Huấn luyện viên Nystrom suy nghĩ một cách mới mẻ.”

“Đội bóng đã có tổng cộng hai mươi phút phạt. Tuần mới rồi thôi, Nystrom còn bộc lộ ước vọng giữ cho số phút phạt một trận đấu ở mức tối thiểu. Anh không xem hai mươi là quá nhiều sao?”

Ty thò tay vào áo và cài khuy. “Không hề, Jim ạ. Chúng tôi khiến cho Vancouver không chiếm được lợi thế hơn người. Nên, tôi sẽ nói tối nay chúng tôi đã làm đúng việc của mình.”

“Anh đã ghi được cú hat-trick đầu tiên của mùa giải trên sân nhà. Cảm giác thế nào?” Cuối cùng cũng đến. “Rất sung sướng. Cả đội tuyển đáng được ghi nhận rất nhiều cho chiến thắng tối nay. Tôi chỉ tình cờ ở đúng chỗ khi Daniel chuyền quả bóng đó cho tôi. Cú chuyền bóng giúp ghi điểm đầu tiên của Monty kể từ khi bị gọi “Cô Duffy đang ở phòng khách,” ai đó từ tờ Post Intelligencer hét to, và Jim quay về hướng đám đông náo động ở ngưỡng cửa. “Cảm ơn, Savage,” tay phóng viên nói và theo dòng người chạy tán loạn ra khỏi phòng thay đồ.

Ty cài nút áo sơ mi màu xanh biển của anh lại và giắt vạt áo vào chiếc quần vải len xám. Anh liếc nhìn các đồng đội, trông họ cũng sững sờ như anh. Đây là trận đấu thứ hai của vòng loại. Họ đã chiến thắng ở sân nhà và huấn luyện viên đã cho phép giới báo chí được tự do tiếp cận đội tuyển. Các phóng viên thích được tự do tiếp cận. Họ thích điều đó như trẻ con thích bánh vậy, nhưng sự xuất hiện đột ngột của Faith Duffy đã gây ra một vụ di tản lớn. Như chuột cống xô nhau thoát khỏi một con thuyền đang chìm. Cái quái gì thế chứ?

Ty đi tất và thọc chân vào giày. Anh cào tay qua mái tóc ướt đẫm và đi vào phòng khách của đội tuyển. Cô Duffy đứng giữa biểu tượng Chinooks vĩ đại dẹt vào tấm thảm màu xanh lục, mỉm cười với máy quay và trả lời

những câu hỏi được ném vào cô ta từ một nhóm phóng viên thể thao. Cô ta trông hơi mong manh giữa một môi trường toàn nam. Dưới những luồng ánh sáng rực rỡ và đèn chớp máy ảnh, mái tóc mượt mà của cô ta sáng lên, da cô ta gần như tỏa sáng, và môi cô ta có màu hồng lấp lánh. Cô ta mặc một bộ vét đen chít eo và cài khuy dưới ngực. Anh và các cầu thủ khác đã làm việc cật lực tối nay, và hình như tất cả những gì cô ta phải làm là xuất hiện đầy rực rỡ, bóng bẩy và rồi giới báo chí phát cuồng lên luôn.

“Điều gì đã khiến cô quyết định không bán đội bóng nữa?” ai đó hỏi.

“Người chồng quá cố của tôi, Virgil, biết tôi yêu khúc côn cầu như thế nào. Ông ấy đã để lại đội tuyển cho tôi vì ông muốn tôi được vui. Tôi giữ nó lại là việc duy nhất đúng đắn.”

Đúng là vợ vẫn hết mức. Ty đi sâu vào phòng và tựa một vai vào ngưỡng cửa dẫn tới phòng tập thể hình.

“Kế hoạch cho đội tuyển của cô là gì?”

Một nụ cười uốn cong khóe môi cô ta và khốn kiếp thật nhưng nó vừa ngây thơ vừa quyến rũ. Cô ta hẳn đã là một vũ nữ thoát y siêu cấp. “Chiến thắng cúp Stanley. Virgil đã gom lại những cầu thủ rất tuyệt vời, và tôi định làm mọi việc mình có thể để bảo đảm chắc chắn chúng tôi mang được cúp về quê nhà Seattle.”

“Chúng tôi nghe nói không có kế hoạch giữ Fetisov cho mùa giải tới.”

Khóe miệng cô ta trễ xuống và Darby Hogue bước tới trước và cứu cái thân cô ta. “Tôi không biết anh lấy thông tin đó từ đâu,” Darby nói, “nhưng chúng tôi không có kế hoạch chuyển nhượng Vlad.” Rồi huấn luyện viên Nystrom bước lên và trả lời vài câu hỏi liên quan đến hạn chế chuyển nhượng trong khi cô Duffy mỉm cười như thể cô ta biết ông ấy đang nói về điều gì.

Ty liếc quanh phòng tìm đồng đội, và ánh mắt anh dừng lại trên người cha anh, người đứng gần văn phòng huấn luyện viên đang nói chuyện với một phụ nữ mặc áo ren cùng áo lót hồng, và ôm một con chó xù lông nhỏ xíu sủa quá nhiều. Bà ta rõ ràng là tuýp của cha anh: tóc vàng phồng to. Trông không tệ nhưng hơi quá vui tươi. Anh tự hỏi cha anh đã xoay xở để tìm ra bà ta ở đâu trong vòng hai tiếng đồng hồ từ khi Ty nói chuyện với ông.

“Lần cuối cùng cô ở dinh thự Playboy là khi nào?” một phóng viên hỏi, kéo sự chú ý của Ty về chỗ chủ đội bóng.

Một nét cau mày kéo nhăn đôi lông mày mượt mà của cô ta. “Hơn năm năm trước.”

“Cô có còn liên lạc với Hef không?”

“Không. Trong khi tôi đánh giá rất cao ông Hetner và luôn biết ơn ông, đời tôi bây giờ cũng đã rất khác rồi.”

Ty hơi chờ mong các phóng viên sẽ hỏi xin số của cô ta khi mà giờ đây cô ta đã độc thân. Anh nghĩ đến những bức hình khóa thân của cô ta trên tờ Playboy và tự hỏi bao nhiêu người bọn họ đã thấy cô ta xoài người trên các trang giấy.

“Tối nay, đội bóng có cả thầy hai mươi phút chịu phạt. Ở đầu vòng loại, huấn luyện viên Nystrom đã bộc lộ ước vọng giữ cho số phút phạt mỗi trận đấu ở mức tối thiểu. Cô có thấy hai mươi là quá nhiều không?” Jim hỏi cùng câu hỏi anh ta vừa hỏi Ty vài phút trước.

Cô ta mỉm cười và nghiêng đầu sang một bên. “Tôi xin lỗi. Tôi không được phép bình luận về điều đó ngay lúc này.” Một người đàn ông tóc đen và mặc một chiếc áo phong lụa màu ngọc bước tới và thì thầm gì đó vào tai Faith. “À. Được rồi. Số phút chịu phạt của chúng tôi đã tăng lên và chúng tôi không bao giờ thích nhìn cảnh đó hết,” cô ta nói như vệt.

Ty hẳn đã bật cười nếu anh không quá bức mình. Tất cả các phóng viên đều nhìn nhau và thay vì giấu cợt cô ta vì quá ngu ngốc, lại có người hỏi, “Cô nghĩ sao về trận đấu tối nay?” Hoàn toàn tha mạng cho cô ta.

“Nó rất tuyệt. Tất cả các cầu thủ đều chơi rất giỏi.”

“Virgil đã tập hợp lại một đội tuyển vững chắc. Tôi biết ông ấy từng cố ký hợp đồng với Sean Toews. Chuyện gì đã xảy ra?”

Toews muốn nhiều tiền hơn số anh ta đáng nhận. Đó là chuyện đã xảy ra đấy.

“Tôi không được phép trả lời điều đó.”

“Cô nghĩ gì về cú hat-trick của đội trưởng đội cô?”

Lũ khốn đó hầu như chẳng hề hỏi anh về cú hat-trick. Cô ta mỉm cười, và Ty ngờ rằng cô ta thậm chí còn không biết một cú hat-trick là sao.

“Chúng rất siêu đẳng, tất nhiên rồi. Người chồng quá cố của tôi đã rất tin tưởng tài năng của anh Savage,” cô ta nói, một lần nữa lại đánh vắn nhằm tên anh.

“Là Sah-vahge.” Anh nói to trước khi kịp suy nghĩ nhiều.

Cánh báo chí quay lại và nhìn anh. Anh rời người khỏi khung cửa. “Vì cô là chủ đội bóng, cô nên biết cách phát âm tên tôi. Nó là Sah-vahge. Không phải sa-vít.”

Cô đẩy nụ cười của mình lên. “Cảm ơn anh. Tôi rất xin lỗi, anh Sah-vahge. Và vì tôi ký séc cho anh, anh nên biết tôi là Hoa Hậu Tháng Bảy. Không phải Tháng Một.”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hiệp hội Gloria Thornwell họp vào ngày thứ Năm của tuần thứ ba mỗi tháng. Hội được đặt tên theo người sáng lập Gloria Thornwell vào năm 1928, và nó là tổ chức cao quý nhất trong bang. Còn cao quý hơn cả Junior League, một tổ chức mà đạo này có vẻ cho tất cả những kẻ giàu xổi tham dự.

Hiệp hội gồm những phụ nữ giàu sang được chồng bao bọc trong những bộ cánh hàng hiệu và đồ tiền cho các hoạt động từ thiện của họ. Năm nay hoạt động ấy là một trường học trong một khu ổ chuột ở Rio de Janeiro. Phải thú nhận là một hành động rất đáng trọng, dù năm nay Faith đã bỏ phiếu cho một hoạt động từ thiện có tầm địa phương hơn. Cô đã bị phủ quyết, như thường lệ.

Cô nghịch dải dây ngọc trai lâu đời giữa hai ve áo mưa khi đi về hướng tòa nhà gần tòa Madison và Fourth. Hiệp hội này rất khắt khe về quy tắc quần áo, và Faith chỉnh lại hai ống tay áo len cashmere dài bên dưới chiếc áo mưa trơn tuột của cô khi đến cửa trước. Cô được đón tiếp ở hành lang bởi Tabby Rutherford- Longstreet, vợ của Frederick Longstreet, chủ tịch và CEO của Công ty Tài Chính Longstreet và là một trong những người bạn lâu năm và đối tác kinh doanh của Virgil.

“Xin chào chị, Tabby,” cô nói khi kéo ống tay áo lại và kiểm tra chiếc Rolex của mình. Bữa trưa luôn bắt đầu vào mười hai giờ, và giờ còn chưa đến mười giờ. “Mọi người đã ở đây rồi sao?” Cô đi về hướng thang máy và Tabby cản giữa cô và các nút bấm thang máy.

“Phải. Tất cả mọi người đều ở đây rồi. Họ cử tôi xuống để nói chuyện với cô.”

“Có gì sao?”

“Chúng tôi đều đồng ý rằng Dodie Farnsworth-Noble nên đảm nhiệm hội đồng giải trí cho lần gây quỹ năm nay.”

“Đó là việc của tôi mà.” Faith nhìn vào đôi mắt xanh biển bao đầy nếp nhăn và phấn phủ của Tabby. “Tôi là chủ tịch hội đồng giải trí.”

“Chúng tôi nghĩ tốt nhất nên để Dodie tiếp quản vị trí đó.”

“Ồ.” Trước cái chết của Virgil, cô đã làm việc không mệt mỏi vì lần gây quỹ năm nay. Cô cũng đã nói chuyện với dàn giao hưởng Seattle, và tim cô hơi chùng xuống. “Vậy nhiệm vụ của tôi là gì?”

Tabby trát một nụ cười giả tạo lên mặt. “Chúng tôi cảm thấy rằng với tất cả mọi chuyện đang diễn ra trong đời cô lúc này, cô sẽ không có thời gian cho các trách nhiệm của mình.”

Chắc chắn là, khi bây giờ cô sở hữu một đội khúc côn cầu, cô có rất nhiều việc choán thời gian, nhưng việc của Hiệp hội mới quan trọng. “Tôi hiểu mối lo của mọi người, nhưng tôi bảo đảm với chị rằng tôi sẽ dành thời gian,” cô bảo Tabby. “Các chị không phải lo đến chuyện đó.”

Tabby đặt một bàn tay lên họng và xoắn dây chuyền ngọc trai của chị ta. “Đừng ép tôi phải tàn nhẫn.”

“Gì cơ?”

“Chúng tôi nghĩ tốt nhất là cô tự nguyện bỏ tư cách thành viên Hiệp hội của mình.” Cô mở miệng để hỏi lý do, nhưng rồi khép lại. Họ chẳng hề bận tâm rằng “với tất cả mọi chuyện đang diễn ra” trong đời cô cô sẽ không có

thời gian. Virgil từng một lần trêu chọc rằng sau khi ông chết, tất cả các bà vợ của bạn bè và đối tác của ông sẽ đá cô ra khỏi mọi câu lạc bộ của họ bởi vì họ không thể chịu nổi việc có ai đó trẻ trung và xinh đẹp bao quanh chồng của họ. Virgil đã nhầm. Phần lớn chồng họ đều có nhân tình mà các bà vợ biết rõ. Họ không muốn cô vì cô không được sinh ra với một cái họ đáng gạc nổi vào họ chồng. Cô đã biết ngay từ buổi gặp đầu tiên rằng họ không hề xem cô là một thành viên đáng giá của Hiệp hội bọn họ. Đâu đó dọc đường, cô đã quên mất rằng mình thực sự không phải một trong số họ. Cô là “dân đen”. Bất kể cô có làm việc vất vả bao nhiêu hay có quyền được nhiều tiền đến thế nào.

“Tôi hiểu.” Nếu Tabby nghĩ Faith sẽ gây ra một cảnh tượng khiến tất cả hiệp hội có thể rêu rao suốt nhiều tháng, thì chị ta đã nhầm. “Chúc tất cả các chị may mắn,” cô nói. “Tôi hy vọng buổi gây quỹ năm nay là một thành công tuyệt đối.” Cô mỉm cười và quay về hướng cửa trước tòa nhà khi hơi nóng dâng lên ngực cô và siết chặt họng cô. Tay cô run rẩy khi cô mở cửa và bước vào không khí ban chiều mát lạnh. Những giọt nước mắt chầm nhói mống mắt cô và cô dò dẫm trong ví tìm kính râm. Cô sẽ không khóc. Sẽ không quan tâm đến những người không quan tâm đến cô.

Cô có thể cho đội luật sư của cô tấn công họ và khiến họ hối tiếc. Cô có thể hủy hoại ngày hôm nay của họ như họ đã hủy hoại ngày của cô, nhưng điều đó sẽ giải quyết được gì chứ? Chẳng gì cả. Họ sẽ bị buộc phải chấp nhận cô quay lại Hiệp hội. Quay lại một thế giới mà cô không được chào đón.

Faith đẩy kính râm lên sống mũi và nhìn sang đường tới nơi cô đã đỗ xe. Cô có hai tiếng trước buổi hẹn với bộ phận quan hệ truyền thông của Chinooks. Cô nghĩ đến quãng đường ngăn trở về căn hộ trên cao nơi cô có thể cuộn người lại trong giường và kéo ga phủ lên đầu. Cô nghĩ đến mẹ cô ở trong phòng tắm khi cô đi, và Pebbles sữa và căn nặng khi cô cố kéo đôi giày Valentino hở mũi của cô ra khỏi miệng con chó.

Cô không thấy thích phải xoay sở với mẹ cô và Pebbles ác quỷ, nên cô đi qua vài khu phố mà không có phương hướng. Cô nghĩ đến khuôn mặt và nụ cười lạnh lùng của Tabby. Ngày mây đen xám xịt hôm nay thật phù hợp với tâm trạng cô, và cô nghĩ đến việc lao ngay về Hiệp hội và nói cho họ nghe họ là những ả khốn khủng khiếp, khinh khỉnh, tự phụ đến thế nào. Thay vào đó, cô thấy mình đứng trước khách sạn Fairmont và đi vào đại sảnh quen thuộc. Quán bar Shuckers Oyster luôn là một trong những chốn ưa thích của cô và Virgil để ăn trưa. Cô được dẫn tới một cái bàn và ngồi sụp xuống một chiếc ghế, tìm thấy niềm an ủi ở khung cảnh bao quanh quen thuộc.

Bị ném khỏi Hội Gloria Thornwell đúng là nhục nhã khủng khiếp. Họ đã có ý định biến nó thành một cái tát bồng rạt giữa mặt cô, và nó đau nhói. Nó đau đớn hơn nhiều những gì cô muốn thú nhận. Từng có thời cô sẽ không để nó làm phiền cô. Sống cùng Virgil đã khiến cô mềm yếu.

Cô vẫn luôn biết rằng những phụ nữ đó không phải bạn cô - không thực sự - nhưng cô chưa từng nghĩ rằng họ sẽ ném cô ra khỏi một tổ chức từ thiện hai tuần sau cái chết của chồng cô. Cô ước mong dữ dội rằng Virgil ở nhà để cô có thể nói chuyện với ông về chuyện đã xảy ra. Tất nhiên, nếu Virgil có ở nhà, họ hẳn sẽ không thể đá văng cô ra như thế. Chẳng có ai ở nhà mà cô có thể quát mắng, trút giận, hay trò chuyện về việc ấy hết.

Người phục vụ tiến đến với một quyển thực đơn và Faith mở nó ra. Cô không đói, nhưng cô gọi xúp sò, cua Dungeness, và một cốc vang trắng, bởi vì đó là những thứ mà cô luôn gọi ở Shuckers. Khi cô nâng ly lên môi, cô liếc quanh nhà hàng. Cô bỗng bất chợt nhận thức rõ sự thực rằng cô là người duy nhất ăn tối một mình, đè nặng thêm những dây thần kinh vốn đã xơ xác và cảm giác bẽ bàng bồng rạt của cô. Nhưng giờ đây đó là cuộc sống của cô và cô tốt nhất nên học cách quen với nó. Nếu có một thứ Faith biết làm, thì đó là cách thích nghi. Ở một mình sau năm năm hôn nhân là một việc mà cô đơn giản là phải thích ứng.

Khi cô ngồi trong những tấm ván gỗ sồi cong xa xỉ của quán bar hào và ăn xúp, cô giả vờ thích thú với trần nhà màu thiếc. Nhà hàng đầy những người, nhưng cô chưa từng cảm thấy đơn độc đến thế trong đời. Lần cuối cùng cô cảm thấy ý thức quá rõ về bản thân thế này là lần đầu tiên cô lột sạch tới tận quần lột khe. Ngồi đó một mình cũng khá giống việc khóa thân chốn đông người.

Những người mà cô đã giao tế suốt năm năm qua là bạn bè Virgil. Khi cô ăn một ít thịt cua và gọi ly vang thứ hai, cô tự hỏi có bao nhiêu người trong số những bạn bè ấy giờ sẽ tẩy chay cô. Không có Virgil, cô không có bạn bè của riêng mình nữa, và cô không chắc bằng cách nào điều ấy lại xảy ra. Những người bạn mà cô từng có ở Vegas trước đám cưới của cô sống một lối sống mà cô đã bỏ lại phía sau. Vài người trong số họ thực sự là những cô gái tuyệt vời, nhưng những ngày này cô không hình dung nổi cảnh nốc rượu sơ ri và tiệc tùng tới tận khi mặt trời lên được nữa. Cô đã mất liên lạc với vài người bạn mà cô kết thân ở Playboy.

Đâu đó trong năm năm qua, cô đã lạc mất bản thân mình. Hay ít nhất, người cô từng là. Cô đã trở thành một người khác, nhưng nếu cô không còn là một thành viên của xã hội Seattle nữa, thì cô thuộc về đâu? Cô là một cựu vũ nữ thoát y và một người mẫu Playboy. Mẹ cô là một người gàn dở, và cô đã không gặp cha cô từ năm 1988. Trong năm năm qua cô đã đóng vai vợ một người đàn ông giàu có, nhưng giờ đây cô là ai khi ông ấy đã ra đi?

Khi đĩa ăn của cô được dọn đi, người phục vụ thuật lại thực đơn tráng miệng. Đầu lưỡi Faith đã chực từ chối. Muốn lao ra khỏi nhà hàng và tình huống bất tiện này, nhưng cũng như lần đầu tiên cô với lấy một cây cột thoát y, cô ép mình phải chịu đựng nó. Phải chịu đựng nó cho tới lần kế tiếp, khi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Cô gọi bánh kem đậu vanilla, và thêm một cốc rượu vang. Một việc mà chắc không phải ý hay khi cô có một buổi hẹn ngay gần kề, nhưng cô đã có

một ngày cực kỳ tồi tệ.

Cô đã bị đá ra lề đường bởi một hội từ thiện mà cô đã thuộc về suốt năm năm trời. Chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ để biện hộ cho vài ly rượu rồi. Thêm vào đó là tình trạng khủng hoảng nhận thức đột ngột của cô, và khi thật, cô đáng nhận cả một chai rượu chết tiệt ấy chứ.

Sau vài phút, món tráng miệng đến và cô phá chớp đường cứng bằng một cái thìa. Khi bé, cô từng mơ đến bánh kem. Với một đứa trẻ nghèo khó được nuôi dạy ở vùng đông bắc Reno nó nghe thật xa xỉ. Lạ lắm.

Cô cần một miếng và miếng sữa trứng đậm đà có vị thật mượt mà trên lưỡi cô. Cô nghĩ đến cuộc hẹn với bộ phận truyền thông và marketing. Họ đã nói họ có một ý tưởng thú vị để đẩy mạnh doanh thu bán vé. Cô tự hỏi họ sẽ đưa ra cái gì.

“Savage,” Huấn luyện viên Nystrom gọi từ cửa phòng thay đồ. “Cậu được mời lên phòng hội nghị trên lầu.”

Ty kéo chiếc áo tập của anh qua đầu. “Có chuyện gì vậy?”

“Không biết.” Huấn luyện viên nhìn vào tập hồ sơ của ông. “Số còn lại ra sân đi.” Ty xỏ chân vào một đôi tông Nike rồi đi khỏi phòng thay đồ và băng qua phòng tiếp khách. Để đôi dép cao su đập vào gót chân khi anh di chuyển dọc hành lang tới thang máy. Anh hy vọng chuyện này quan trọng. Anh phải nhảy lên một chuyến bay vào sáng mai và hướng tới Vancouver cho trận đấu thứ năm. Đội Chinooks đang dẫn trước 3-1 trong loạt trận, nhưng chuyện đó có thể dễ dàng thay đổi, và anh cần tập luyện trên băng với đồng đội. Trước khi anh ấn nút Lên trên thang máy, cửa trượt ra, và bà góa Duffy đứng bên trong. Một cặp kính râm che mắt cô ta và đôi môi đầy đặn được tô đỏ của cô ta. Ty đặt tay lên một bên cửa để giữ cửa mở ra cho cô ta. “Xin chào, cô Duffy.”

“Xin chào.” Cô ta vắt một cái áo mưa qua một cánh tay, và cô ta mặc một bộ áo len màu be xấu xí và đeo dây ngọc trai, như thể cô ta là một quý bà hơn năm mươi tuổi đang trên đường tới một buổi họp “cứu lấy những đứa trẻ mồ côi đói khát”.

Bất chấp bộ quần áo nhàn nhạt, cô ta vẫn nóng bỏng chết người và quá mức quyến rũ.

Cô ta đứng đó nhìn anh qua cặp kính màu be và anh buộc phải hỏi, “Cô định lên tầng này à?”

“Thực ra thì, tôi đang trên đường lên.” Cô ta đẩy kính lên trên mái tóc rồi vì gió của mình. “Tôi đã hơi xao lãng và vô tình ấn nhầm nút.”

Ty bước vào trong và cửa đóng lại sau lưng anh. Anh ấn nút tầng hai và thang máy bắt đầu di chuyển. “Có một bữa trưa nặng rượu à?”

Cô ta nhìn anh qua khóe mắt và khép chặt miệng lại. “Tôi không biết anh đang nói về chuyện gì,” cô ta nói qua đôi môi bĩu ra. Anh đẩy một vai vào bức tường gương và nói rõ. “Tôi đang nói cô có mùi say xỉn.”

Đôi mắt xanh lá của cô ta mở to và cô ta mở túi ra để lục tìm bên trong. “Tôi đã có một ngày nhọc nhằn.” Cô ta rút ra một mẫu kẹo quế. “Rất nhọc nhằn.”

Cô ta sở hữu một đội bóng khúc côn cầu có giá trị gần 200 triệu. Có thể nhọc nhằn đến thế nào được đây? “Gãy móng tay à?” Anh hơi mong cô ta kiểm tra bộ móng đỏ rực trước khi nhét thanh kẹo vào miệng.

“Cuộc đời tôi phức tạp hơn cảnh lo lắng về một cái móng tay gãy nhiều.” Cô ta nhai kẹo, rồi thêm vào, “Rất phức tạp, và giờ Virgil đã đi rồi, mọi thứ đã thay đổi. Tôi không biết phải làm gì.”

Anh tự hỏi cô ta có phải một trong những người phụ nữ thích trò chuyện về rắc rối của mình với người lạ hay không. Trời ạ, anh hy vọng là không, và anh nhướn mắt lên trần nhà, cố tình đánh gãy ánh mắt để cô ta không cảm thấy được tự do trút bầu tâm sự.

Tạ ơn trời, thang máy mở ra và Ty theo Faith đi dọc hành lang tới phòng hội nghị. Anh bước tới trước cô và mở cửa ra.

Cô ta ngược lên nhìn vào mắt anh khi đi qua, đủ gần để ví cô sượt qua ngực áo ni của anh. “Cảm ơn,” cô ta nói, có mùi hương như quế và hoa.

“Không có gì.” Ánh mắt anh trượt xuống lưng tới mông cô ta, được phủ trong một chiếc quần be xấu xí, và anh phải thú nhận rằng cơ thể người phụ nữ này gây ra những điều đáng kinh ngạc với bộ quần áo nhạt nhẽo của cô ta. Bước vào phòng, anh khựng lại. Anh chống một tay lên hông và nhìn chằm chằm vào mô hình biển quảng cáo dựng trên khung choán hết không gian.

“Xin chào mọi người,” Faith nói, đẩy hồ hởi khi cô ta vắt áo khoác lên một cái ghế và ngồi xuống cạnh trợ lý của cô ta ở bàn họp.

Ngược lại với vẻ vui tươi của cô Duffy, Ty hỏi, “Đây là cái quái gì thế? Một trò đùa à?”

Một phụ nữ tên Bo gì gì đó từ phòng truyền thông lắc đầu. “Không. Chúng ta cần lợi dụng lượng tin tức mà chúng ta nhận được và tất cả sự chú ý của giới truyền thông mà chúng ta đang có.” Cô ta chỉ về bức vẽ của hai người đang đứng quay lưng vào nhau với thuyết minh “Người đẹp có thể thuần hóa Quái vật Savage hay không?” “Giới truyền thông có vẻ nghĩ rằng có rắc rối giữa hai người, và chúng tôi muốn dùng điều đó theo cách có lợi cho chúng ta.”

Giám đốc truyền thông, Tim Cummins, thêm vào, “Tất nhiên chúng tôi biết rằng chẳng có rắc rối thật nào hết.”

Nhưng có rắc rối đấy. Một rắc rối lớn. Ty lấy chỗ ngồi đối diện Faith và vắt tay ngang ngực. Anh và đồng đội đã làm việc cật lực suốt bốn trận đấu vừa qua và tất cả những gì báo chí có thể viết là “xích mích cao độ” giữa anh và cô Duffy. Trong mục thể thao Chủ nhật vừa qua, tờ Seattle Times đã dành trọn ba trang cho “tia chớp” giả định trước khi họ bắt đầu đề cập đến cú hat-trick của anh hoặc ba mươi sáu pha cứu gôn ấn tượng của Marty Darche. Frankie Kawczynski đã bị gãy một ngón tay khi vật lộn trong góc với Doug Weight, và tất cả những gì cô ta phải làm là lướt vào phòng tiếp khách với mái tóc vàng óng và bộ ngực bự và quân đoàn báo chí mất trí. Nếu được ước, anh muốn cô ta ít hữu hình hơn. Ít dính líu với đám báo chí thôi. Không hơn nữa.

Faith ngược lên khỏi đồng mẫu tin tức cắt ra từ báo trước mặt cô ta. “Tôi không biết họ lại thổi phồng điều đó lên và dựng chuyện từ nó.” Đôi mắt màu xanh lá to tròn của cô ngược lên nhìn anh. “Anh thì sao?”

“Tất nhiên tôi biết. Cô không đọc tin về Chinooks à?” Cô ta đã làm gì chứ?

“Jules đã đưa chúng cho tôi, nhưng tôi rất bận.”

Với việc gì thế? Hẹn hò với người tình mà cô đã nói chuyện cùng hôm đám tang Virgil sao? Đó có phải là ý cô ta khi nói một ngày nhọc nhằn không?

“Chúng tôi nghĩ việc này sẽ đổ đầy người hâm mộ vào các hàng ghế,” Tim tiếp tục “Tất cả chúng ta đều nhận thức rõ rằng lượng vé vẫn chưa đạt được con số cần thiết. Nếu người hâm mộ nghĩ có thể có xích mích giữa đội trưởng đội bóng và nữ chủ nhân, họ có thể đến để nhìn tận mắt.” Bo tên-gì-đó thêm vào, “Chúng tôi nghĩ đó là một góc độ hay. Quyến rũ, và như mọi người biết, tình dục và tranh chấp bán được hàng.”

Ty ngồi tựa lưng vào ghế và cau mày. Anh không thích điều này. Không tí nào. Họ định làm gì thế? Tăng quyền rũ cho cô Duffy sao? Cô ta không cần giúp gì thêm nữa. Hay anh? Một chiếc áo phông và quần jean là quyền rũ hết mức anh có thể rồi. Anh đơn thuần không phải tuýp vuốt gel lên tóc, chải chuốt bánh bao.

“Tôi nghĩ đó là một ý hay.” Vua của gel và chải chuốt, Jules Garcia, chỉ vào một trong những tấm bảng với chú thích “Người đẹp và Quái vật Savage.” “Tôi thích ý tưởng Faith mặc một chiếc áo thể thao của Ty, trong khi cậu ta ngược trần.”

Ty cau mày. Các đồng đội sẽ không bao giờ để anh sống thấp kém như thế. “Quên đi. Tôi sẽ không là một ‘Quái vật hoang dã’[1] nào đâu.”

[1] Từ Savage trong tiếng Anh mang nghĩa là hoang dã, ở đây vừa có thể hiểu là ‘quái vật hoang dã’ vừa có thể hiểu là ‘quái vật Savage’. - ND

“Tôi tin đó là một quái vật Sah-vahge,” người phụ nữ say xỉn bên kia bàn nhấn nhá rất kịch.

Ánh mắt Ty đi từ Tim sang cô Duffy. “Đúng vậy, cô tháng Bảy.”

Cô ta vặn dây ngọc trai quanh một ngón tay dài và bộ não phản bội của Ty lóe lên hình ảnh cô ta khóa thân với một sợi dây ngọc trai uốn vòng quanh một bên ngực. “Có lẽ cánh phóng viên thấy điều gì đó mà tôi đã không thấy. Anh có rắc rối với tôi sao, anh Savage?”

Ngoài việc cô ta không biết sự khác biệt giữa một hậu vệ và một cầu thủ tấn công, và việc giới báo chí cứ dẫm đạp lên nhau để tới chỗ cô ta à? Ngoài việc anh đã thấy trái đào trần trụi của cô ta và không thể vứt nó ra khỏi đầu anh sao? “Không. Không có rắc rối gì.”

“Tuyệt.” Cô ta mỉm cười khi ngón tay cô ta cứ tiếp tục xoắn những viên ngọc trai chết tiệt đó, móng tay đỏ của cô ta rục rở đối lập với tất cả những

gam màu be ấy.

“Đây chỉ là đàm phán sơ bộ thôi,” Tim trấn an anh. “Chúng tôi muốn anh cảm thấy dễ chịu.”

Chuyện này sẽ không xảy ra đâu. “Chậc Tim à, tôi sẽ không bao giờ cảm thấy dễ chịu khi là một con quái vật hoang dã nào đó trong một chiếc quần đùi khúc côn cầu đâu.”

“Anh có thấy dễ chịu hơn nếu là một quái vật hoang dã trong một cái khố không?” Một khóe miệng Faith nhếch lên cao hơn bên còn lại, và anh chắc chắn cô ta đang cố gắng làm anh nổi nóng.

“Chúa ơi.” Ty đứng dậy và đi về hướng cửa. “Tìm vài tên ngốc khác đi.”

“Cô ấy đùa thôi. Tôi nghĩ thế.” Tim nhìn Faith. “Phải không?”

“Tất nhiên.”

“Chúng tôi có thể đưa ra vài thứ anh thích hơn,” giám đốc truyền thông vội nói. “Chúng tôi thực sự cảm thấy điều này sẽ đẩy mạnh doanh số.”

Đùa hay không đùa, xuất hiện trên bảng quảng cáo bán trần không phải phong cách của anh. Phong cách của anh là chơi mạnh mẽ và cho điểm lên bảng. Anh với lấy tay nắm cửa. “Quên chuyện đó đi.”

“Nhóc con.”

Có một tiếng thở dốc đồng loạt khi anh khựng lại và từ từ quay lại. “Cô vừa nói gì?”

Jules rướn người tới và nói vào tai cô ta. Cô ta lắc đầu và nói, “Tôi không thích ý tưởng tạo xích mích để bán vé lãm, nhưng các anh cũng không thấy tôi mè nheo và lao đi như một đứa nhóc.”

Đó chắc là vì cô ta không phải cởi áo. Mặc dù nó chắc chắn cũng sẽ không phải lần đầu của cô ta. “Để tôi làm thật rõ vài chuyện cho cô, cô Duffy. Đầu tiên, tôi không phải một đứa nhóc và tôi không bao giờ mè nheo.” Không kể cả khi anh bị gãy xương hay giãn dây chằng. Khi thật, anh đã kết thúc một trận đấu trước đội Rangers với một bàn chân bị gãy. “Thứ hai, tôi chơi khúc côn cầu. Đó là thứ cô trả tôi để làm. Chẳng có chỗ nào trong bản hợp đồng của tôi quy định rằng tôi phải xuất hiện không mặc áo trên biển quảng cáo và mặt xe buýt hết.”

“Nếu anh không muốn cởi áo ra, tôi nghĩ chuyện đó cũng ổn thôi.” Cô ta nhún một vai. “Vài người không thoải mái với bản năng giới tính của họ lắm. Tôi hiểu mà, nhưng tối thiểu anh cũng có thể lắng nghe Tim và Bo chứ. Họ rõ ràng là đã đặt rất nhiều tâm huyết vào việc này, và trong một khoảng thời gian cũng gấp rút nữa.” Cô chuyển sự chú ý sang giám đốc truyền thông và trợ lý của anh ta. “Cảm ơn hai bạn.”

“Không sao.”

“Không có gì.”

“Anh Savage chỉ tỏ ra không biết điều mà thôi,” cô thêm vào.

Thoải mái với bản năng giới tính của anh sao? Cô ta vừa gọi anh là gay đấy à? “Mười phút,” Tim cam đoan với anh. “Cho chúng tôi mười phút để thay đổi suy nghĩ của anh.”

Để chứng minh rằng cô ta sai, và rằng anh không hoàn toàn không biết điều, anh quay lại ghế của mình và ngồi xuống. “Mười phút.” Họ có thể nói tới khi chết vì kiệt sức, nhưng họ sẽ không thay đổi được suy nghĩ của anh đâu.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Nghiêng cằm xuống một tí, Faith, và nhìn thẳng vào đây.” Faith hạ cằm xuống và nâng mắt lên nhìn bàn tay của nhiếp ảnh gia cách đều ông ta tầm chục phân. “Dán mắt vào tôi này, Ty,” ông ta thêm vào.

Trong phòng khách dành cho các cầu thủ, Faith đứng giữa trung tâm biểu tượng đội Chinooks to đùng và hơi đứng sau đội trưởng đội khúc côn cầu của cô. Gần một tuần đã trôi qua kể từ hôm cô và Ty ngồi trong buổi họp truyền thông. Bốn ngày kể từ hôm Chinooks đánh bại đội Vancouver ở trận sáu và tiến vào vòng kế tiếp của chuỗi trận tranh giải.

Lúc này là sau bảy giờ tối, rất lâu sau khi cả đội tuyển đã về nhà nghỉ ngơi. Phòng khách đã bị lột sạch đồ đạc và chất đầy thiết bị chụp ảnh. Mẹ của Faith tỏ ra hữu dụng bằng cách giữ một tấm phản quang màu trắng. Lần duy nhất, Faith có thể thuyết phục mẹ cô bỏ lại con chó ở nhà. Mặc dù cô sợ rằng Pebbles có thể trả đũa bằng cách gặm nhấm đồ đạc.

“Hơi sang trái một chút, Faith.”

Để chụp hình, cô mặc một chiếc váy bút chì màu đen bó, áo sơ mi lụa hiệu Georgette màu đen với áo len đen, và một đôi giày da cá sấu đỏ. Đã khá lâu rồi cô mới rời khỏi bóng tối và bước vào ánh đèn. Cô cảm thấy hơi thiếu tập luyện. Đã khá lâu rồi cô mới làm tóc và trang điểm một cách chuyên nghiệp, và cô cảm thấy hơi quá trớn. Mọi thứ từ cánh cung lông mày cho tới đôi môi đỏ của cô đều hoàn hảo. Thực ra thì, mọi thứ trong căn phòng đều hoàn hảo, từ ánh sáng cho tới nhiếp ảnh gia. Tất cả mọi thứ trừ anh chàng một trăm lẻ tám cân đầy buồn bực đang đứng thẳng trước mặt cô. Hơi nóng và bất mãn cuộn cuộn bay khỏi người Ty. Tay anh ta khoanh

lại ngang ngực, một tư thế cô từng thấy anh ta đứng trong quá khứ khi anh ta không hài lòng về chuyện gì đấy. Ngày hôm nay chuyện gì đấy là phải chụp ảnh cùng cô.

Anh ta mặc một chiếc áo phông trơn hợp tông với màu xanh dương sẫm của đôi mắt anh ta và một chiếc quần Levi's cũ mềm. Anh ta đã không cho họ trang điểm trên mặt hay bôi dù chỉ tí ti gel lên tóc anh ta. Anh ta đúng là một gã cực kỳ khó chịu, nhưng ngược lại, anh ta có hương thơm tuyệt diệu, mùi xà phòng với da thịt, và Faith có một thôi thúc nho nhỏ kỳ quặc là rướn người tới trước đôi chút và ngửi mùi áo hoặc cổ anh ta.

Nhiếp ảnh gia chụp ảnh. “Đặt tay cô lên vai anh ta,” ông ta nói và điều chỉnh ống kính. “Valerie, hếch cái đó lên một chút. Đúng thế.”

Ngoài vài cái bắt tay, Faith đã không chạm vào một người đàn ông nào từ khi cô đồng ý cưới Virgil. Cô nhẹ nhàng đặt tay lên vai Ty. Hơi ấm từ cơ bắp của anh đốt nóng lòng bàn tay cô qua chất vải cotton xanh mềm mại, và lần đầu tiên từ lâu lắm rồi, cô bỗng nhận thức thật rõ ràng rằng mình là một phụ nữ đang đứng rất gần một người đàn ông. Một người đàn ông trẻ trung, khỏe mạnh. Cũng không phải trước kia cô không chú ý thấy. Thật bất khả thi mới không chú ý đến một người đàn ông như Ty, nhưng cô chưa từng nghĩ về anh gì hơn là tay đội trưởng cọc cằn của đội Chinooks.

“Trượt tay cô tới trước. Tôi muốn thấy bộ móng tay đỏ của cô áp vào màu xanh dương trên áo cậu ta.” Cô lướt tay lên vai anh ta và hơi doãi bàn tay ra. “Phải rồi. Như thế đấy.”

Tách. Tách.

Cô thả tay xuống nhưng vẫn có thể cảm nhận hơi nóng của anh ở chính giữa lòng bàn tay cô. Lâu lắm rồi cô không hề cảm thấy chút khao khát nhục dục nào với một người đàn ông. Cô trả tiền lương cho Ty. Anh ta

thậm chí còn không thích cô. Vậy sao dạ dày cô lại đột nhiên có cảm giác nhẹ bẫng, như thể cô đã nuốt vào quá nhiều không khí vậy?

“Anh ổn chứ, Ty?” Tim hỏi.

“Chúng ta sắp xong chưa?”

“Chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi.”

“Cứ thật.”

Nhiếp ảnh gia hạ máy ảnh xuống. “Faith, nếu được cô hãy bước lên đằng trước một chút.”

Faith vui vẻ di chuyển khiến Ty đứng ngay sau vai trái của cô. Cô hít vào một hơi thật sâu và quét sạch khỏi đầu tất cả những dòng hooc-môn nam tính nóng rực mà anh ta cứ quăng ra như một ảo ảnh trên người.

“Hơi xoài chân ra và chống tay lên hông nào.” Ông ta nhắc máy ảnh. “Và Ty, cứ trông hăn học như thế nhé.”

“Tôi không hăn học.”

“Phải rồi. Hoàn hảo.” Tách.

Faith bật cười và liếc qua vai ngược nhìn lên mặt và nếp nhăn giữa đôi lông mày đen của anh ta. “Nếu lúc này anh không hăn học, thì tôi sẽ ghét phải nhìn lúc anh công khai thù địch lắm đây.”

Anh ta hạ ánh mắt xanh-xen-xanh xuống nhìn mắt cô. “Tôi không bao giờ thù địch.”

Cô nghĩ đến trận đấu cuối cùng trước Vancouver và cười khẽ. Anh ta đã dùng người tổng một tay Canuck vào ván và chọc hăn ta bằng khuỷu tay. “Anh còn rất ngọt ngào ấy chứ.”

Một khóe miệng anh ta nhếch lên và cảm xúc trong bụng cô lại lâng lâng hơn một chút. “Tôi sẽ không đi xa tới mức ấy, cô Duffy ạ.”

“Faith. Anh có thể gọi tôi là Faith.”

Nụ cười của anh ta tắt ngóm và anh ta quay mắt về nhiếp ảnh gia. “Đó không phải một ý hay.”

“Hoàn hảo.” Tách. Tách. “Hãy chuyển vào phòng thay đồ nào.”

“Faith, tôi có đồ để cô thay trong phòng tập,” Bo Nelson nói. “Chúng tôi muốn anh mặc đồng phục thi đấu, Ty.”

Khi Faith nhìn Ty rời khỏi phòng, cô tự hỏi vì sao anh ta lại nghĩ gọi cô bằng tên là một ý tồi. Cô và mẹ cô theo chân trợ lý giám đốc truyền thông băng qua phòng khách và đóng cửa lại sau lưng. Anh ta chắc chỉ muốn giữ nguyên mối quan hệ nghề nghiệp. Điều đó luôn là tốt nhất, nhưng cô khá chắc chắn rằng anh ta không phải lúc nào cũng gọi Virgil là “Ông Duffy.”

Một giá quần áo choán chính giữa phòng. Cô xem xét chúng và tự hỏi vì sao dùng tên cô lại không giống với việc gọi Virgil bằng tên của ông. Cô đã vượt qua ranh giới nào đó mà cô không biết sao?

“Cô cảm thấy thế nào?” Bo hỏi khi cô ta dựng thẳng các đôi giày. “Như là mặt cô có thể vỡ ra vì cười mỉm à?”

Faith rút ra một chiếc váy bó màu đen, rồi đặt nó lại. “Ở trước máy quay lúc đầu có cảm giác hơi ngượng nghịu, nhưng tôi sắp học lại được rồi.”

Mẹ cô rút một cái váy búp bê Betsey Johnson màu hồng rực ra khỏi giá. “Thử cái này xem.”

Faith lắc đầu. “Con không nghĩ nó thích hợp cho chủ một đội bóng khúc côn cầu đâu.”

“Chúng tôi đã nghĩ là cái này.” Bo rút ra một chiếc váy đỏ rực rỡ với cổ tròn và chân váy lùa. Nó không có tay, và trừ thắt lưng da kim loại màu bạc, nó trông như một thứ từ những năm năm mươi.

“Nó sáng quá.”

“Màu này sẽ trông rất tuyệt trên người cô.”

Cô đã không mặc màu đỏ ấy từ khi cưới Virgil. “Ai đã chọn những món này vậy?” cô hỏi cô ta, người có mái tóc nâu buộc thành đuôi gà.

“Jules đã làm việc với một nhà tạo mẫu, và họ chọn chiếc này vì nó sẽ nhấn mạnh màu đỏ trong bộ đồng phục thi đấu của Ty.”

Jules sao? Cô biết anh đã bận rộn bàn việc với phòng truyền thông, nhưng cô không hề biết anh lại giúp chọn đồ. Bất chấp việc anh chán ghét dành cho những gam màu nhạt và có những cơ bắp lực lưỡng, cô thực sự chưa bao giờ cảm nhận được bầu không khí gay quanh anh, nhưng một lần nữa cô lại phải băn khoăn.

“Mẹ cứ băn khoăn liệu anh ta có phải gay không,” Valerie nói.

“Tôi cũng thế,” Bo thêm vào khi cô nhìn xuyên qua giá treo. “Anh ta rất xinh xắn.”

Faith đá đôi giày cao gót của cô ra khi cô cởi khuy áo. “Xinh xắn hay không không phải dấu hiệu cho thấy một người đàn ông là gay.” Một trong những tay bảo vệ gay ở Aphrodite trông như một tay lái xe mô tô hầm hố vậy.

“Không phải luôn luôn.” Bo lấy chiếc áo sơ mi đen từ tay Faith. “Ty Savage là một anh chàng xinh xắn, nhưng cô thậm chí sẽ không bao giờ nghĩ đến việc nghi vấn anh ta thích giới tính nào hơn.”

“Hay nghi vấn cha anh ta.”

Faith nhìn từ khóa quần của cô sang mẹ cô. “Mẹ biết cha anh ta sao?”

“Mẹ đã gặp ông ấy đêm hôm nọ sau trận đấu.”

“Mẹ chưa từng nhắc đến chuyện đó.”

Valerie nhún vai. “Mẹ không thấy ấn tượng gì.”

Tức là ông ta đã không mời mẹ cô đi chơi. Với sự giúp đỡ của Bo, cô kéo chiếc váy qua đầu và mẹ cô kéo khóa nó lại sau lưng. Nó chùng ra hơi nhiều khe ngực hơn cô vẫn quen, và gấu váy cách đầu gối cô ba phân.

“Tôi rất thích thứ này.” Bo đưa cô một đôi sandal da bóng Versace với gót nhọn mười phân.

Faith thở dài. “Đến với mẹ yêu nào.” Cô xỏ chân vào trong và cài khóa dây quanh mắt cá chân. Một tấm gương cao từ sàn tới trần nhà đứng cách đó vài chục phân và cô tạo dáng trước nó, chỉnh ngực cô trong thân váy bó sát, rồi cài khóa dây lưng quanh eo.

“Nó thật hoàn hảo,” Bo bảo cô.

“Tôi trông như một mẫu quảng cáo từ những năm năm mươi ấy. Như thế tôi đáng lẽ nên có một ly martini trong tay, chờ chồng tôi khi anh ta bước qua ngưỡng cửa.”

“Hơi Leave It to Beaver[1] Bo đồng ý.

“June[2] với nhiều khe ngực hơn. Tôi nghĩ trông cô vừa sành điệu vừa vui vẻ.”

[1] Tên một bộ phim truyền hình dài tập kể về cuộc sống của cậu bé Beaver, được xem là khắc họa được hình ảnh gia đình trung lưu Mỹ điển

hình của những năm 50-60. - ND

[2] Vai người mẹ của Beaver. - ND

“Thế còn những cái này thì sao?” Valerie giơ lên một đôi khuyên tai chùm bằng mã não.

“Con thích đôi con đang đeo,” cô nói khi ai đó sửa lại tóc và lớp trang điểm của cô.

Trong ngày sinh nhật thứ hai chín của cô, Virgil đã tặng cô đôi khuyên tai hạt kim cương ba cara mà cô vô cùng thích vì độ tinh khiết và thanh cao của nó. Cô nhìn mình lần cuối trong gương. Hơi sốc khi lại nhìn bản thân mình trong thứ màu sắc rực rỡ đến vậy. Cô không rõ mình đã từ bỏ việc ăn vận sống động từ khi nào. Không rõ đó là ý của cô hay của Virgil. Dù chuyện đó cũng chẳng quan trọng, cô quyết định, khi cô rời khỏi phòng tập và đi qua phòng khách giờ trống không.

Ty đang ngồi trên một băng ghế trước một tủ đồ để mở đựng đầy gậy khúc côn cầu trong khi nhiếp ảnh gia và trợ lý của ông ta kiểm tra ánh sáng quanh anh. Mũ bảo hiểm và đồ đi đường của anh treo trên móc phía trong tủ đồ, và tên anh có trên một tấm biển màu xanh kẻ đỏ trên đầu. Trừ mũ bảo hiểm, anh mặc đầy đủ đồ bảo hộ.

Trước kia Faith chưa từng ở trong phòng thay đồ, và nó có mùi khá khó chịu. Như mùi da lẫn mùi mồ hôi và chất tẩy rửa. Mỗi tủ đồ để mở đều đựng đầy đồ bảo hộ khúc côn cầu và có một tấm bảng có tên cầu thủ phía trên.

Ty ngược lên khi cô đến gần. “Tôi đã sẵn sàng được mười lăm phút rồi.”

Trời ạ, đúng là một tên gắt gỏng. “Khi anh từ chối không để bất kỳ ai chải tóc thì chẳng mất lâu đến thế đâu nhì,” cô bảo anh ta.

“Tôi có thể tự chải.” Để chứng minh luận điểm của mình, anh ta cào các ngón tay qua tóc, nhưng một lọn đen bật tới trước và rơi ngang lông mày anh.

Trước khi kịp suy nghĩ, Faith nhắc tay lên và vuốt nó vào chỗ. Những sợi tóc đẹp dễ cong lại quanh ngón tay cô và gan bàn tay cô lướt qua thái dương ấm nóng của anh. Ánh mắt anh khóa chặt mặt cô và có thứ gì đó lóe lên sau mắt anh. Thứ gì đó nóng rực và đói khát biến màu mắt nhè nhẹ của anh thành một màu xanh dương sẫm nhức dục. Đã lâu lắm rồi, nhưng cô vẫn nhận ra hơi nóng trong mắt anh. Môi cô tách ra trong lo sợ và bối rối. Cô thả tay xuống ép vào nơi nhọn nhọn trong dạ dày cô.

“Hai người sẵn sàng chưa?” nhiếp ảnh gia hỏi.

Ty kéo ánh mắt đi và nhìn xa khỏi cô. “Hãy làm cho xong chuyện này đi. Tôi có một buổi tập lúc sáng sớm và một trận đấu phải thắng trước San Jose tối mai.” Anh liếc lại nhìn Faith và ánh mắt anh không chút vẩn đục. “Đó là những gì cô trả tôi để làm.”

“Phải,” cô thốt ra, và tự hỏi có phải mình đã tưởng tượng ra vẻ thích thú nóng bỏng trong mắt anh.

“Mọi việc thế nào?” Jules hỏi khi đi vào phòng thay đồ.

Faith liếm môi và mỉm cười với trợ lý của cô. “Tôi đang làm rất tuyệt,” cô trấn an anh và đẩy mỗi bản khoản về chuyện vừa mới xảy ra đến tận cuối não. “Lúc đầu tôi hơi rí sét, nhưng khả năng tạo dáng đang quay lại với tôi. Kiểu như đạp xe đạp vậy.”

Jules nhìn cô từ trên xuống dưới với con mắt xét đoán. “Chà, trông cô tuyệt vời lắm.”

“Cảm ơn. Anh cũng thế.” Hay ít nhất cô cũng cố đẩy lùi nó đến tận cuối não. Với Ty ngồi cách chưa đầy ba chục phân, việc đó là bất khả thi. “Tôi

thích áo len của anh,” cô thêm vào, với tay ra để chạm vào tay chiếc áo khoác len đen màu xám.

“Màu đẹp đấy.” Nhẹ. “Cashmere à?”

“Cashmere pha lụa.”

“Chúa tôi,” Ty chửi thề. “Hai cô gái, các người xong chưa? Tôi muốn được thoát khỏi đây vào tối nay đây.”

“Có gì không phải với anh ta thế?” Jules ra dấu vào Ty bằng ngón tay cái. “Vẫn cáu tiết vì làm loạn trận đấu thứ năm trước Vancouver à?”

Ty nhìn vào viên trợ lý như thể sắp sửa giết anh ta bằng đôi tay to bè của mình. Mắt Faith mở to và cô lắc đầu. “Đừng chọc giận gấu chứ, Jules.”

Jules bật cười. “Nghe này, lý do tôi ở đây là vì tôi vừa nói chuyện điện thoại xong với một biên tập viên ở từ Sports Illustrated. Họ muốn phỏng vấn cô.”

Lần cuối cùng cô xuất hiện trên một tạp chí, cô khóa thân và những câu hỏi thật dễ thở. Ý nghĩ xuất hiện trên Sports Illustrated và bị hỏi những câu khó nhằn mà cô không thể trả lời khiến cô muốn chạy trốn. Vấp phải những sai lầm ngớ ngẩn dốt nát trước một phòng đầy nhân viên và ban quản lý cũng đủ xấu hổ rồi. Điều cuối cùng cô muốn là xuất hiện đầy ngu ngốc trước cả thế giới.

“Bộ phận truyền thông muốn cô làm việc đó, nhưng tôi nghĩ cô nên hoãn lại tới khi cô thấy dễ chịu hơn với việc nói chuyện trước đông người về đội tuyển,” Jules gợi ý, và cô suýt thì hôn anh.

“Cảm ơn, anh nói đúng. Tôi chưa sẵn sàng.”

“Chúng ta chuẩn bị chụp đây,” nhiếp ảnh gia thông báo khi ông đưa Valerie tấm phản quang. “Faith, tôi cần cô đứng ngay trước Ty. Có lẽ đặt chân cô lên băng ghế.” Cô liếc nhìn đôi chân to của Ty được phủ trong chiếc quần soóc khúc côn cầu màu xanh dương xen xanh lục. Đôi tất trắng dài che hết cẳng chân dày và băng bảo vệ đầu gối. Mép tất được băng lại quanh đùi anh. “Chỗ nào trên ghế?”

“Giữa hai đùi Ty.”

Cô cúi xuống nhìn vào đôi mắt nheo lại của anh ta và chờ anh ta phát ra một tiếng phản đối âm ỉ và chửi thề cho tới khi lỗ tai tất cả mọi người chảy máu. Thay vào đó anh ta nói, “Cẩn thận chân cô, nhớ? Tôi không mặc cúp bảo hộ đâu.”

Một cách cẩn thận, cô đặt đế đôi sandal Versace của cô lên ghế băng giữa hai đùi dang rộng của anh. Cô chủ tâm nhìn vào mặt anh để khỏi hạ ánh mắt xuống đũng quần anh. Cô thậm chí còn không muốn nghĩ đến sự gần gũi giữa vật đàn ông của anh và chân cô. Tất nhiên, cố không nghĩ đến nó chỉ khiến cô nghĩ về nó càng nhiều hơn. “Đừng khiến tôi giật mình, và tôi sẽ không làm đau anh,” cô nói qua một tiếng cười lo lắng.

“Đừng có giật mình và tôi sẽ không làm đau cô. Tôi sẽ cần đến thứ thiết bị đó sau này.”

Cô quay mặt về hướng nhiếp ảnh gia và cong môi lên thành một nụ cười. Cô có thể hơi hoen rỉ, nhưng cô biết cách tạo dáng chụp ảnh mà không thể hiện cảm xúc thực của mình. “Vậy đó là lý do anh vội vã rời đi đến thế. Không phải vì anh có một trận đấu sớm nhỉ.”

Nhiếp ảnh gia chớp vài bức ảnh. “Faith, hơi quay vai phải của cô về hướng tôi. Đúng thế.”

Khi cô mỉm cười với máy ảnh, cô hỏi, “Có một cuộc hẹn nóng bỏng à?” và trao cho nhiếp ảnh gia một góc độ hơi khác của mặt cô.

“Kiểu thế.”

“Vợ à?”

“Chưa cưới.”

“Bạn gái?”

“Không hẳn.”

Bạn bè không đơn thuần à? Đã lâu lắm rồi cô mới có một người bạn không đơn thuần hoặc một anh bạn trai hay thậm chí là một chuyện tình qua đêm. Ở đây với Ty, được bao quanh bởi hooc-môn nam tính độc hại của anh, nhắc cho cô nhớ thật chính xác là đã bao lâu rồi. Chỉ âm sắc trầm trầm của giọng anh lướt qua da cô mà đã nhắc nhở cô rằng cô nhớ được ôm và ve vuốt bởi một người đàn ông khỏe mạnh, sung sức đến thế nào.

“Hơi rướn người tới trước đi, Faith. Nóng nảy hơn đi, như thế cô là bà chủ vậy.”

“Ông có muốn tay tôi chống lên hông không?” Faith cúi người xuống và chân váy cô trượt lên đùi.

“Phải rồi, thế tuyệt lắm. Và Ty, cứ tiếp tục trông cái kính đi.”

Ty quay ánh mắt chết chóc của anh vào nhiếp ảnh gia. “Tôi không cái kính.” Ánh mắt trừng trừng mãnh liệt thường dùng để áp đảo đối thủ ấy không có tác dụng với vị nhiếp ảnh gia này.

“Hoàn hảo. Đó chính xác là thứ tôi đang tìm kiếm.” Ông ta chụp thêm vài kiểu ảnh nữa. “Faith, cúi người xuống một tí và quay vai cô về hướng tôi thêm chút nữa.” Tách. “Phải, hất tóc của cô đi. Đúng thế. Đẹp lắm.”

Ty không thể nhớ nổi anh đã từng hứng lên đến mức này bao giờ. Không kể cả khi còn là một thằng trai mười sáu tuổi khát tình lăn trên ghế sau

chiếc Plymouth của cha anh với một cô gái bán khóa thân tên Brigit.

Chúa ơi. Anh đứng trong phòng tắm ở phòng thay đồ của đội Chinooks và để dòng nước lạnh lã xuống cổ, lưng và hông anh. Anh đã phải đợi nửa tiếng đồng hồ để tất cả mọi người giải tán hết khỏi phòng thay đồ rồi mới lột sạch đồ bảo hộ và đi vào buồng tắm. Nếu có ai thấy kỳ quặc khi anh tắm tối nay, thì cũng không ai nói gì.

Anh quay người và làn nước lạnh giá đập vào ngực và chạy xuống bụng rồi háng anh. Anh đã không chịu cảnh đau đớn rộn rã thế này từ khi gãy ngón tay trong mũ bảo hiểm của Hedican mùa giải trước. Chỉ là lần này cơn đau rộn rã ấy ở thấp hơn và không phải gây ra bởi một tay hậu vệ nóng nảy đang cố tiếp cận bóng của anh. Nó được gây ra bởi một người mẫu khóa thân còn sống, đang thở, cổ khiến anh phát điên với cái miệng bĩu ra, đôi bàn tay mềm mại, và cơ thể nóng hừng hực của cô ta.

Toàn bộ chuyện này đúng là một ý kiến tồi tệ. Anh đã biết trước như thế. Bất chấp những gì họ nghĩ về anh, anh không phải một tên khốn, và anh đã để họ dụ anh vào chiến dịch quảng cáo vì lợi ích của đội tuyển. Để đưa người hâm mộ vào các hàng ghế.

Anh đặt hai lòng bàn tay lên tường và đẩy đầu vào dưới vòi sen. Anh đã làm khá tốt việc lờ tịt cô Duffy. Anh đã lờ đi mùi hương nước hoa trên làn da ấm áp, âm thanh tiếng cười, và cả đôi môi đỏ, đỏ mọng của cô ta nữa. Rồi cô ta chạm vào anh. Trọng lượng bàn tay và các ngón tay của cô ta trượt ngang vai anh đã đẩy lửa dọc xương sống và thẳng xuống giữa hai chân anh.

Xoa tay cô ta lên vai anh đã tệt rồi, nhưng chạm vào tóc và mặt anh khiến ruột anh co lại, và anh đã phải chiến đấu điên cuồng để không quay miệng mình vào lòng bàn tay cô ta và mút mát da thịt cô. Rồi cô ta lại đặt chân vào đũng quần anh, cúi người tới trước, và chọc ngực cô vào mặt anh. Sau đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là trượt lòng bàn tay anh lên sau cặp

đùi mượt mà và nắm lấy hông cô ta. Kéo cô ta lại gần và vùi mặt mình vào ngực áo cô ta. Trong khi cô ta đang mỉm cười và hất tóc cho máy ảnh, anh đã có vài giấc mơ hoang dại về những việc anh muốn làm với cô ta. Những thứ dính đến cảnh kéo cô ta xuống lòng anh và hôn lên đôi môi đỏ mọng đó. Lòng các ngón tay anh vào tóc cô ta trong khi cô ta cười anh nhưSmarty Jones trên đường đua. Và phải, và anh đã cáu tiết ghê gớm về việc đó. Việc cuối cùng anh muốn và cần trong đời là cảnh cương cứng trước chủ đội khúc côn cầu, nhưng vì vài lý do không thể giải nghĩa được, cơ thể anh chẳng quan tâm đến những gì anh muốn và cần. Ty thẳng người và xoa tay lên mặt. Cũng chẳng phải cô ta quá mức xinh đẹp. Anh vuốt sạch nước khỏi mắt và lắc đầu. Được rồi, điều đó không đúng lắm. Tất tần tật mọi thứ ở cô ta đều nóng bỏng kinh hồn, nhưng cũng chẳng phải anh chưa từng ở quanh những phụ nữ xinh đẹp. Anh là một tuyển thủ khúc côn cầu. Anh đã có thừa mưa phụ nữ xinh đẹp rồi.

Faith. Anh có thể gọi tôi là Faith, cô ta đã nói thế, như thế đó là một ý hay và sẽ có ngày xảy ra vậy. Anh cần một thứ liên tục nhắc nhở mình cô ta là ai và cô ta là gì đối với anh. Nhắc nhở rằng cô ta nắm vận mệnh của anh trong tay. Thậm chí nếu cô ta có sẵn sàng, anh cũng cần nhớ rằng ăn nằm với chủ của Chinooks là một ý tệ hại đến kinh hoàng.

Gai ốc nổi khắp da khi anh cố rũ sạch Faith Duffy khỏi đầu. Có vài chỗ anh có thể đi trước khi hướng về nhà. Vài câu lạc bộ nơi có những phụ nữ sẽ vui vẻ chia sẻ ít thời gian cùng anh.

Anh ở nguyên dưới vòi sen thêm vài phút, cho đến khi anh đã kiểm soát được và lại có thể hít thở. Anh tắt nước đi và quấn một chiếc khăn tắm quanh eo. Anh nắm lấy chiếc khăn tắm thứ hai và lau khô tóc. Cha anh vẫn đang ở chỗ của anh. Có lẽ anh sẽ về nhà và xem cha anh có gì.

Jules Garcia đứng ở giữa phòng thay đồ chờ anh. “Anh muốn gì?” anh hỏi trợ lý của Faith.

“Yêu cầu anh ngừng gây khó dễ cho Faith.” Anh ta khoanh tay ngang bờ ngực rộng như thể anh ta là một rắc rối to lớn, khủng khiếp.

Ty khá kính trọng anh ta vì điều đó. “Ai nói tôi gây khó dễ cho cô Duffy?” Khi anh di chuyển tới tủ đồ của anh, anh lau khô mặt và tự hỏi đây là trường hợp nhân viên đứng lên bảo vệ chủ mình, hay là gì khác. Vài câu thủ bản khoản liệu Jules có thể là gay hay không. Ty thì không thấy tin.

“Tôi nói đấy.”

Ty thở dài và ngồi xuống ghế băng. Anh không hề muốn gây khó dễ cho cô ta. Anh chỉ muốn ở quanh cô ta ít hết mức có thể, và mối quan hệ của cô ta với trợ lý của mình không phải việc của anh.

“Cô ấy không phải một ả tóc vàng bất kỳ nào đó trên đường. Cô ấy là chủ đội bóng.”

“Đúng thế,” Ty đồng ý và rê khăn tắm trên đầu. “Và cô ấy chẳng biết tí gì về khúc côn cầu hết. Tôi được Virgil thuê để thắng cúp. Tôi là đội trưởng đội Chinooks và trách nhiệm tối cao của tôi là đưa chúng ta vào vòng trong cùng. Nhưng tôi rất lo là làm sao tôi có thể làm điều đó khi có một cựu người mẫu của Playboy nắm giữ số mệnh của chúng tôi trong tay và khiến chúng tôi trông như lũ ngốc trong các bài phỏng vấn.”

“Anh đang nói về tờ Sports Illustrated đấy à?”

“Phải.”

“Anh ghen vì họ muốn đưa cô ấy lên bìa à?”

Ty khoanh tay ngang bờ ngực trần. Anh đã không biết là trang bìa cơ đấy. “Tôi đã ở trên trang bìa ba lần, và tôi cóc quan tâm đến cái trang bìa đấy. Điều tôi quan tâm phát khiếp lên là nhật phải một tờ tạp chí và đọc những câu hỏi dễ dàng mà cô ta không thể trả lời nổi. Hoặc nhật phải một

tờ tạp chí và đọc bản tóm tắt những năm Playboy của cô ta khiến tất cả chúng tôi trông đầy lỗ bịch.”

“Điều đó có thể hiểu được. Tất cả mọi người đều quan tâm đến hình ảnh của đội. Đặc biệt là Faith.” Anh ta thả tay xuống hai bên người. “Tôi thú nhận rằng khi cô ấy mới gọi và sắp xếp gặp mặt tôi, tôi đã tò mò về việc gặp cô ấy hơn là muốn nhận công việc này. Virgil đã sa thải tôi năm năm trước vì nói xấu cô ấy.”

“Anh đã nói gì để bị sa thải thế?”

Jules nhìn vào mắt anh và trả lời. “Ông ta nghe thấy tôi nói với đội chiêu mộ rằng ông ta đã cưới một cô nàng trẻ đến mức làm được cháu gái ông ta.”

Ty thả khăn tắm lên ghế băng cạnh anh. “Nghe không giống một thứ đáng để bị sa thải.”

“Không phải, và nếu tôi ngừng ở đó, tôi hẳn đã giữ được công việc của mình. Nhưng tôi đã xem ảnh của cô ấy và tôi đã miêu tả cô ấy một cách chi tiết cho mấy anh chàng đó. Tất cả mọi thứ từ bộ ngực bự cho tới chỗ... anh biết đấy.”

Phải, anh có biết.

Anh nhún một vai. “Dẫu sao đi nữa, tôi đã bực bội với cô ấy rất nhiều năm, nhưng việc tôi bị sa thải không phải lỗi của cô ấy. Cũng như việc Virgil chết và bỏ lại đội tuyển cho cô ấy không phải lỗi của cô ấy. Nó nhảy vào lòng cô ấy và cô ấy đang vô cùng cố gắng để xử lý nó tốt hết mức cô ấy có thể.”

“Tôi hiểu rõ đó không phải lỗi của cô ấy.” Anh với tay vào trong tủ đồ và rút túi thể thao của anh ra. Việc cô ta thừa kế đội tuyển không phải lỗi của cô ta, và vật cương cứng của anh cũng không phải lỗi của cô ta. Cái đầu

tiên là việc làm của Virgil và cái thứ hai là trí tưởng tượng hứng tình của anh. Anh phải tìm ra một cách tốt hơn để xử lý cả hai. “Tôi sẽ cố để...”

“Tử tế hơn? Hãy làm cô ấy vui.”

“Kính trọng cô ấy hơn. Làm cô ấy vui là việc của anh. Có lẽ hai người có thể đi mua sắm, mua áo len đôi, và có một đêm bạn gái.”

“Gì cơ?” Jules khoanh tay ngang bộ ngực rộng, một lần nữa lại trông đầy vẻ rắc rối to lớn, khủng khiếp. “Tôi không phải gay.”

Ty đứng dậy và thả khăn tắm xuống. “Tôi cóc thềm quan tâm anh là gay hay không gay, hay nửa mùa.” Anh biết vài câu thủ gay đậm mạnh như tàu chở hàng.

“Sao anh lại nghĩ tôi gay hay không gay hay nửa mùa?” Jules trông thực sự bối rối. “Những người khác có nghĩ tôi gay không?”

Ty nhún vai.

“Bởi vì tôi dùng sản phẩm chăm sóc tóc sao?”

“Không.” Anh xô chân vào quần lót. “Bởi vì anh nói ‘sản phẩm chăm sóc tóc’.”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Một làn sóng inh tai gồm những tiếng hò reo và chuông gọi bò^[1] gióng lên từ khu vực sân vận động bên dưới và va chạm với tiếng ly rượu kêu lách cách trong khu quan sát trong Key Arena ở Seattle. Faith rướn người tới trước, các ngón tay cô nắm chặt tay ghế khi nhìn xuống màn tranh giành trước lưới đội Chinooks. Gậy gộc và cùi chỏ văng lên ở vạch trắng, và tất nhiên Ty Savage ở ngay chính giữa cảnh đó. Thủ thành Marty Darche khụy chân xuống, nghiêng người chặn bóng trong khi cầu thủ cả hai đội đánh lộn ở hiệp hai.

[1] Một loại chuông vốn dùng để đeo ở cổ bò để người nông dân có thể dễ dàng theo dấu bò của họ, nhưng sau này hay được người hâm mộ đem đến các trận đấu thể thao để cổ vũ các đội tuyển. – ND

“Đẩy bóng ra khỏi sân đi,” cô thì thầm, đúng lúc ánh đèn xanh ở sau khung thành quay tròn, ghi nhận tỷ số hai đều.

“Cút thật,” Jules chửi thề khi nhóm nhỏ người hâm mộ trung thành của đội Sharks phát cuồng lên ở sân vận động bên dưới. “Who Let the Dogs Out” vang lên từ loa, và Faith đặt một tay lên mắt. Giờ khi cô đã đầu tư mạnh vào môn thể thao này, thật đau đớn khi xem nó. Nó khiến các dây thần kinh của cô bồn chồn và dạ dày cô thắt chặt, và khiến cô ước có thứ gì đó mạnh hơn Coca dành cho người ăn kiêng đang đặt ngay cạnh bàn chân phải của cô. Như thể đọc được ý nghĩ của cô, Valerie lấy tay Faith ra khỏi mắt và ấn một ly rượu vang vào lòng bàn tay cô. “Cái này sẽ giúp được đấy.” Rồi bà quay lại chỗ tiệc buffet được bày ra trong khu quan sát trò chuyện với bạn bà, Sandy, từ Vegas đến ở vài ngày. Valerie thậm chí còn không thèm hỏi xem Sandy có thể ở lại được hay không trước khi mời bà

ấy. Faith đã biết và yêu quý Sandy cả cuộc đời và không hề thấy phiền phức gì, cô chỉ ước mẹ cô đã hỏi cô trước.

Sau trận đấu, mẹ cô và Sandy lên kế hoạch đến vài quán bar và “quậy phá”. Faith không chắc ai thăm hại hơn. Họ, vì mặc đồ bóng bó sát và “quậy phá” ở tuổi họ, hay cô, vì về nhà và đi ngủ sớm.

Faith hớp một ngụm Chardonnay khi bàn thắng được chiếu đi chiếu lại trên màn hình tính giờ treo lơ lửng ở chính giữa sân vận động.

Trên băng ở đầu bên kia, Marty Darche nhòm dậy và tóm lấy một chai nước từ nóc lưới. Ty đứng trước mặt anh ta trong khi anh chàng thủ môn rót nước vào miệng mình. Marty gật đầu và Ty vỗ vào trên mũ bảo hiểm của thủ thành bằng bàn tay đeo găng to bự của anh trước khi trượt về hướng ghế băng.

Trên màn hình thể thao lớn, máy quay quay sát đôi vai rộng của Ty và dòng chữ trắng viết SAVAGE ngang áo thi đấu của anh. Fan hâm mộ San Jose la ó. Fan Chinooks reo hò và Ty di chuyển ngang mặt băng với đầu cúi xuống, tóc sau gáy anh xoắn lên quanh mũ bảo hiểm. Đêm qua trong phòng thay đồ đội Chinooks, cô đã rê các ngón tay qua tóc anh và một cơn xoắn xang nho nhỏ ấm áp đã râm ran khắp dạ dày cô. Loại cảm giác mà nhiều năm trời cô không hề cảm thấy. Nhưng sau đó khi cô về nhà tối hôm ấy, cảm giác xoắn xang ấy đã chuyển thành một vết dao tội lỗi bóng rát. Virgil chết chưa đầy một tháng và cô không nên cảm thấy ấm áp nho nhỏ gì gì hết với bất kỳ người đàn ông nào, chưa nói đến đội trưởng đội khúc côn cầu của Virgil. Sửa lại: đội khúc côn cầu của cô.

Ty dừng lại trước băng ghế và ngược lên qua vai. Đôi mắt màu xanh dương của anh nhìn ra từ màn hình thể thao. Một khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười khiêu khích nửa miệng như thể anh thích thú tận hưởng cả những tan la ó lẫn reo hò, và cái cảm giác xoắn xang ấm áp khủng khiếp, bội bạc ấy lại lắng lại chính giữa dạ dày cô một lần nữa. Đã lâu rồi cô mới

cảm thấy chút xốn xang và rạo rức dành cho một người đàn ông. Sao lại là Ty Savage chứ? Phải rồi, anh ta đẹp trai, tự tin, và vui vẻ với bản chất đàn ông của anh ta. Nó ở xung quanh anh ta như một quầng lửa đỏ rực không thể cưỡng lại, nhưng anh ta không thích cô. Cô cũng không quá yêu quý anh ta.

Máy quay chuyển sang đám đông và quét hết hàng ghế người hâm mộ Chinooks. Nó dừng lại trên hai người đàn ông có mặt vẽ màu xanh lục lẫn xanh dương và cơn xốn xang nho nhỏ ấy dịu lại. Từ vị trí cao phía trên sân vận động của cô, Faith chuyển ánh mắt sang băng ghế đội Chinooks và những cầu thủ đã ngừng cạo râu vì mùa tranh giải. Bộ râu của họ đi từ lù xù và lởm chởm đến bảnh bao bóng lộn. Ty là một trong một nhóm nhỏ những cầu thủ NHL chọn cách lờ đi truyền thống và cắt tóc cạo râu.

Ty ngồi xuống một chỗ cạnh Vlad Fetisov. Anh cầm lấy một chai nước từ một huấn luyện viên đang đợi sẵn và bơm một dòng nước vào miệng. Anh nhổ nó ra giữa hai bàn chân, rồi lau mặt bằng một chiếc khăn.

“Cô có cần gì không?” Jules hỏi khi đứng dậy.

Cô lắc đầu và ngược lên nhìn trợ lý của cô, người đang mặc một chiếc áo len hình quả trám màu đỏ trắng bó chặt đến nỗi, nó ôm dính lấy những cơ bắp lớn nảy nở của anh như một lớp da thứ hai. “Không, cảm ơn.”

Faith ngồi ổn định lại ghế của mình và nghĩ đến chuyến bay ngày mai và trận đấu trước San Jose tối hôm sau. Faith chưa từng có kế hoạch đi du đấu cùng đội tuyển, nhưng mới sáng nay Jules đã thuyết phục được cô rằng đó là một ý hay và nó thể hiện sự ủng hộ dành cho đội. Anh ta đã nói đó là cách tốt để cô làm quen với hai mươi tư cầu thủ chơi cho cô. Nếu họ gặp cô nhiều hơn, họ có thể cảm thấy dễ chịu hơn với cô trong tư cách người chủ mới. Cô không chắc trợ lý của cô coi trọng lợi ích của cô, hay anh chỉ muốn xem trận đấu thứ hai.

Khi sức khỏe cho phép, Virgil thỉnh thoảng cũng đi du đấu cùng Chinooks, thường xem một hai trận đấu trước khi về nhà, nhưng Faith chưa từng đi du đấu cùng ông. Chưa từng có thôi thúc muốn sống và hít thở cùng môn thể thao này. Và mặc dù cô chỉ mới bắt đầu hơi hiểu về nghĩa của cụm từ “điểm trước” và “trung bình”, cô cũng băn khoăn liệu có bao giờ mình hoàn toàn hiểu rõ về nó hay không. Loại thấu hiểu phải đi cùng với sống, hít thở, và yêu quý khúc côn cầu hàng năm trời. Jules quay lại với một chai Corona và một đĩa bánh thịt chiên giòn rồi ngồi xuống cạnh cô. “Nói cho tôi biết vài chuyện nhé,” anh nói bằng một giọng vừa đủ lớn cho cô nghe được. “Cô có tự động nghĩ một anh chàng là gay vì anh ta nói ‘sản phẩm chăm sóc tóc’ không?”

Faith nhìn vào đôi mắt xanh lá sẫm màu của Jules. “Không,” cô trả lời một cách cẩn thận. “Mẹ tôi hay Sandy đã bảo anh là gay à?”

“Không.” Anh ta cắn một miếng bánh thịt chiên giòn. “Tôi biết cô thấy chuyện này thật bất ngờ, nhưng có vài cầu thủ trong đội nghĩ tôi là gay.”

“Thật sao?” Cô giữ mặt vô cảm. “Vì sao?”

Anh ta nhún một bờ vai rộng và nhắc chai rượu lên miệng. “Bởi vì tôi quan tâm đến vẻ ngoài của tôi.” Anh hớp một ngụm, rồi thêm vào, “Và rõ ràng là đàn ông chính cống không nói ‘sản phẩm chăm sóc tóc.’”

“Điều đó thật lỗ bịch.” Họ nghi ngờ anh là gay vì cách anh ăn mặc và cách lựa chọn màu sắc đáng ngờ của anh đấy chứ. Cô chuyển sự chú ý sang mặt băng khi Walker Brookes trượt tới vòng tròn trung tâm trong khi Ty quan sát từ rìa. Máy quay quay băng ghế đội Chinooks. Vài người thả lỏng người và cảnh giác như Ty, trong khi số còn lại la mắng các cầu thủ đội bạn khi họ đi qua.

Walker đi vào vòng tròn trung tâm, dừng lại ở chính giữa, và chờ đợi với gậy chúi xuống. Bóng rơi. Trận đấu bắt đầu. “Ai nói anh không thể nói ‘sản

phẩm chăm sóc tóc' nào?" cô hỏi.

"Ty Savage."

Cô quay lại nhìn Jules. "Đừng nghe Ty." Anh ta có quá nhiều chất nam tính để có thể thành người xét đoán. "Đàn ông chính cống lúc nào chả nói 'sản phẩm chăm sóc tóc'"

"Thử gọi tên một người xem nào."

Cô phải nghĩ về nó một lúc. Cô búng tay và nói, "Cái anh chàng đóng Blow Out ấy, Jonathan Antin." Jules nhăn mặt như thể cô vừa chứng minh luận điểm của Ty.

"Tôi không nghĩ nó còn ở trên tivi nữa," Jules gầm gừ. "Tên đó gần như gay rồi. Tôi không phải gay." Thứ gì đó trên mặt cô hẳn phải phản bội cô vì ánh mắt anh nheo lại. "Cô cũng nghĩ thế!"

Cô lắc đầu và mở tròn mắt.

"Có, có đấy." Anh gạt tay. "Vì sao chứ?"

"Nó không quan trọng."

"Nói cho tôi nghe đi."

Cô nhún vai. Trên mặt băng bên dưới, còi thổi lên và Sam LeClaire tự động trượt tới khu chịu phạt. Sam có thể không phải là một tay đánh đấm giỏi, nhưng điều đó cũng chẳng giữ anh ta khỏi ném găng ra và ngồi ngoài trung bình tầm bảy phút phạt mỗi trận đấu.

"Đó là cách anh ăn mặc. Anh mặc đồ nào cũng quá bó và cách chọn màu sắc của anh hơi quá cả gan với một người đàn ông chính cống."

Jules cau mày và khoanh tay ngang lồng ngực cơ bắp. “Ít nhất tôi cũng không e sợ màu sắc. Cô suốt ngày mặc màu be và đen thôi.” Anh liếc xuống sân băng bên dưới, rồi quay lại với cô. “Cách đây vài năm, tôi rất béo. Tôi đã thực sự phát ngấy việc mặc đồ cỡ bốn sáu, nên tôi quyết định thay đổi đời mình. Tôi đã tập luyện cật lực với cơ thể mình. Vậy vì sao lại không khoe nó ra?”

“Bởi vì thỉnh thoảng ít hơn mới tốt,” cô trả lời. Như là khoe ít da thịt thôi chẳng hạn. “Và thỉnh thoảng lưng chùng thì tôn dáng hơn.”

Anh nhún vai. “Có thể, nhưng mọi thứ cô mặc lưng chùng đến mức nó trông như thể cô đang cố giấu gì đó dưới đồng quần áo vậy.”

Faith nhìn xuống chiếc áo cổ lọ đen và quần dài đen của cô. Trước khi lấy Virgil, cô đã mặc những bộ quần áo chặt căng với vết xẻ trên khe ngực. Cô đã đi từ thái cực này tới thái cực kia để cố gắng và hòa nhập vào thế giới của ông. Giờ thì, cô chẳng còn hòa nhập vào đâu hết.

“Nhưng tôi đoán chuyện cô mặc gì cũng chả quan trọng. Cô xinh đẹp và không phải lo lắng đến nó. Thi thoảng tôi lo rằng vài người sẽ nghĩ tôi là vệ sĩ của cô và rồi cố bắt đầu giở trò với tôi.”

Faith cho là Jules đang tỏ ra kỳ lạ và hơi chút kịch hóa vấn đề. “Tôi sẽ không để bất kỳ ai làm đau anh. Anh có thể ăn mặc như thể anh đang trải qua một cơn khủng hoảng giới tính, nhưng tôi cần giữ anh bên người. Thêm vào đó,” cô nói qua một nụ cười, “Tóc anh thật hết sảy.”

Anh nhìn cô một lúc khi bài “Are You Ready To Rock?” vang lên từ bộ loa sân vận động. “Đó là nụ cười chân thành đầu tiên tôi thấy từ cô đấy,” anh nói.

“Tôi cười suốt mà.”

Anh nâng cốc bia. “Phải, nhưng cô không cười thật.”

Faith quay sự chú ý về màn hình đếm giờ và các vận động bên dưới. Từ rất lâu trước khi cô gặp Virgil, cô đã học cách mỉm cười khi không có ý cười. Từ rất lâu trước khi cô bước gót chân nhựa đầu tiên lên sân khấu và biến mình thành Layla, cô đã học cách che đậy những cảm xúc thật bằng một nụ cười. Thỉnh thoảng đời theo cách đó dễ chịu hơn.

Nhưng đời có một cách ném ra những quả bóng cong, hay phải nói bóng khúc côn cầu cong, thật kỳ lạ. Chưa bao giờ trong một triệu năm cô lại nghĩ rằng một ngày nào đó cô sẽ sở hữu một đội khúc côn cầu. Nó thậm chí cũng chưa bao giờ xảy ra với cô trong một giấc mơ hoang dại nào, nhưng cô ở đây, nhìn đội bóng của cô quất bóng và tung năm đấm. Cô tự hỏi họ sẽ nghĩ gì khi cô lên máy bay với họ ngày hôm sau.

Sáng hôm sau cô có được câu trả lời khi theo chân huấn luyện viên Nystrom vào chiếc BAC-111. Cô không thể nhìn qua đôi vai rộng của ông, nhưng tiếng vo ve từ giọng đàn ông lấp đầy chiếc máy bay bốn mươi chỗ ngồi. Giờ là bảy rưỡi sáng, và họ vẫn phấn khích vì chiến thắng trước đội Sharks đêm trước đó.

Từ cuối máy bay, ai đó phàn nàn đủ lớn cho tất cả mọi người cùng nghe, “Thằng khốn đó đã cố thọc gậy của hắn vào mông tớ.”

“Sẽ không phải lần đầu tiên cậu đi xung quanh với một cái gậy chọc vào mông,” ai đó khác nói. Câu này khơi mào rất nhiều tiếng cười nam tính theo sau bởi vô số bình luận và suy xét về ‘vào mông cậu’.

“Nghe đây,” huấn luyện viên Nystrom nói từ đầu máy bay. “Cô Duffy sẽ đi du đấu với chúng ta tới San Jose.” Như thể có ai đó ấn một nút ngừng, tất cả tràng cười và đùa cợt tụt xuống ngưng phắt lại. “Nên ăn nói cho đứng đắn vào.”

Huấn luyện viên ngồi xuống ghế và Faith bắt chọt thành tiêu điểm của vài tá khuôn mặt đàn ông sững sờ. Từ một hàng ghế phía sau, Ty Savage

ngược lên khỏi chuyên mục thể thao của tờ USA Today mà anh cầm trong tay. Ánh đèn trên đầu chiếu sáng mái tóc đen của anh, và mắt anh khóa chặt mắt cô vài giây dài đằng đằng trước khi anh lại hạ mắt xuống tờ báo.

Jules chờ cô ở chiếc ghế hàng thứ ba cạnh cửa sổ và cô ngồi xuống cạnh anh ta. “Chuyến bay dài bao lâu?” cô hỏi. “Chưa đến một giờ.”

Sau lưng cô nghe thấy vài tiếng thì thầm thấp và đôi ba tiếng cười nhẹ. Cô cài dây lưng cho mình và, trừ vài mẫu đối thoại quá thấp Faith không nghe được, và tiếng sột soạt từ tờ báo của Ty, cả khoang máy bay im thin thít khi họ trượt ra đường băng và cất cánh. Khi họ đã xuyên qua những đám mây dày xám xịt, các tia nắng mặt trời nhức mắt tràn qua các ô cửa sổ bầu dục. Gần như đồng loạt, các tấm rèm che đều được kéo xuống.

Faith tự hỏi họ im lặng có phải vì họ đã chơi một trận đấu mệt lử tối qua mà đến cuối là một chiến thắng 3-4 khi chơi thêm giờ và giờ trận đấu ấy bất chợt hạ gục được bọn họ, hay vì cô đang ngồi ở đầu máy bay.

Khi đỉnh núi Rainier tuyết phủ đã ở phía sau, Darby Hogue vươn người qua lối đi và hỏi, “Cô thế nào?”

“Ồn. Họ vẫn thường im lặng thế này à?” Darby mỉm cười. “Không.”

“Họ không thoải mái vì bay với tôi à?”

“Họ chỉ hơi mê tín về việc đi du đấu cùng một phụ nữ thôi. Cách đây vài năm, một nữ phóng viên đã du đấu cùng đội tuyển. Lúc đầu họ không thích điều đó, nhưng họ đã trở nên quen với cô ấy. Họ cũng sẽ quen với cô thôi.” Anh ta quay lại và nhìn vào hàng ghế phía sau mình. “Có cái đĩa đó không, Dan?”

Anh ta được đưa vào tay một chiếc DVD mà anh ta cho vào laptop của mình. Rồi anh ta quay màn hình cho Faith xem. “Đây là Jaroslav Kobasew. Chúng tôi đang xem xét cậu ta để lấp vào lỗ hổng ở hàng phòng thủ thứ hai

của chúng ta. Chúng ta cần người to lớn hơn ở sau, và cậu ta cao một mét chín sáu và nặng một trăm lẻ bảy cân.”

Cô vốn không hề biết họ có lỗ hổng ở hàng hai hay bất kỳ đâu khác. “Tôi tưởng chúng ta không thể mua bán gì.”

“Không cho đến khi mùa giải kết thúc, nhưng chúng ta luôn sẵn tìm tài năng mới,” Darby bảo cô.

Cô nhìn vào màn hình bên kia lối đi khi một anh chàng khổng lồ mặc áo thi đấu màu đỏ tranh cướp giành một quả bóng trong góc. Anh chàng khổng lồ chiến thắng bằng cách đẩy ngã cầu thủ kia trên giày trượt của anh ta. “Chúa ơi.”

Jules cúi người sang chỗ cô. “Cậu ta đánh đấm thế nào?”

“Như thể cậu ta có xi-măng trong găng tay vậy,” Darby trả lời.

“Cậu ta trượt băng thế nào?”

“Như thể cậu ta có xi-măng trong quần soóc vậy.”

Thường thì, Faith hẳn sẽ nghĩ xi-măng trong quần soóc là chuyện xấu. Nhưng đây là khúc côn cầu và cô chẳng biết được. Có lẽ điều đó có nghĩa rằng anh ta có thể chịu đòn được. “Và thế là tệ. Đúng không?”

Jules gật đầu và ngồi lùì lại.

“Cậu ấy chỉ là một trong những cầu thủ mà chúng tôi đang cân nhắc thôi,” Darby nói và quay màn hình về chỗ anh ta. “Khi tôi thu hẹp lại, tôi sẽ để cô biết.”

“Đồng ý.” Cô quay sang Jules và hỏi qua khước miệng, “Họ có phải thảo luận các vụ chuyển nhượng với tôi không?”

Anh gật đầu và đặt cặp táp của anh lên lòng. “Tôi đã quên bảo cô điều ấy à?”

“Phải rồi đấy.” Và chuyện đó khá quan trọng, mặc dù cô không thể phàn nàn gì. Nếu không nhờ Jules, cô đã rối tinh mất rồi. Chắc, còn rối hơn cả bây giờ nữa.

Anh rút ra một chồng tạp chí Hockey News và đưa chúng cho cô. “Nghiền ngẫm đi.”

Cô lật qua vài tờ báo và chuyên chú vào số tháng Hai, với Ty Savage trên trang bìa, khuôn mặt anh ta đọng đầy mồ hôi khi đôi mắt xanh dương chói lọi nhìn vào máy ảnh từ dưới chiếc mũ bảo hiểm trắng. Anh ta trông thật đe dọa và mạnh mẽ. Tiêu đề bên trái viết “Ty Savage liệu có thể đưa ngài Stanley về Seattle không?”

Tờ tạp chí đã ra một tháng trước cái chết của Virgil, và cô lật qua một câu chuyện về Jeremy Roenik để tới chính giữa tờ báo. Bên phải là một bức hình Ty xuất hiện ngược trần. Anh ta đặt tay sau đầu và ngực gợn sóng với những múi cơ săn chắc rõ rành rành. Trong màu mực đen, họ của anh được xăm dọc lườn anh từ ngay dưới nách cho tới cặp quần jean. Cô có một hình xăm thỏ Playboy ở sau hõm lưng. Nó đã đau đến phát điên lên được, và cô không thể hình dung nổi cảnh xăm một hình cõ của Ty.

Nhìn vào bức hình của anh ta, nếu cô mà không biết rõ, cô hẳn đã nghĩ mình đang nhìn vào bộ lịch người đàn ông cơ bắp trong tháng. Bức ảnh chụp từ eo trở lên và chỉ có chút nét cười uốn cong khóe miệng anh. Bên trái tờ giữa lấp đầy những cột số liệu sự nghiệp với đường biên ngang “Thánh hay Phán Đồ?” đặt trên cùng của cái danh sách ấn tượng từ những ngày niên thiếu của anh ta. Đoạn báo bắt đầu:

Không nghi ngờ gì, Ty Savage là một trong những cầu thủ NHL giỏi và răn nhất. Anh nổi tiếng vì tạo ra những cú đấm kinh khủng trên mặt băng.

Kết quả là, anh khiến các đối thủ phải ngẩng cao đầu và dẫn đo hai lần về việc chống lại người đã chiến thắng giải Selke[2] này.

[2] Một giải thưởng thường niên của NHL trao cho cầu thủ được xem là có khả năng phòng ngự tốt nhất. – ND

Anh ấy, như tất cả mọi người theo dõi môn thể thao này đều biết, là con trai của cầu thủ khúc côn cầu vĩ đại, Pavel Savage. Một mối quan hệ mà anh không sẵn lòng nói đến.

“Cha tôi là một trong những cầu thủ giỏi nhất trong lịch sử NHL,” anh nói bằng thái độ Savage gắt gỏng nhất của mình.

Faith mỉm cười. Cô biết chính xác người phóng viên đang nói đến điều gì. Không ai làm về gắt gỏng giỏi hơn được Ty.

“Nhưng tôi không phải cha tôi. Chúng tôi chơi loại thể thao khác nhau. Khi tôi gác giày trượt lần cuối cùng, tôi muốn được đánh giá bằng kỹ năng trên băng của tôi. Chứ không phải bằng cái họ của tôi.”

Nói đủ rồi.

Trừ phi anh ấy thừa nhận một lỗi lầm không thể tha thứ nào đó, lịch sử sẽ đánh giá người từng chiến thắng cúp Art Ross[3] này với cùng sự kính trọng nó dành cho những người như Howe, Gretsky, Messier, và chúng ta dám nói, Pavel Savage.

[3] Một giải thưởng thường niên của NHL trao cho cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất ở cuối mùa giải. – ND

Mặc dù có những người ở Canada hẳn sẽ muốn chàng Savage trẻ tuổi bị xóa tên khỏi tư liệu quốc gia. Điều này bắt nguồn từ việc Ty đào ngũ từ đội Canucks Vancouver tới đội Chinooks Seattle tháng trước. Với rất nhiều người Canada, cái tên “Savage” rất thần thánh, như Macdonald, Trudeau và

Molson. Có lẽ không công bằng, đứa con trai bản xứ từng được tán tụng như người hùng này giờ bị xem là một phản đồ. Trong những tuần qua, giới truyền thông Vancouver đã lăng mạ anh, thậm chí còn đi xa đến mức đốt hình nộm của anh. Trước điều đó Savage chỉ đơn thuần nhún vai. “Tôi hiểu cảm xúc của họ,” anh ấy nói. “Người Canada đam mê cháy bỏng khúc côn cầu. Đó là thứ tôi yêu ở họ, nhưng họ không sở hữu tôi.”

Khi được hỏi về danh tiếng chơi những trận đấu thô bạo, anh cười lớn và đáp trả, “Đó là công việc của tôi.”

Faith ngược lên khỏi tờ tạp chí. Ty cười lớn sao? Cô đã ở quanh anh ta vài lần mấy tuần qua, và người đàn ông đó chẳng mấy khi hé được một nụ cười.

Cô quay ánh mắt lại với tờ Hockey News trong lòng và lật trang. Cô nhìn những bức ảnh chụp Ty va chạm ở giữa mặt băng với một cầu thủ Flyer, và chụp anh ghi một điểm trước Pittsburgh.

“Vài người có thể nói phong cách thô bạo của anh làm đau người khác. Rằng anh không phải một người tử tế lắm.”

“Tôi chơi khúc côn cầu thô bạo. Đó là việc của tôi, nhưng tôi không bao giờ đuổi theo một người không có bóng. Nếu điều đó có nghĩa tôi không phải một người tử tế, thì tôi có thể sống được với nó. Tôi chưa từng có hứng thú với cúp Lady Byng[4], và tôi sẽ không mất ngủ vì lo lắng về việc người ta nghĩ tôi có ‘tử tế’ hay không. Nếu thỉnh thoảng tôi có là một thằng khốn, thì sẽ không ai hỏi vay tiền tôi hay muốn mượn xe bán tải của tôi để chuyển đồng đồ vớ vẩn của họ hết.”

[4] Một giải thưởng thường niên của NHL trao cho cầu thủ có tinh thần thể thao và phong cách chơi lịch thiệp nhất. – ND

“Điều đó đã xảy ra với anh sao?”

“Dạo này thì không nhiều lắm nữa.”

Nói đến tiền, đội Chinooks đã trả ba mươi triệu đô la cho đội trưởng của họ, và có rất nhiều người, gồm cả những người trong tổ chức Chinooks, nghĩ rằng số tiền ấy sẽ được tiêu tốt hơn nếu cho hàng phòng thủ của họ. Nhưng ông chủ Virgil Duffy biết rõ tính khôn ngoan của việc mua một cầu thủ cỡ Savage.

“Mỗi lần cậu ấy bước lên băng,” có người trích lời Duffy, “cậu ấy lại tăng sức mạnh gắn kết của đội Chinooks.”

Vài hàng ghế phía sau Faith, cô nghe thấy tiếng báo sột soạt lẫn với giọng nam trầm thấp. Nếu Virgil đã nghĩ Ty đáng giá ba mươi triệu, thì anh ta đáng giá từng ấy, và còn nhiều hơn.

Phản Đồ hay Thánh không quan trọng lắm với Ty Savage. Anh ấy chỉ muốn chơi khúc côn cầu theo cách của anh ấy và giành cúp. “Chúng tôi không nghi ngờ là mình sẽ đi vào tận vòng cuối cùng. Chúng tôi có tài năng để đưa chúng tôi tới được đó. Sau đấy, sẽ phải dính đến việc ai đánh mạnh hơn và ai ghi nhiều điểm lên băng hơn.” Anh lóe lên một nụ cười hiểm thấy.

“Và anh chàng đó có gì trong bao của mình.”

Đủ lời rồi.

Faith gấp tờ báo lại. Không hiểu sao cô ngờ rằng Ty không phải đang nói đến những chiếc ghế bao đệm.

Một cơn gió ấm áp thổi qua sân bay San Jose, mang theo mùi nhựa đường và xăng dầu. Ty trèo xuống các bậc thang của chiếc BAC-111 và băng qua đường nhựa. Anh cởi khuy áo vét đồng phục, thọc tay vào túi chiếc quần vải len của mình, và đi ra xe buýt chờ đội.

“Đó là hộp đựng mũ Louie của tôi.”

Anh liếc về khoang hành lý của máy bay, nơi cô Duffy đứng, gió quất đuôi chiếc áo khoác đen của cô ta quanh đầu gối.

“Và đó là bộ vali đi kèm,” cô ta thêm vào, chỉ vào khoang.

Jules lấy ra chiếc vali Louis Vuitton lớn và một cái hộp tròn với tay nắm tròn từ chỗ một người quản lý thiết bị đang đứng ở khoang hành lý dỡ các túi đồ và thiết bị.

Ty liếc nhìn những khuôn mặt quanh anh. Qua mắt kính, anh có thể thấy sự bối rối của các cầu thủ. Anh cũng cảm thấy thế. Vì sao một chuyến đi hai ngày lại cần hai cái vali? Đặc biệt là một cái hộp đựng mũ? Một người phụ nữ có thể đội bao nhiêu chiếc mũ trong bốn mươi tám giờ đồng hồ chứ?

Anh lên xe và ngồi xuống một chỗ cạnh lối đi ở trước. Cho đến khi cô ta lên máy bay ở Seattle, anh và các cầu thủ thậm chí còn không biết cô ta sẽ du đấu cùng họ. Ngoài cửa sổ, Ty nhìn cô ta đi qua đường nhựa về hướng Darby. Quai hộp đựng mũ bao quanh một cổ tay và cô ta đeo một cặp kính râm to đùng trên mặt. Mái tóc vàng trượt ngang má và cô ta nhấc bên tay còn rảnh lên để nhét nó ra sau tai. Chuyến bay từ Washington đã rất yên tĩnh. Quá yên tĩnh cho một nhóm những cầu thủ rất giỏi việc nói bắn ở độ cao 10668 m. Nếu cô ta mà không ở trên máy bay, họ hẳn đã nghi vấn khả năng làm cha của vài cầu thủ San Jose, và họ hẳn đã chia bài để chơi poker trên không. Frankie đang lỗ năm trăm đô, và Ty chắc chắn tay bắn tĩa muốn có cơ hội lấy lại chút ít. Khi Ty gợi ý rằng tất cả bọn họ cùng chơi poker coi như một cách gắn bó, anh đã không biết rằng nó lại trở thành một trò chơi không hồi kết.

“Tớ sẽ trả rất nhiều tiền để thấy cô ấy trên một cột thoát y lần nữa,” Sam nói khi cậu ta trượt vào ghế ngồi cạnh cửa sổ kế bên Ty. “Có lẽ căng ngực

khỏi một bộ đồ y tá nhỏ xinh ngắn cũn.” Cậu ta thở dài như đang ở giữa một giấc mơ khiêu dâm nào đó. “Và những đôi giày nhựa trong suốt mà tất cả họ đều đi. Và một chiếc lắc cổ chân. Tớ yêu một quý cô đeo lắc chân.”

“Cậu chắc nên từ bỏ giấc mơ đó đi, Đá Tảng ạ,” Ty nói, sử dụng tên giễu của Sam. “Đặc biệt là khi cô ấy sở hữu cậu, nhớ?”

Sam cởi khuy áo. “Tớ không phiền việc cô ấy sở hữu chúng ta. Không giống vài tên đàn ông khác. Cô ấy được bao quanh bởi quá nhiều người thông minh, những người sẽ không để cô ấy phạm phải sai lầm nào lớn. Tớ vẫn nhớ Jules từ năm năm trước. Anh ta biết rất rành về khúc côn cầu. Lúc ấy anh ta còn là một anh chàng béo mập với quả đầu mullet. Hồi ấy anh ta vẫn chưa công khai giới tính của mình.”

Thêm nhiều cầu thủ nữa ùa lên xe, và Ty nhìn ra ngoài cửa sổ khi Faith gật đầu trước một điều gì đó mà Jules nói với cô. “Anh ta quả quyết rằng mình không phải gay.”

“Thế à.” Sam nhún vai. “Tớ có một cậu em họ ăn mặc như thế trong những năm chín mươi. Cậu ấy cũng không phải gay.” Sam nhún vai. “Nhưng cậu ta đến từ Long Island,” cậu ta thêm vào như thể điều đó giải thích cho câu chuyện. Cậu ta quay mặt và nhìn ra cửa sổ. “Cậu đoán cô ấy có gì trong cái hộp đó? Còng tay? Roi? Đồng phục người giúp việc kiểu Pháp?”

Ty tặc lưỡi. “Tớ sẽ đoán là mũ.”

“Sao một phụ nữ lại cần từng đấy mũ chứ?”

Giờ đến lượt Ty nhún vai. “Tớ chưa cưới bao giờ.” Thực ra thì, anh chỉ một lần suýt làm thế. Đó là, nếu anh tính cái lần cô bạn gái cũ của anh, LuAnn, đã cầu hôn anh. Dù anh không biết chuyện đó có được tính không, bởi vì anh đã bỏ chạy nháo nhào. Anh không phản đối việc cưới xin. Đối với những người khác.

“Chắc, vợ cũ của tớ chưa bao giờ mang theo một cái hộp đựng mũ khi cô ấy đi du lịch.”

“Tớ không biết cậu đã cưới đấy.” Anh ngược lên khi huấn luyện viên Nystrom và huấn luyện viên thủ môn Don Bocclair bước vào xe.

“Ừ. Đã ly dị năm năm rồi. Tớ có một bé trai. Mẹ nhóc không chịu nổi lối sống này, cậu biết đấy.”

Anh biết. Tỷ lệ ly dị với các cầu thủ khúc côn cầu rất cao. Họ đi vắng đến nửa mùa giải dài đằng đẵng, và một người phụ nữ phải mạnh mẽ lắm mới ở nhà trong khi người đàn ông của mình ở trên đường làm việc vất vả, sống phung phí, và chống chọi lại những ả gái bán hoa.

Hoặc không. Cưới một cầu thủ khúc côn cầu đã khiến mẹ Ty phát điên, hay đó là bà quả quyết thế. Hoặc là bà vốn đã điên sẵn rồi, như cha anh quả quyết. Ai biết chứ? Điều duy nhất chắc chắn là bà đã chết vì một ly cocktail Klonopin[5], Xanax[6], Lexapro[7], và Ambien[8] độc. Các bác sĩ đã gọi nó là một trường hợp vô tình sử dụng thuốc quá liều. Ty thì chẳng thấy tin. Cuộc đời mẹ anh vẫn luôn là một vòng quay cảm xúc dài đằng đẵng và liệu bà sinh ra đã bị bất bình thường hay bị dẫn tới tình trạng ấy, kết quả vẫn như nhau. Mẹ Ty đã đấu tranh với sự nản lòng, thứ đã kết thúc đời bà. Anh không lo mình cuối cùng sẽ buồn bã và chán nản như mẹ anh. Anh lo rằng mình quá giống cha anh chẳng quan tâm gì hết.

[5] Một loại thuốc chữa chứng động kinh và mất trí. – ND

[6] Một loại thuốc an thần. – ND

[7] Một loại thuốc chống trầm cảm. – ND

[8] Một loại thuốc an thần. - ND

Ty kéo ống tay áo khoác dày lên và nhìn đồng hồ. Bây giờ hơn tám giờ sáng ở Seattle và anh tự hỏi cha anh sẽ làm gì trong khi anh đi vắng. Ngoài việc ông vẫn luôn làm: uống hết bia của Ty và xem ESPN. Từ hôm Pavel xuất hiện ở cửa nhà anh đến giờ đã hai tuần rồi. Hơn hai tuần cho cha anh tập cú khoát bóng hay la cà ở các câu lạc bộ thoát y. Hơn hai tuần, và không có vẻ là cha anh định sẽ sớm rời đi. Cửa xe buýt mở ra và Jules bước vào, theo sau là Faith. Viên trợ lý di chuyển để ngồi cạnh cửa sổ, trong khi Faith ngồi xuống ghế cạnh lối đi và trước Ty hai hàng. Cô đặt hộp đựng mũ lên lòng và đặt tay cô ở hai bên hộp. Ánh sáng chiếu lên chiếc nhẫn cưới bằng kim cương và bạch kim khổng lồ trên tay cô và rọi bóng bộ móng đỏ của cô.

Cũng y như lúc trước, khi cô bước lên máy bay, sự im lặng phủ xuống như một bức tường gạch nặng nề. Riêng lẻ và cùng nhau, mọi cầu thủ khúc côn cầu trên xe buýt đều từng ở quanh vô số phụ nữ xinh đẹp. Họ từng ở quanh vô khối vũ nữ thoát y. Vài người trong số họ thậm chí còn tới dự những bữa tiệc ở dinh thự Playboy. Nhưng vì vài lý do, cựu vũ nữ thoát y chuyển thành người mẫu Playboy này khiến tất cả những tay cầu thủ khúc côn cầu tự mãn lặng thinh. Chắc là vì cô có quá nhiều quyền lực đối với họ. Hay nhiều khả năng hơn là vì cô ta đẹp sững sờ. Hoặc vì cả hai.

“Nghe đây, các cậu.” Huấn luyện viên Nystrom đứng dậy ở đầu xe. “Chúng ta có buổi tập luyện chiều nay và rồi các cậu được tự do cho tới buổi tập nhẹ sáng mai. Chúng ta có một trận đấu quan trọng vào tối mai, và tôi không cần phải bảo tất cả các cậu hãy tránh xa rắc rối đâu nhỉ.” ông ngồi xuống hàng ghế đầu. “Được rồi, bác tài,” ông nói. “Đi thôi.” Người lái xe đóng cửa lại và xe lăn bánh trên đường nhựa.

San Jose Marriott ở trung tâm khu thương mại và không xa HP Pavilion. Trên quãng đường ngắn tới khách sạn, Ty khoanh tay ngang ngực chiếc áo khoác vải len của anh và nhìn mặt trời rọi lên các ngôi nhà và chiếu xuống các hàng cây cọ. Lúc này vẫn còn là sớm trong mùa giải, nhưng một chiến

thắng trước đội Sharks vào ngày mai vẫn cực kỳ quan trọng. Sau buổi tập hôm nay, anh muốn xem lại các đoạn băng của hàng phòng thủ đội San Jose và thủ môn của họ, Evgeni Nabokov. Trong trận đấu tối qua, Nabokov đã cản hai mươi ba cú tấn công vào gôn. Anh ta rất bình tĩnh dưới áp lực và rất vững vàng, nhưng những thủ môn bình tĩnh, vững vàng đến mấy cũng phải có những đêm dở tệ. Việc của Ty là khiến anh ta ước gì họ đã đưa tân binh vào.

Vài hàng ghế bên trên, Faith lướt tay lên hai bên hộp đựng mũ của cô, lên nóc hộp, và rồi đi xuống. Những ngón tay dài của cô vuốt ve chữ Louis Vuitton lồng nhau, từ trước ra sau, âu yếm nó như một người tình. Bộ móng tay đỏ bóng của cô cạo lên bề mặt cứng cáp, và da đầu Ty căng lên, như thể cô lại chạm vào anh.

“Chúa tôi,” Ty thì thào và tựa đầu ra sau. Anh mệt mỏi và cổ chân phải của anh đau đến phát rồ lên được. Anh có một trận đấu trước đội Sharks để nghĩ đến, và cha anh đang khiến anh phát điên. Và nhờ ơn Sam, một suy nghĩ phổ biến đẩy hết mọi thứ ra khỏi đầu anh: Trong cái hộp chết tiệt đó có cái quái gì? Sam có thể mơ màng về nữ y tá, nhưng Ty là tuýp đàn ông ưa đồ lót. Anh yêu bí tất ren và tất cao ngang đùi trên một cặp đùi mượt mà.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Làm vợ cảnh là một công việc khó nhằn. Nó không chỉ gồm những ước mơ champagne và giấc mộng trứng cá muối. Mà là bạn lúc nào cũng phải trông hoàn hảo và đi tới những câu lạc bộ thể thao ngoài trời và những bữa tiệc mà bạn phải học cách thích thú. Mặc dù Virgil đã trở thành bạn tốt của Faith, ông vẫn luôn là ông chủ. Không bao giờ nghi ngờ điều ấy, nhưng sau khi phải chịu trách nhiệm cho sự sinh tồn của mình quá lâu, cũng thật tốt khi để ai khác lo cho cô. Được thả lỏng và không phải lo lắng đến việc trả hóa đơn. Được thấy mỗi quan tâm lớn nhất trong ngày của cô đều dành cho việc nên mặc chiếc váy nào tới câu lạc bộ Rainier. Virgil chưa từng bắt cô làm việc gì mà cô cảm thấy mạnh mẽ chống đối, nhưng ông là người nắm quyền. Thuyền trưởng cuộc đời ông, và trong phần lớn mọi chuyện, cả cuộc đời cô. Cô ăn mặc để hòa nhập vào cuộc sống của ông, và cô đã học được cách quan sát và xử lý hình tượng. Cô đã học một cách khôn khéo. Biết rằng gợi cảm liên quan nhiều tới những thứ bạn che đậy hơn là những thứ bạn để lộ ra. Gợi cảm không chỉ là những bộ quần áo bó sát và trang điểm sắc sỡ - một chuyện mà mẹ cô vẫn chưa học được.

Lần đầu tiên trong nhiều năm trời, chiều hôm ấy Faith đi mua sắm để làm hài lòng bản thân cô chứ không phải ai khác. Cô xuống đường phố của trung tâm San Jose và mua sắm ở cửa hàng Burberry cùng BCBG và Ferragamo. Cô mua những thiết kế mạnh mẽ của Gucci và của một nhà thiết kế Pháp mới đầy tài năng. Cô mua những bộ quần áo thường ngày ở Diesel với những màu sắc mà nhiều năm trời cô đã không hề mặc. Cô mua áo phông cotton mềm và quần jean. Cô mua những chiếc áo nỉ mà cô định mặc không chỉ vào những lúc tập thể thao. Đến lúc cô mua sắm xong, đã là sáu tiếng sau và chân cô đau nhức.

Mặt trời đã lặn. Cô chờ cạnh lề đường gần Cole Haan đợi một chiếc taxi tới nhặt cô lên. Di động của cô reo lên và cô rút nó ra từ đáy chiếc túi Fendi.

“Có vài cầu thủ đang ở một quán bar Ireland cách khách sạn vài khu phố,” Jules nói bên tai cô. “Cô cần đi vào đó và làm vài ly với họ.”

“Gì cơ?” Cô đã dành cả buổi sáng do thám buổi tập của đội Sharks cùng Jules và buổi chiều để mua sắm. “Tôi mệt lử rồi.”

“Đây là một cách tốt để các cầu thủ làm quen với cô. Trong trường hợp cô không nhận thấy, họ khá căng thẳng khi cô ở gần.”

Hai cô gái tuổi teen với mái tóc cắt sành điệu, quần đen bó, và mắt kẻ đậm đi ngang qua. Họ nhìn vào đồng tử của cô với đôi mắt đầy cảm xúc và lắc quả đầu phong cách của họ trước sự phô trương thói tiêu xài vô độ đáng ghê tởm của cô. “Tôi có nhận thấy, nhưng tôi không biết phải nói gì với họ nữa.”

“Cứ là chính cô thôi.”

Đó là vấn đề đấy. Cô không chắc mình là ai nữa.

“Tôi biết cô có thể rất hóm hỉnh và quyến rũ,” anh ta nói, rõ ràng đang nói dối. “Hãy cho họ thấy một chút về cô. Ngoài tư cách chủ đội bóng và một cựu người mẫu Playboy hay vũ nữ thoát y Las Vegas. Đó là những gì họ đang thấy ở cô.” Anh dừng lại và thêm vào thật nhanh, “Không có ý sỉ nhục đâu.”

Chiếc taxi lăn bánh tới vỉa hè và cô vẫy nó lại. “Không sao.” Cô chưa từng thấy sỉ nhục trước sự thật. Và sự thật là lần cuối cùng cô ở cùng phòng với từng ấy vận động viên, họ đã nhét tiền vào chiếc quần lọt khe và cố sờ mó cô.

“Cô cần phát triển mối quan hệ tốt đẹp với họ. Hãy khiến họ cảm thấy dễ chịu quanh cô cùng lúc họ phải giữ một thái độ kính trọng lành mạnh dành cho cô với tư cách chủ đội Chinooks.”

Điều đó nghe khá nan giải đây. “Anh có thể xếp toàn bộ chỗ này vào xe không?” cô hướng dẫn người lái xe. Cô móc một ngón tay hồng vào cổ tay chiếc áo khoác len nhẹ của cô và nhìn đồng hồ. “Giờ gần bảy giờ rồi.”

“Tôi biết. Giờ vui chơi sẽ qua mau thôi, nên cô cần lê mông vào đó đi.”

Cô chẳng muốn gì hơn là được tắm tấp đã đời, vui vẻ trong bồn tắm mát xa, mặc vào áo choàng tắm mịn màng của khách sạn, và gọi dịch vụ phòng. “Tốt thôi. Tôi sẽ gặp anh ở sảnh.” Người lái xe mở cửa cho cô và cô trèo vào trong.

“Tôi đang ở trong sảnh chờ cô đây. Chúng ta cần xem xét vài thứ trước khi tới quán rượu.”

“Cái gì vậy? Vì sao phải thế?”

“Trong khi cô dành cả chiều mua sắm, tôi đã tới buổi tập của Chinooks và ghi chú vài điều.”

“Tôi mệt lắm. Tôi đã kiệt sức rồi. Tôi không thể tiếp thu thêm một thông tin nào nữa. Anh cần thả lỏng đôi chút đi.” Người lái xe vào xe và cô đưa anh ta địa chỉ khách sạn. “Tôi không trả tiền anh theo giờ đâu, Jules ạ.”

“Cô đã nói cô không muốn trông ngu ngốc trước mặt các cầu thủ.”

“Tốt thôi,” Faith rên lên. “Anh có thể nói với tôi về nó trong lúc tôi thay quần áo.” Một khoảng lặng dài. “Tôi phải thay đồ chứ, Jules. Tôi đã mặc cái bộ quần áo này từ sáng nay.”

“Tôi đã bảo cô rằng tôi không phải gay.”

Cô cau mày khi chiếc xe rời khỏi bãi đỗ xe không lồ. “Tôi biết.”

“Cô không thể thay đồ trước mặt tôi,” anh nói, giọng hơi rầy la. “Điều đó không chuyên nghiệp.”

Cô đảo tròn mắt. “Tôi định thay đồ trong phòng tắm.”

Quán rượu Ireland quả quyết nó là chất nhất ở San Jose. Ty chẳng quan tâm đến “chất” khi anh ngồi trong một căn phòng sát phía sau với mười đồng đội của mình, ăn bánh pa-tê và uống một vại bia Guinness. Mớ râu tóc vòng tranh giải bao quanh anh đi từ bộ tóc Siberi dài lờm chờm của Vlad cho tới mái tóc xoắn tít của Logan. Ty cũng có đủ phần mê tín, nhưng râu tóc ngứa ngáy đơn giản không phải một trong số đó.

“Đội tấn công của Sharks rất tốc độ nhưng không mạnh mẽ,” Ty nói, trong khi bài “With or Without You” của U2 bay ra từ hệ thống âm thanh của quán rượu. Anh hớp một ngụm bia màu sẫm rồi liếm khóe miệng. Anh đã dành cả buổi sáng và một phần buổi tập chiều để xem băng thi đấu của đội San Jose, và anh ít quan tâm đến điểm ghi được hơn đội phòng thủ của họ. “Tốc độ có thể tiêu khiển cho đám đông, nhưng nó không đưa bóng vào lưới. Clowe là cầu thủ ghi nhiều điểm nhất của họ, nhưng hẳn ta không lập được bất kỳ kỷ lục nào với cả số bàn thắng lẫn số điểm đánh giá hết.”

“Phòng thủ lại rất tốt.” Frankie “Bắn Tia” Kawczynski cắn một miếng thịt thăn bò. “Nếu Nabokov ở đúng phong độ, khó chống lại hẳn ta để ghi bàn lắm đấy.”

Sam toe toét. “Tớ thích thách thức.”

Ty cắn một miếng cuối cùng và đẩy khay của anh đi. “Nếu Marty chơi như cậu ta làm được hôm nọ,” anh nói, nhắc tới thủ thành của chính họ, “chẳng có lý do gì chúng ta lại không nên đánh bại họ bằng cả hàng tấn công lẫn phòng thủ của chúng ta hết.”

Alexander Devereaux đứng dậy và ném tiền lên bàn. “Tớ đi gặp vài người ở một quán bar đầu kia thị trấn đây. Tớ nghe nói họ mở nhạc từng bừng và có những cô phục vụ nóng bỏng mặc những bộ cánh nhỏ xíu.” Cậu ta với lấy chiếc áo khoác da đang vắt sau lưng ghế. “Có ai muốn đi cùng taxi với tớ không?”

Ty lắc đầu. Thậm chí nếu cổ chân anh mà không đau nhức, anh cũng sẽ không đi. Anh đã tiêu tốn thời gian vào hàng trăm quán bar ở hàng trăm thành phố, và cách đây từ lâu anh đã khám phá ra rằng mình chẳng bỏ nhờ một điều gì hết.

Daniel và Logan đứng dậy và với tay lấy ví. “Tớ đi.”

“Cả tớ nữa.” Vlad ném hai tờ hai mươi lên bàn. “Các cô gái California cần Vlad phi thường.”

Ty cười lớn. “Đừng tuột quần trên sàn nhảy và làm các cô gái California sợ đấy.” Không chỉ một cô gái Mỹ đã la hét nháo nhào chạy khỏi vật xiên qua của Vlad.

“Tớ không còn làm thế nữa.” Tiếng cười kiểu Nga trầm vang của Vlad pha lẫn với đoạn kết của U2. Vladimir Fetisov đã chơi ở NHL mười năm và đã nhìn thấy đủ cảnh hành động cả trong lẫn ngoài mặt băng. Vài năm trước, cậu ta có qua lại với một tay trượt băng nữ bé nhỏ. Cô ta hẳn phải không ngại vật xiên qua.

Dù vậy cô ta là người Nam Tư.

“Các cậu cẩn thận đấy,” Ty cảm thấy buộc phải nói. Là đội trưởng, anh phải trông chừng các đồng đội của mình. “Các cậu không muốn bị bắt với một cô nhóc vị thành niên đâu đấy. Và đừng đến luyện tập với cái mông lê lết vì đã uống quá nhiều và ăn nằm với ai đó các cậu gặp ở một quầy bar. Thực đấy, mấy màn hẹn hò đêm muộn ấy có thể thực sự rút cạn sức lực các

cậu. Có lẽ tốt nhất là hãy giành năng lượng của các cậu cho trận đấu thì hơn.

Tất cả họ cùng cười lớn khi bỏ đi. Hai nữ phục vụ dọn dẹp bàn và lau sạch mọi thứ cho Ty và năm anh chàng còn lại. Anh gọi một ly Guinness khác và thư giãn khi Sam và Blake lao vào cuộc tranh luận muôn thuở về trận đấu hay nhất từng được chơi trong lịch sử NHL “1971,” Sam khẳng định. “Trận thứ hai vòng loại đầu tiên trong mùa tranh giải giữa Boston và Montreal.”

“Mỹ đá mông một đội Xô-viết nào đó ở Olympic 1980.” Blake, trai Mỹ điển hình đến từ Wisconsin, cãi lại.

“Thực ra thì,” Jules nói khi đến gần bàn, “đó là 1994. New York và New Jersey. Trận đấu cuối trong vòng chung kết cúp Eastern. Bàn thắng nhanh của Messier khi chưa đầy hai phút nữa là hết giờ là khoảnh khắc tuyệt nhất trong lịch sử NHL”

Ty ngược lên. “1996,” anh nói. “Trận bốn của vòng tứ kết giữa Pittsburgh và Washington. Trận đấu đó đã diễn ra bốn lần đấu thêm, với đội Pen cuối cùng cũng chiến thắng sau một trăm bốn mươi phút đầy khúc côn cầu bạo lực.” Anh lướt ánh mắt tới chỗ người phụ nữ đang đi tới đằng sau Jules. Một chiếc quần len đen ôm lấy mông và rủ xuống dọc cặp chân dài tới đôi cao gót đỏ của cô. Những chiếc nút bằng ngọc trai bé xíu cài kín chiếc áo len xù phủ trên bầu ngực lớn của cô, và mái tóc vàng được buộc lại thành đuôi ngựa. Cô đeo một đôi khuyên tai lớn trên tai và môi tô son đỏ rực. Cô trông vừa lộng lẫy vừa cổ điển. Chẳng hề giống một vũ nữ thoát y. Vậy, vì sao anh lại có viễn cảnh cô xé tung ngực áo len và ném nó cho anh? Chính là vì những bức tranh khóa thân chết giấm của cô.

Ty đứng dậy. “Xin chào, cô Duffy.”

“Xin chào, anh Savage,” cô nói át trên tiếng ồn ã và âm nhạc trong quán rượu. Ánh mắt cô dừng lại trên anh vài giây trước khi chuyển sự chú ý sang những người đàn ông đang nhóm dậy khác. “Xin chào, các anh. Các anh có ngại nếu chúng tôi nhập hội cùng không?”

Ty chỉ nhún vai khi anh ngồi xuống trở lại. Năm anh chàng khác bổ nhào vào nhau để bảo đảm với cô rằng họ rất thích cô ngồi xuống, một điều mà Ty biết chắc chắn là nhảm nhí.

“Cô đã làm gì cả ngày thế, cô Duffy?”

Blake hỏi trong nỗ lực quyến rũ bà chủ. “Chà, tôi đã xuống trung tâm San Jose và phung phí các thẻ tín dụng của mình.” Cô ngồi xuống cạnh Ty và với lấy thực đơn. “Tôi đã mua sắm tới khi kiệt quệ. Tôi đã thấy chiếc áo len tuyệt diệu nhất ở BCBG. Nó có màu hồng đào.” Hai ngón tay mảnh mai, với bộ móng đỏ sáng bóng, rê dọc thực đơn. “Và chiếc áo khoác da tuyệt nhất ở Gucci. Nó có màu đỏ tươi. Thường thì tôi sẽ không bao giờ mặc những màu sắc rực rỡ như thế. Chúng quá chói và cứ gào lên ‘hãy nhìn tôi đây.’ Như kiểu vẩy rối rít và nhảy lên nhảy xuống giữa đám đông để thu hút sự chú ý ấy.” Các ngón tay cô dừng lại gần cuối thực đơn. “Và tôi không mua đồ da... chặc, ngoại trừ giày và túi, nhiều năm rồi. Nhưng...” Cô nhún vai. “Tôi đã quyết định sống một cách liêu lĩnh. Điều đó sẽ giải thích cho sự điên rồ khó đỡ nổi của đôi boots cao đến đùi và chiếc túi da cừu non đồng bộ. Thứ cuối cùng tôi cần là một chiếc túi nữa.” Cô ngược lên nhìn những người đàn ông đang chăm chăm nhìn lại cô với nhiều mức độ đờ đẫn mặt mày khác nhau. “Tôi sẽ lấy cá hồi nướng và một cốc Guinness,” cô bảo người phục vụ đã đến gần trong tràng lảm nhảm của cô. Ty không biết cô đang lo lắng hay say xỉn hay do cả hai nữa.

Jules gọi thịt bò và một chai Harp từ chỗ ngồi bên kia bàn. “Anh chàng khuân vác hành lý tội nghiệp đã phải đưa toàn bộ đồ đạc ấy lên phòng cô đấy.”

“Tôi đã boa cho anh ta xứng đáng mà.” Cô đưa quyển thực đơn cho cô phục vụ. “Nhưng phải đến khi tôi đã trải hết mọi thứ ra khắp phòng thì tôi mới nhận ra rằng có thể không có đủ chỗ trống trong khoang hành lý máy bay để chứa toàn bộ túi của tôi.”

“Ồ. À,” Johan Karlsson xoay xở để lấp bấp vài từ.

Cô nhìn tất cả bọn họ, đôi mắt xanh sáng rực, và lóe lên một nụ cười xinh đẹp với hàm răng trắng đều tăm tắp và đôi môi đỏ mọng. Ty gần như có thể nghe thấy tiếng thở dốc đồng loạt của họ. “Các anh không ngại nếu chúng ta bỏ lại vài thứ dụng cụ của các anh. Phải không nào?”

“Như thứ gì?” Sam hỏi khi nâng cốc bia của cậu ta lên. “Chúng tôi không đi du đấu với những hành lý không cần thiết.” Cậu ta hớp một ngụm, rồi thêm vào, “Trừ phi cô tính Jules vào đó. Nặng cả tấn, anh ta choán rất nhiều không gian trống.”

“Nặng cả tấn,” Jules nháy vào, “cái tôi của anh choán rất nhiều không gian trống.”

Faith nghiêng đầu và có vẻ cân nhắc điều ấy. “Không, tôi cần Jules. Nhưng các anh không cần từng ấy gậy gộc.” Cô lần lượt nhìn tất cả bọn họ. “Tôi đoán mỗi người một cái là tốt rồi. Tôi nói đúng không?”

Một loạt tiếng hít vào kinh hoàng vang lên.

Mọi người đều biết gậy thi đấu là thứ bất khả xâm phạm, được mài hàng giờ liền cho tới khi góc cong vừa chuẩn. Kể cả vì một cựa Người Tình của Năm, người tình cờ lại là chủ đội tuyển thì các cầu thủ cũng sẽ không sẵn lòng bỏ chúng lại phía sau. Đệm và mũ bảo hiểm à? Được. Gậy của họ sao, không đời nào.

Các cầu thủ khúc côn cầu ở bàn ném những cái liếc do dự về phía Ty như thể họ mong đội trưởng sẽ xen vào và làm gì đó. Như thể dụi găng tay vào

mặt cô chẳng hạn.

Faith bật cười. “Tôi chỉ đùa thôi, các anh.” Cô gạt đi mối lo của họ, thoáng khoe ra viên đá khổng lồ mà cô vẫn đeo trên bàn tay trái. “Nếu không đủ chỗ, tôi sẽ bảo khách sạn chuyển hết đồ.”

Ty gần như mỉm cười. Không ai có thể nói nhảm và khiến những kẻ tay mơ nổi điên giỏi như một cầu thủ khúc côn cầu. Với tư cách một tay nói chuyện nhảm, cô Duffy không xuất sắc lắm, nhưng cũng không tệ với một lính mới.

“Jules và tôi đã xem buổi tập của đội Sharks,” cô nói khi bia của cô đến. “Chúng tôi đã ở trên khu quan sát cùng ống nhòm. Nó có vẻ gián điệp ngấm ngầm bí mật suýt suýt.” Cô hớp một ngụm và liếm bọt khỏi môi trên. “Họ dường như rất nhanh nhẹn, nhưng tôi không tin là họ có thể đánh bóng giỏi như chúng ta.”

Ty cảm thấy lông mày anh nhướn lên tận trán.

“Tôi nghĩ chúng ta đánh bại họ về mặt tấn công,” cô thêm vào khi dựa người ra sau và khoanh tay dưới ngực. “Chúng ta nên chuyển bóng dính như keo và lợi dụng việc nhường bóng cho đối phương.”

Sam nhìn Ty như thể người ngoài hành tinh vừa đáp xuống bàn của họ. Một người ngoài hành tinh quyến rũ mê hồn nói chuyện về khúc côn cầu và nghe ra vẻ cô ta biết mình đang nói về chuyện gì. Chỉ cách đây vài tuần, cô ta đã muốn ký hợp đồng với Ted Kinh Hoàng. Anh tự hỏi cô có biết chút nào về những gì cô vừa nói hay không.

“À, phải,” Sam xoay sở thốt ra. “Chúng tôi vừa mới nói chuyện là chúng tôi cần đánh bại họ một cách mạnh bạo và dồn ép thủ môn của họ.”

Át trên mùi hương của thức ăn và bia bọt, Ty ngửi thấy hương nước hoa của cô. Anh nhận ra nó sau hôm trước ở buổi chụp hình.

“Tôi không biết nhiều lắm về thủ môn của họ.” Cô nhấc một tay lên và nghịch với nút áo len trên cùng của cô. “Nhưng tôi đọc thấy rằng anh ta không mấy vững vàng.”

“Đừng tin những gì cô đọc được,” Ty bảo cô.

Cô quay nghiêng nhìn anh và đôi mắt xanh của cô nhìn thẳng vào anh. “Đó là chỗ rất nhiều người phạm phải sai lầm.”

“Tin những gì họ đọc sao?”

“Phải.”

“Tôi đọc thấy rằng anh không được quý chuộng lắm ở Canada. Điều đó có đúng không?”

“Khá đúng.”

“Tôi cũng đọc thấy rằng anh nghĩ cúp Stanley sẽ vào tay người muốn có nó hơn.”

“Cô đọc thấy điều đó ở đâu?”

“Hockey News.”

“Tôi không nhớ có nói thế.”

“Tôi diễn giải thôi.” Cô hạ giọng xuống một quãng và thêm vào. “Thực sự thì anh nói nó sẽ vào tay người có bao lớn nhất.”

Câu đó nghe giống anh hơn. “Khác hẳn với câu mong muốn nó mãnh liệt đấy.” Anh uống một hớp bia rồi đặt cốc lại trên bàn. Anh không muốn nói đến bao của anh. Không phải với cô. Không phải khi bao của anh đã chú ý đến cách hương thơm cô tỏa ra và cách ngực cô lấp căng cái áo len đó.

“Khác thế nào?”

Anh nhìn vào đôi mắt xanh bao quanh bởi hàng mi đen rậm của cô. “Khác thôi.” Má cô mướt mà, hoàn hảo. Anh hạ mắt xuống khuôn miệng đầy đặn và qua cằm rồi tới hõm cổ họng thanh nhã ở ngay trên chiếc khuy đầu tiên ở áo len của cô. Anh muốn làm vài chuyện với cô. Những chuyện nóng bỏng, mướt mồ hôi mà sẽ khiến da họ dính lại với nhau. Những chuyện hoang dại sẽ đưa anh vào khối rắc rối.

“Khác thế nào?” cô gắng hỏi.

Bài “Angel of Harlem” tràn ra từ hệ thống âm thanh của quán rượu và anh tự hỏi phải trả lời thế nào. Nếu cô là đàn ông, anh sẽ không hề do dự. Nếu cô là đàn ông, anh hẳn đã không cương cứng. “Cô có thể muốn gì đó, cô Duffy, nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ giành được nó. Đôi khi mong muốn là không đủ.” Và vì cô đã gắng hỏi, anh thêm vào, “Đôi khi nó rơi xuống vì những gì ruột cô có và kích cỡ bao của cô.”

Cô cười khê như thể không hề sốc. “Bài báo đó không hề đề cập gì tới tầm quan trọng của kích cỡ bao hết, anh Savage ạ.”

“Kích cỡ luôn luôn quan trọng. Bao khủng cũng gần quan trọng như kỹ năng khủng vậy.” Và vì họ đang chia sẻ những gì họ đọc được về anh, anh hơi cúi người về phía cô và nói chỉ hơn một lời thăm thì, “Tôi cũng đã đọc về cô. Tôi đọc thấy rằng cô ghét xúc xích và thích bánh kem.”

Lông mày cô nhíu xuống bối rối. “Làm sao anh...? À.” Sự bối rối của cô biến mất và cô mỉm cười. “Đúng vậy. Anh đã lấy được tờ tạp chí đó ở đâu thế?”

“Một trong số các cầu thủ.”

“Tất nhiên rồi.” Cô quay mặt về phía anh và, với bất kỳ ai nhìn vào, cũng có vẻ như họ đang nói chuyện thật gần để át đi tiếng nhạc. Miệng cô chỉ

cách miệng anh vài phân, cô nói, “VẬY, TÔI GIẢ ĐỊNH RẰNG NÓ ĐÃ ĐƯỢC TRUYỀN TAY QUA LẠI NHÌ.”

“TÔI MỚI LẤY NÓ TỪ CÁCH ĐÂY ĐÔI BA TUẦN THÔI.”

“SAO LẠI LÂU THẾ?”

“HỒI ĐÂY SAM VẪN CHƯA XEM XONG NÓ.”

Cô với lấy cốc bia của cô và bật cười, không chút xấu hổ. “NHỮNG BỨC ẢNH ĐÓ ĐÃ ĐƯỢC CHỤP TỪ CÁCH ĐÂY LÂU LẮM RỒI.”

Không lâu đến thế. Anh nghĩ về cô với chuỗi ngọc trai dài ấy.

“Anh đang nghĩ đến những bức ảnh ấy, phải không?” cô hỏi từ sau cốc bia.

Anh không trả lời.

Cô mỉm cười. “Cũng có vẻ công bằng đây.”

“Sao lại thế?”

“Bởi vì hoàn toàn trái với nguyện vọng của tôi, và bất kể thứ gì khác mà tôi cố nhồi vào đầu mình, tôi cũng không thể ngừng nghĩ về ‘bao khủng’. Nó rất là nhiều nhương.”

Anh cười ha hả và cô nhìn anh như thể trán anh vừa mọc cây. “Gì thế?”

“Tôi không nghĩ anh cũng cười cơ đấy.” Tất nhiên là anh có cười chứ.

“Này, cô Duffy,” Sam gọi từ cuối bàn. “Cô có biết The Girls Next Door không?”

“Tôi không nghĩ chuyện đó thích hợp đâu,” Jules răn bảo như một người thuyết giáo, và Ty phải thú nhận viên trợ lý nói cũng đúng. Tức là câu

chuyện mà anh vừa nói cùng cô hoàn toàn nằm ngoài vùng thích hợp.

Faith mỉm cười. “Không sao mà, Jules. Tôi đã gặp Holly và Bridget ở dinh thự. Cũng có những cô gái khác ở đó nữa. Nhưng Kendra lúc ấy không sống ở đó.”

“Hef thế nào?”

“Ông ấy tử tế.” Cá hồi của cô đến và cô đặt khăn ăn vào lòng.

Ông ấy cũng già nữa. Như Virgil. Cô có vấn đề gì với những ông già vậy? À phải rồi. Tiền.

“Ông ấy cũng là một doanh nhân rất thông minh,” cô tiếp tục.

“Cô có đi đến nhiều bữa tiệc không?”

“Với tư cách Người Tình của Năm, tôi đã chủ trì một vài lần. Bằng cách đó tôi đã gặp Virgil.” Cô vắt chanh lên cá và cầm nĩa lên. “Ông ấy và Hef từng là bạn tốt.”

“Cô có còn được mời không?”

“Thỉnh thoảng thôi, nhưng những năm gần đây Virgil thực sự không thể du lịch nhiều. Nên chúng tôi đã không đi.”

Vì vài lý do không thể cắt nghĩa được, ý nghĩ đôi bàn tay già nua của Virgil trên cơ thể trẻ trung, mượt mà của cô khiến Ty cảm thấy bức bối. Sao anh lại phải bận tâm thì anh cóc biết. Có lẽ vì ly Guinness.

Anh đã quen với bia hơi Canada, và bia nặng sau vài châu luôn khiến anh choáng. “Có lẽ cô có thể giúp tất cả chúng tôi lấy một thiệp mời tới dinh thự,” Sam cố chấp.

Cô ngược lên và mỉm cười. “Hãy thắng cúp Stanley đi, và tôi sẽ xem xem mình có thể làm gì.”

Gót đôi giày đỏ của Faith kêu cộp cộp vang vọng khắp hành lang khi cô đi tới chỗ thang máy. Cô vừa bỏ Jules và Darby Hogue lại quán rượu, nói chuyện khúc côn cầu và mua bán cầu thủ. Giờ là mười giờ hơn, và cả Ty lẫn các cầu thủ khác đã rút sạch khỏi quán từ chín giờ. Cô không biết họ đã đi đâu. Họ không nói gì, nhưng giờ là đêm thứ Bảy, và cô ngờ rằng họ đã nhập hội cùng các đồng đội khác ở những quán bar khác quanh thị trấn.

Cô ấn nút và thang máy trống không mở ra. Bức tường đằng sau được lấp kính và cô nhìn mình khi cửa đóng lại. Cô kéo dây buộc tóc ra khỏi đầu và gãi đầu khi thang máy di chuyển lên trên. Hôm nay là một ngày dài, kiệt quệ, và cô mệt mỏi. Cô hơi đau đầu bởi hoặc vì bia Ireland hoặc vì cái đuôi ngựa hoặc cả hai.

Lên vài tầng, thang máy dừng lại và cửa từ từ mở ra. Từng phân một, Ty Savage xuất hiện trong gương. Trong gương ánh mắt họ gặp nhau và gắn chặt khi anh bước vào trong. Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi xanh đậm và quần jean mà anh mặc lúc trước, và một cơn xôn xao bồn chồn nhỏ nhỏ lắng lại nơi cuối xương ức của cô. Cô quay người và cất giọng trước để khóa lấp sự lo lắng của mình. “Chúng ta lại gặp trong thang máy rồi.” Mặc dù vì sao anh lại khiến cô lo lắng thì cô không biết. Có lẽ là do chiều cao của anh. Từ xưa đàn ông cao vẫn luôn khiến cô lo lắng.

Anh chào cô bằng một cái gật đầu nhẹ và ấn nút ở một tầng trên tầng của cô.

“Tôi tưởng anh ở ngoài tiệc tùng với các cầu thủ.”

Cửa đóng lại và anh tựa một vai vào bức tường kính. “Tôi không tiệc tùng trong mùa giải. Tôi vừa ở trong phòng Sam nói chuyện với con cậu ấy qua điện thoại.”

“Sam có một đứa con sao?” Anh ta có vẻ trẻ quá.

“Phải. Nó năm tuổi rồi.” Khi thang máy đi lên, ánh mắt Ty đi xuống. Nó bắt đầu từ đỉnh đầu, hạ xuống mặt rồi cổ và dừng lại vài nhịp tim trên ngực cô. “Cô có thấy phiền không,” anh nói khi mắt anh trượt xuống bụng và chân tới giày cô, “khi các cầu thủ đã thấy cô khóa thân?”

Cô vẫn quen với việc đàn ông nhìn cơ thể cô, nhưng với Ty thì lại khác. Cơ xôn xao nho nhỏ ấm áp trong ngực cô trượt xuống bụng. “Gần bốn triệu rưỡi đàn ông khắp thế giới đã xem ảnh của tôi trên Playboy. Nếu tôi lo lắng đến những người đã thấy tôi khóa thân, tôi sẽ không bao giờ rời khỏi nhà.”

Anh từ tốn nâng ánh mắt ngược lên khắp cơ thể và anh nhìn vào mắt cô. “Vậy là không - nhờ?”

“Đó là không - nhờ.”

Cửa mở ra và cô bước ra ngoài.

“Cô đã cưới Virgil bao lâu rồi?” anh hỏi khi đi theo.

“Năm năm.”

“Và cô bao nhiêu? Khoảng ba mươi à.” “Tôi vừa sang ba mươi.” Cô ngược nhìn anh. “Đừng xét đoán tôi. Anh chẳng biết gì về đời tôi hết. Thịnh thoảng anh làm những việc anh phải làm để sống sót.”

“Không phải tất cả phụ nữ đều chọn khóa thân hoặc cưới một ông già để sống sót.” Anh nghe thật tức giận. Cứ làm như đó là việc của anh không bằng.

“Không phải tất cả phụ nữ đều từng sống một cuộc đời như tôi.” Đồ khốn thích phán xét. Cô đi dọc hành lang về hướng phòng cô và anh đi tới

sau cô. “Phòng anh ở trên tầng này à?”

“Không. Phòng cô.”

“Anh đang tháp tùng tôi về phòng tôi đấy à?” cô hỏi và không thèm che giấu sự cáu kỉnh của mình.

“Phải.” Nhưng nghe anh cũng không có vẻ vui vẻ gì về việc ấy.

“Vì sao? Tôi không cần anh đưa tôi về phòng.”

“Tôi là một anh chàng tử tế.”

Cô cười lớn không chút hài hước và ngược lên nhìn anh qua khoeo mắt. “Nếu anh tin điều ấy, anh đúng là ảo tưởng. Có lẽ anh đã bị đập vào đầu quá nhiều lần rồi.” Cô ngừng lại ở cửa phòng cô nơi cuối hành lang và thò tay vào túi xách. Cô rút ra chìa khóa thẻ. “Anh không tử tế đâu.”

“Vài phụ nữ nghĩ rằng tôi thực sự tử tế.” “Có rất nhiều từ tôi sẽ dùng để miêu tả anh, anh Savage.” Cô lắc đầu và gõ vào ngực anh bằng cạnh thẻ. “Tử tế không phải một trong số ấy.”

Anh nhắc tay lên và ép bàn tay cô vào ngực anh. “Thế là gì?”

Hơi ấm từ sự động chạm của anh làm các ngón tay cô cong lại trên cơ bắp cứng cáp ở lồng ngực anh. Anh đứng gần đến mức cô bắt được hương nước hoa trên làn da nóng rực của anh. “Gì là gì cơ?”

“Cô sẽ miêu tả tôi thế nào, cô Duffy?”

Cô cố rút tay lại nhưng nắm tay anh siết chặt. “Từ đầu tiên đến với nào tôi là thô lỗ.”

“Và?”

Cô liếm môi và ngược nhìn vào đôi mắt xanh-xen-xanh gợi cảm của anh.
“Gắt gỏng.”

“Và”

Hơi ấm từ sự động chạm của anh đi dần lên cánh tay và ngang qua lồng ngực cô. Cô nuốt thật mạnh và đột nhiên không thể nghĩ ngợi gì. Cô không biết là do Guinness hay chất đàn ông của anh nữa.

“To.”

Một nụ cười nhẹ chạm đến khóe mắt anh và cô nghĩ anh có thể bật cười. Thay vào đó ánh mắt anh chìm xuống môi cô và anh hỏi bằng giọng thấp, “Ở đâu?”

Cô tự hỏi sẽ thế nào nếu anh hôn cô. Nếu anh ép miệng mình vào miệng cô. Nếu cô rướn người tới trước và hôn cổ anh rồi nếm vị da anh trên đầu lưỡi. “Gì?”

“Đừng bận tâm. Cô còn nghĩ gì về tôi nữa?”

Cô hít một hơi thật sâu và quên mất phải thở ra. Cô tự hỏi sẽ thế nào nếu cô liếm gọn anh lên một bên xuống một bên.

“Cô đang nghĩ gì thế?”

Cô bất chợt cảm thấy vừa nóng rực vừa choáng váng, và vô tình cô để Layla thoát ra. “Nghĩ tôi muốn liếm hình xăm của anh,” cô thì thầm.

Lông mày anh nhướn lên tận trán và cô khiến anh sốc đến lạng người. Lại một lần nữa, cô cố rứt tay khỏi ngực anh, và lại một lần nữa nắm tay anh siết chặt lại. Liếm hình xăm của anh sao? Một làn sóng xấu hổ nóng rực dâng lên cổ và đôi má bồng cháy của cô. Cô mệt mỏi và rối loạn, đó là lý do Layla lên ra. Cô Duffy không nói đến chuyện liếm láp thứ gì hết. Đặc

biệt là hình xăm. “Tôi đáng lẽ không nên nói điều ấy.” Cô bước lùi lại một bước và anh bước lại gần một bước. “Điều đó là không thích hợp. Tôi rút nó lại.”

Anh giật cô lại gần hơn khi tiếng cười nhẹ nhàng chạm đến má cô. “Cô không thể rút lại được. Nó đã ra ngoài rồi.” Anh trượt bàn tay còn rảnh của anh lên cánh tay cô rồi tới vai tới cổ cô. “Cô đã xoa tóc.”

“Tôi bị đau đầu.”

“Tôi thích nó xoa.” Anh trượt ngón tay cái ngang cằm cô, bỏ lại một dải ấm áp ngang làn da khi anh nâng mặt cô lên. “Chuyện này không thể xảy ra, cô Duffy.”

Cô vốn định bước lùi lại một bước nhưng không hiểu sao lại tiến lại gần hơn. “Gì cơ?”

“Cô. Tôi.” Anh hạ mặt xuống và lướt nhẹ môi ngang môi cô. “Chuyện này.” Cái ve vuốt êm ái, ấm ướt của đôi môi anh kết thúc ở cổ cô và làm các ngón chân cô cong lại trong đôi giày đỏ. Cô không thể nuốt hay hít thở hay nghĩ ngợi gì ngoài khao khát ám ảnh muốn thêm nữa. Cô đứng đờ người, sợ phải di chuyển. Sợ những việc cô sẽ làm, nhưng chủ yếu là sợ anh sẽ dừng lại.

Đã lâu lắm rồi, nụ hôn là một dòng chảy nóng bỏng quét ngang da thịt cô, quá nhiều cho các giác quan của cô, đánh thức tất cả những chốn cô đơn bên trong mà cô đã lờ tịt suốt năm năm qua. Anh chạm môi vào mép môi cô, và ngược cô thít chặt rồi nhúc nhối, còn đầu gối cô chực muốn khuỵu xuống. Cô nâng tay lên vai anh để tránh không ngã xuống và nghiêng đầu sang một bên. Môi anh tách ra, sự trơn mượt và ấm áp từ lưỡi anh như thả một môi lửa vào bể gas và cô cháy lên rùng rục. Cô muốn cháy và đốt cháy anh cùng với cô. Anh có vị bia và tình dục thuần túy và cô muốn ăn gọn

anh. Một tiếng rên nhẹ thoát khỏi lồng ngực cô, ngực cô nặng trĩu, và đầu ngực cô siết lại, cứng nhắc.

Tay Ty tìm thấy eo lưng và trượt lên sống lưng cô, kéo cô lại gần hơn. Anh sử dụng chút áp lực dịu dàng, khép kín khoảng cách giữa họ cho đến khi ngực cô ấn vào ngực áo anh. Cô trượt một tay lên bên cổ và các ngón tay cô chải tóc anh. Anh ép toàn bộ chiều dài cơ thể nóng bỏng và cứng ngắc vào cơ thể cô và cô cảm nhận được sự cương cứng của anh áp vào phần bụng dưới. Cơ bắp rắn chắc, hơi thở ấm áp của anh hòa quyện vào với cô, và vật đàn ông chạm vào, đánh thức vùng đất nóng rực, nhức nhối giữa hai đùi cô và cả khao khát đau đớn muốn có sự ve vuốt của một người đàn ông. Muốn có sự ve vuốt từ miệng và tay anh trên khắp cơ thể cô. Cô luôn ưa thích cái phần cong ngón chân này. Đoạn đường dẫn tới khát khao chờ đợi khiến cô mất hết kiểm soát và quên sạch mọi thứ nhưng lại cảm nhận được nhiều hết mức có thể trong khoảng thời gian nó kéo dài. Cái phần tham lam, háu đói ngay trước khi quần áo thoát ly. Anh lùi lại, nhìn cô qua đôi mắt xanh và hơi thở nặng nề như thể anh vừa chạy marathon. Rồi anh lại đến với cô và nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn. Miệng cô mở ra rồi khép lại với anh khi cô trao và nhận những nụ hôn dài, đói khát. Một tiếng rên trầm vang khắp họng anh và cô có cảm giác rằng Ty có thứ cần có để kết thúc những gì anh đã bắt đầu. Rằng anh có thể trao cho cô những gì cô muốn để dập tắt ngọn lửa đang chạy khắp da dẻ và đóng đầy giữa hai đùi cô. Rằng anh sẽ muốn làm tình như anh chơi khúc côn cầu. Rằng anh là một anh chàng sẽ tiếp tục tiến tới cho tới khi xong việc.

Một cánh cửa cuối hành lang mở ra rồi đóng lại, và Ty đẩy cô ra. “Chuyện này không thể xảy ra,” anh nói, hỗn hển hít không khí.

Cô gật đầu và với lấy anh. Cô trượt một bàn tay tới sau đầu anh và mở miệng ra bên cổ anh. “Mmm,” cô rên lên khi mút làn da ấm áp của anh. Anh có vị ngon tuyệt. Như một người đàn ông. Như một người đàn ông cô muốn hôn khắp mọi nơi.

Anh đặt tay lên vai cô nhưng không đẩy cô đi. Các ngón tay anh bấm vào da thịt CÔ. “Chuyện này không tốt tí nào, cô Duffy.”

“Quá tốt.” Cô mút mạnh hơn.

“Nghe tôi này,” anh thở dốc khi các ngón tay đâm vào cô.

Cô cắn dái tai anh và thì thầm, “Đừng dừng lại. Hãy chạm vào em, Ty. Chạm vào em ở khắp mọi nơi đi.”

“Ôi Chúa ơi,” anh rên lên như thể đang phải chịu đau đớn thực sự. “Em là một người thích nói à.”

“Đi mà. Chạm vào em đi. Em muốn ăn sạch anh.”

Anh bước lùi lại một bước và giữ cô tách khỏi anh một cánh tay. “Chuyện này không thể xảy ra,” anh lặp lại, và lần này nghe như anh thực sự có ý đó.

Một tiếng rên bức bối thoát khỏi môi cô. “Vì sao chứ?”

“Tôi có quá nhiều thứ để mất.” Anh thả tay khỏi vai cô và bước lùi lại một bước. “Em không đáng giá bằng sự nghiệp của tôi.”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Một cơn mưa to dai dẳng trút xuống Seattle khi chuyến bay của hãng United từ San Jose hạ cánh xuống sân bay Sea-Tac và lăn bánh vào cổng. Faith ngồi ở hạng phổ thông cùng chiếc túi Fendi trong lòng. Đã lâu lắm rồi cô mới bay ở hạng phổ thông. Cô đã quên mất nó đông đúc thế nào. Mà chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Nếu Jules không tìm được cho cô một chuyến bay, cô hẳn sẽ mọc cánh và tự bay về nhà. Cô hẳn sẽ thuê một chiếc ô tô và lái đi. Khi thật, cô thậm chí còn có thể đi bộ nữa ấy chứ. Cô không quan tâm xem mất gì, cô phải thoát khỏi California. Cô đúng là đồ hèn. Bỏ chạy như thế cô phạm phải một tội nào đó và không muốn đối diện với những gì mình đã làm. Có lẽ vào một ngày nào đó trong tương lai, cô sẽ có thể đối mặt lại với Ty. Có lẽ tuần tới, hoặc tháng tới, hoặc năm tới, cô sẽ có thể ở cùng một phòng với anh và nhớ lại những chi tiết đau khổ cùng cực khi hôn anh, chạm vào anh, và thèm muốn anh nhiều hơn bất kể một người đàn ông nào mà cô từng thèm muốn. Nhớ anh đã đẩy cô ra và bờ vai rộng cùng mái tóc đen của anh khi anh bỏ cô lại trong hành lang, lẻ loi và bối rối.

Cô sẽ phải gặp lại anh, tất nhiên rồi. Nhưng không phải hôm nay. Cô đơn giản không thể chịu nổi việc gặp anh trên chuyến bay từ San Jose về. Chắc cũng không phải ngày mai, khi mà hành vi của cô và sự từ chối của anh vẫn còn quá mới mẻ trong đầu cô.

Cô rõ ràng là đồ hèn, nhưng cảm thấy hèn nhát không so sánh được với cảm giác cô đã phản bội chồng. Sau khi cô hôn Ty và tự biến mình thành kẻ ngốc, cô đã về giường và nằm chong chong cả đêm với cảm giác tội lỗi sục sôi khủng khiếp quấy nhiễu cô và đốt cháy cả một lỗ lớn trong dạ dày cô. Virgil đã chết, nhưng cô vẫn cảm thấy mình đang kết hôn. Cảm thấy như

thể nụ hôn ấy - nụ hôn nóng bỏng, đờ đẫn mà cô đã chia sẻ cùng Ty - là một con dao đâm vào lưng người chồng quá cố của cô. Không phải vì nó rất tệ, mà vì nó vô cùng tuyệt vời. Tuyệt vời đến mức cô hẳn sẽ làm bất kỳ điều gì để khiến nó kéo dài. Để khiến nó bùng cháy dữ dội hơn và lâu hơn. Để uống trọn anh, mút mát anh và cảm thấy những điều mà cô chưa từng dành cho Virgil. Những điều nóng bỏng, nhức nhối mà cô muốn làm với một người đàn ông sẽ làm những việc nóng bỏng, nhức nhối cho cô.

Cô lấy áo khoác và hộp đựng mũ từ trên đầu và di chuyển ra lối đi. Bây giờ đã là quá trưa ngày hôm sau rồi, vậy mà cô vẫn xấu hổ và bối rối như lúc cô đứng ngoài cửa phòng khách sạn của mình nhìn Ty bỏ đi. Làm sao anh có thể bỏ cô lại? Anh cũng đã khuấy động như cô. Cô đã cảm thấy vật đàn ông cứng ngắc của anh ép vào cô, vậy mà anh vẫn có thể bỏ đi. Và mặc dù vô cùng nhục nhã khi phải đối mặt với chuyện này, nhưng tạ ơn Chúa là anh đã làm thế. Thức dậy trần truồng với một trong những cầu thủ khúc côn cầu của cô sẽ là sai lầm nghiêm trọng. Không thể chấp nhận được. Anh làm việc cho cô. Trời ơi, anh hẳn có thể kiện cô vì tội quấy rối tình dục hay gì đó ấy chứ. Đúng là thảm họa.

Cô luồn tay qua hai ống tay áo khoác và khoác túi lên vai. Vậy thì, sao chuyện ấy lại xảy ra được nhỉ? Với anh? Trong tất cả mọi người? Chỉ có một lời giải thích hợp lý duy nhất.

Layla.

Phần bản thân mà cô đã tạo ra để đương đầu với những thực tế khắc nghiệt của cuộc đời làm vũ nữ thoát y. Người phụ nữ cô đã tạo ra không hề ngại múa mông vì tiền thật tuyệt. Người phụ nữ tiệc tùng đến tận khi mặt trời lên và thích một cốc tequila ngon lành. Phần bản thân cô thích được làm tình tuyệt vời, nóng hổi, mướt mồ hôi với một anh chàng đẹp trai.

Giờ cô là cô Duffy rồi. Cô không cần Layla nữa. Layla là rắc rối.

Chiếc vali Louis Vuitton chờ cô ở băng hành lý và cô kéo nó ra bãi đậu xe qua đêm. Cổ và vai cô nhức mỏi vì chuyến bay dài và cô vất vả lắm mới nhét được hành lý vào cốp chiếc Bentley. Đến lúc cô về tới căn hộ của mình, cô chẳng muốn gì hơn là trèo vào giường và kéo chăn phủ kín đầu.

Tiếng sửa ăng ăng của Pebbles chào đón cô khi cô mở cửa vào nhà. Cô cầm hộp đựng mũ của cô lên và kéo vali của cô vào trong. Màn đã bị kéo ra che hết bức tường kính nhìn xuống vịnh Elliott, phủ bóng tối lên cả căn phòng lớn. Lò sưởi chạy gas liếm láp những khúc gỗ giả và tiếng hát “Let’s Get It On” mượt mà của Marvin Gaye rên rỉ phát ra từ bộ loa của cô.

“Mẹ?” cô gọi to khi đi vào phòng và va vào một luồng ánh sáng.

“Faith!” Mẹ cô nhóm dậy trên đầu gối ở chính giữa sàn phòng khách. Một người đàn ông quỳ sau bà, và ngoại trừ vẻ mặt sốc nặng, cả hai cùng trần truồng.

“Ôi!” Cô quay ngoắt lại đối mặt với bức tường trống trơn khi cơn sốc đánh động bộ não mệt mỏi của cô. “Ôi Chúa ơi!”

“Con đang làm gì ở đây?”

“Con sống ở đây!” Trong khi Marvin hát rằng đừng lượn lờ quanh mục tiêu, má cô nóng bừng vì kinh hoàng trước những gì cô vừa thoáng thấy. Bắt gặp mẹ cô đang làm tình cho đến lúc này vẫn sốc y như năm cô mười bốn tuổi. Và mười. Và bảy. Khi thật, cứ chọn bừa năm nào cũng được. Cô chỉ tay ra sau. “Cái ông khi gió nào đây?”

“Pavel Savage,” người đàn ông nói.

Miệng cô há hốc khi cô nhìn trừng trừng vào bức tường thô nhám sơn màu cà phê sữa trước mặt cô. “Cha của Ty sao?”

“Con đáng ra không quay lại trước tối nay cơ mà,” mẹ cô buộc tội.

“Chuyện đó thì có liên quan gì nào? Mẹ đang làm tình. Trong phòng khách nhà con.” Ôi Chúa ơi. “Có gì không ổn với mẹ thế?”

“Chẳng có gì không ổn với mẹ hết.”

“Cùng với cha một cầu thủ khúc côn cầu của con!” cô tiếp tục, ép một tay lên bờ má nóng bừng. Và chẳng phải cha của một cầu thủ ất ơ nào đó. Mà là cha của anh chàng cầu thủ mà cô vừa sờ soạng đêm hôm qua.

“Chúng ta lớn rồi, Faith.”

“Con không quan tâm.”

“Giờ con có thể quay lại rồi.”

Từ từ, trong khi Marvin rên rỉ về “phong thánh,” cô quay lại như thể cô không tin những gì mình có thể nhìn thấy. Mẹ cô đã khoác vào một chiếc áo ngủ bằng lụa đỏ trong khi Pavel kéo khóa quần.

“Con tưởng Sandy đang ở với mẹ.”

“Bà ấy đã về nhà rồi.”

Pavel đi về phía cô và giơ một tay ra. “Rất vinh hạnh được gặp cháu, Faith.”

Cô rút tay ra sau lưng và lắc đầu. “Có lẽ một lúc khác đi. Bác vừa để tay bác... Bác biết đấy.”

“Faith!” Mẹ cô há hốc như thể con gái bà vừa làm chuyện gì đáng xấu hổ lắm vậy. Pavel ngửa mái tóc đen ra sau và các nếp nhăn kéo dúm hai khoe mắt đôi mắt màu xanh biển của ông khi ông cười. Trừ nếp nhăn và tiếng cười ra, ông trông rất giống con trai mình.

“Bác hiệu.” Ông với tay lấy chiếc áo sơ mi đen vắt ngang lưng ghế.
“Chuyến đi thế nào?”

“Gì ạ?” Ông ta muốn biết về chuyến đi của cô ư? Chúa ơi, những người này đúng là không bình thường.

“Mắt cá chân trụ của nó thế nào?”

“Gì ạ?” cô hỏi lại. Mẹ cô mới ở trong thị trấn chưa đầy hai tuần vậy mà bà đã làm tình trong nhà Faith rồi. Faith thậm chí còn chưa bao giờ làm tình trong căn nhà này ấy chứ.

“Mắt cá chân trụ của Ty thế nào?”

“À. Ừm. Cháu không biết. Cháu đã phải đi trước khi họ chơi. Cháu thấy ốm và đã đi về nhà.”

“Có gì không ổn với con à?” mẹ cô muốn biết.

“Con bị nhiễm bệnh gì đó thôi.”

Pavel cài khuy áo. “Bác nghe nói bệnh cúm đang lây truyền. Có lẽ cháu nên đi ngủ và uống thật nhiều chất lỏng vào.”

Có thực cô đang đứng đây nghe cha Ty nói về bệnh cúm không? Trong lúc ông đang mặc đồ?

“Có lẽ con nên ngồi xuống.” Mẹ cô đặt tay lên trán Faith. “Con nóng thật đấy.”

Đó là vì máu cô đã đổ xô lên đầu. Cô gạt tay mẹ cô ra. “Con ổn.” Hay ít nhất cô cũng sẽ ổn nếu có bao giờ cô quên đi được hai mươi tư tiếng vừa qua.

“Em xin lỗi, Pavel,” Valerie nói khi bà đi tới chỗ hệ thống âm thanh và tắt Marvin đi.

Bà xin lỗi, Pavel ư? Faith vừa bắt gặp mẹ cô trần truồng trên hai đầu gối. Một điều mà con cái không bao giờ nên thấy, và cô muốn chọc mắt mình ra. Thế còn mẹ xin lỗi, Faith thì thế nào?

“Đừng lo, Val.” ông nhét vạt áo vào quần. “Chúng ta sẽ có rất nhiều khoảng thời gian thú vị hơn cùng nhau mà.” ông xỏ chân vào một đôi bốt và cầm lấy áo khoác da của ông.

“Lần tới chúng ta sẽ ra khách sạn,” Valerie hứa khi bà đưa Pavel ra cửa.

“Làm ơn hãy làm thế.” Faith lấy hộp mũ của cô lên và kéo vali của cô dọc hành lang về hướng phòng cô. Ngay trước khi cô đóng cửa phòng mình lại, cô có thể thề mình nghe thấy họ đang hôn. Cô ném hộp mũ của cô lên bàn, mở nó ra, và lấy quần lót sạch của cô ra. Nhiều năm trước đây cô đã bị mất hành lý và giờ cô luôn luôn mang trang sức và những vật dụng cần thiết khác theo người lên các chuyến bay thương mại.

“Mẹ không tin nổi con nữa,” mẹ cô nói khi bà mở cửa và đi vào phòng. “Con đã làm mẹ xấu hổ trước mặt Pavel.”

Cô liếc qua vai khi đi qua phòng về tủ đồ bằng gỗ gụ của mình. “Mẹ đang làm tình trong phòng khách của con như trẻ vị thành niên,” cô nhắc nhở mẹ cô. “Mẹ nên thấy xấu hổ mới đúng. Vì Chúa, mẹ đã năm mươi rồi.”

“Những người năm mươi tuổi vẫn thích tình dục mà.”

Đó hoàn toàn không phải vấn đề. Cô mở tủ ra và đặt đồ lót của cô vào trong. “Không phải trong nhà con gái họ với người lạ.”

“Con đã đi vắng và Pavel không phải người lạ.”

“Con biết.” Cô đóng tủ lại và đi về chiếc giường đang phủ một chiếc chăn lông vịt bằng lụa đỏ. Mẹ cô mà ở cùng Pavel thì đúng là thảm họa đang chực chờ xảy ra. Và nó sẽ xảy ra. Vẫn luôn thế. “Ông ấy là cha Ty. Mẹ không thể tìm ai khác ngoài cha đội trưởng của con sao?”

“Con đã thấy Pavel chưa?” bà hỏi như thể điều ấy giải thích tất cả. Đáng buồn thay, với Valerie, đúng là như vậy.

“Rồi. Nhiều hơn những gì con muốn.” Valerie khoanh tay dưới bộ ngực lớn. “Mẹ chưa bao giờ hiểu nổi sao con lại có thể là một vũ nữ thoát y và người mẫu Playboy, vậy mà vẫn bảo thủ về tình dục như thế nhỉ.”

Cô chưa bao giờ bảo thủ. Còn lâu mới thế, cô chỉ không cuồng dâm, giống mẹ cô thôi. Bất kể những gì người ta nghĩ về cô, công việc trước đây của cô, và cách cô ăn mặc, cô chưa bao giờ là một người nghiện tình dục. Cô luôn có thể kiểm soát bản thân mình. Dẫu sao cũng ngoại trừ tối qua. Và cô không chắc đó là tình dục hay là thỏa mãn năm năm dồn nén nhu cầu nữa. Chỉ quá tệ là nhu cầu ấy lại được giải phóng toàn bộ trên người Ty Savage. “Sao con có thể từng ở tờ Playboy và muốn sống như một nữ tu trinh trắng được chứ? Điều đó chẳng hợp lý gì với mẹ hết.”

Khỏa thân và chụp ảnh cho tờ Playboy chưa bao giờ liên quan đến tình dục. Những thứ đó là vì tiền. Faith luôn giữ hai thứ tách biệt nhau trong đầu. Cô đã từng giải thích điều đó cho mẹ cô rồi và cô không thấy muốn giải thích lại lần nữa. Với mẹ cô, tỏ ra gợi cảm và nghiện tình dục là như nhau, và bà sẽ không bao giờ hiểu được. Kể cả bà có cố hiểu đi nữa. Mà bà cũng không hề cố hiểu. “Và con chưa bao giờ hiểu được làm sao mẹ có thể ngủ với những người đàn ông mà mẹ hầu như chẳng biết gì.”

“Mẹ biết Pavel.”

“Mẹ chỉ mới ở trong thị trấn được hai tuần!”

“Chỉ cần mất một giây để cảm nhận được sự hấp dẫn lẫn nhau mà thôi.” Mẹ cô ngồi ở mép giường và Pebbles nhảy lên cạnh bà. “Đó là...” Bà búng ngón tay. “Đó là tia chớp mà con một là cảm thấy, hai là không cảm thấy với một người đàn ông.”

“Nhưng không cứ lúc nào mẹ cũng phải thuận theo nó,” cô nói khi Pebbles nhảy vào hộp mũ, quay tròn vài vòng, rồi tự làm mình choáng.

“Nếu con cứ đè nén loại đam mê ấy, nó sẽ nổ tung và con sẽ làm vài chuyện điên rồ. Trước khi con biết, con đã khóa thân và bị trói vào thành giường của một gã tên Dirk có hình xăm thước kẻ trên của quý rồi.”

Faith giơ một tay lên để mẹ cô ngừng lại. “Nếu chúng ta áp dụng chính sách ‘Không hỏi, không nói’ của quân đội thì sao. Con không hỏi và mẹ không nói.” Cô thực lòng không muốn nghe về những đam mê bùng cháy của mẹ cô. Mặc dù sau tối qua, khi cô ‘bùng nổ’ kiểu đó trong hành lang khách sạn Marriott, cô thực sự không thể chỉ trích ai khác. Nhưng công bằng với bản thân cô mà nói, cô đã lâu lắm rồi không hề bùng nổ kiểu đó. Lần cuối cùng cô nhớ được là lúc ở cùng một anh bạn trai cũ trên chiếc Harley của anh ta. Hay ít nhất họ cũng đã cố làm tình trên chiếc Harley của anh ta. Nó thực sự đã không diễn biến tốt đẹp lắm.

“Mẹ không hiểu nổi con nữa,” Valerie nói. “Con biết. Và con không hiểu được mẹ. Con không hiểu sao mẹ cứ lặp đi lặp lại cùng một sai lầm với cánh đàn ông. Khi con mười lăm, con đã ngừng đếm số đàn ông ra ra vào vào cuộc đời chúng ta.”

“Mẹ biết mẹ đã phạm sai lầm.” Valerie thở dài như thể sai lầm của bà chẳng phải chuyện gì lớn. “Bác cha mẹ nào mà lại không phạm phải vài sai lầm chứ?”

Vài ấy à? Valerie đã cưới bảy lần và đính hôn ít nhất mười hai lần.

Faith thò tay vào hộp mũ và phải thọc xuống dưới bộ lông dài của Pebble mới thấy túi trang sức của cô. Con chó nhỏ gầm gừ và nhe hàm răng nhỏ xíu của nó ra. “Mày cần tao, và tao sẽ đá văng mày qua ban công,” cô cảnh báo.

“Đừng nghe lời nó, Pebs,” Valerie nói khi bà vươn tay ra và gãi đầu con chó. “Nó chỉ đang ghen tị mà thôi.”

“Với một con chó sao!”

“Không phải con. Nó cơ. Đó gọi là ganh đua giữa họ hàng. Nó xem con như một người chị đang cạnh tranh giành sự chú ý của mẹ. Mẹ đã đọc điều ấy trong một quyển sách đấy.”

Vì Valerie không đọc sách, Faith ngờ rằng bà bịa ra điều đó. Cô nắm tay quanh túi đựng đồ trang sức của mình và kéo nó ra từ dưới người con chó.

“Mẹ không nghĩ Pebbles thích con thuyết giáo Mama đâu.”

Mama. Faith suýt ọe. “Con không thuyết giáo mẹ. Con chỉ nghĩ mẹ nên tôn trọng bản thân hơn nữa.”

“Mẹ tôn trọng bản thân.” Mẹ cô siết thắt lưng lại và vuốt phẳng lớp lụa trên chân.

“Con không phải cảnh sát đạo đức, Faith. Con đã cưới một ông chồng già vì tiền. Con khó mà có thể dạy dỗ mẹ về đạo đức.”

Vào thuở đầu hôn nhân của cô, điều đó chắc chắn đúng. “Mẹ chỉ có thể cảm thấy an toàn nếu có một người đàn ông trong đời.” Cô mở túi lụa ra và đổ các viên kim cương của cô vào lòng bàn tay. “Con tìm thấy sự an toàn của con cùng tiền. Chẳng ai trong chúng ta có thể nói mình đạo đức hơn.”

“Tiền là vật thay thế kém cỏi cho tình yêu.”

“Con đã có cả hai với Virgil.”

Mẹ cô thở dài và đảo mắt.

“Đó là một cuộc hôn nhân tốt.”

“Đó là một cuộc hôn nhân không đam mê, không tình dục với một người đàn ông đủ già để làm ông ngoại con.”

Cô đi vào căn tủ tường to đùng với quần áo đủ các tông của màu be, trắng, và đen.

“Mẹ sẽ không bao giờ hiểu được mối quan hệ của con với Virgil. Ông ấy đã trao cho con một cuộc sống tuyệt vời,” cô nói khi ấn số tủ an toàn và nó bật mở.

“Ông ta đã đưa con tiền đổi lại năm năm cuộc đời con. Năm năm tuổi trẻ mà con sẽ không bao giờ có thể lấy lại,” Valerie hét với sau cô, và Faith nín nhịn không nhắc Valerie rằng Virgil cũng đã cho bà tiền. Đủ để bà không phải làm việc. “Con không thể có một cuộc sống tuyệt vời mà không có đam mê,” mẹ cô thêm vào.

Faith giật cửa an toàn ra và rút ra một khay nhung màu xanh chứa đầy khuyên tai Tiffany và Cartier. Đam mê không mua giày cho con bạn khi để thùng lỗ hay nhét thức ăn vào dạ dày con bạn. Nó không khiến cho những người đòi nợ không móc xe ô tô của mẹ bạn vào xe bạn hẵn và lôi nó đi khỏi bãi đất nhà bạn trong khi lũ trẻ khác trong khu nhà lưu động chỉ trở và cười cợt bởi vì ít nhất chúng cũng khá hơn bạn.

Faith nhìn xuống các viên đá rục rờ đủ màu sắc và hình thù. Đam mê không mang đi cảm giác buồn nôn ở dạ dày bạn rằng chỉ thiếu một tờ séc nữa là bạn phải sống ở ngõ hẻm sau một thùng rác của quán Hard Rock.

“Những thứ ấy không giữ con ấm áp mỗi đêm.”

Cô nhìn mẹ cô đang đứng cách đó vài bước chân. Nhìn những đường rãnh sâu bên khóe đôi mắt màu xanh dương của bà và mái tóc kiểu Farrah đã bị bàn tay đàn ông làm rối bù. Faith ngủ dưới một cái chăn nồi đầy lông ngỗng trắng Hungary để giữ cô ấm áp mỗi đêm. Cô không cần đàn ông cho điều đó.

Cô đặt kim cương của mình lên khay nhưng. Cô không cần đàn ông để lấy hơi ấm hay tiền. Đam mê được đánh giá quá cao và đẳng nào cũng không kéo dài. Mẹ cô chắc chắn là một ví dụ cho điều ấy. Faith có tất cả mọi thứ cô cần. Cô không cần đàn ông làm gì hết. Và phải, cô biết người ta sẽ nói gì về việc đó. Rằng cô đã dùng cơ thể thay vì đầu óc để đạt được thứ cô muốn.

Thế thì sao? Cô không quan tâm. Quan trọng là tất cả chúng thuộc về cô và không ai có thể cướp đi hết.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Chiều thứ Hai, khi Faith ngồi họp với huấn luyện viên, Darby Hogue, và đội săn cầu thủ từ bộ phận phát triển cầu thủ, các dây thần kinh xoắn dạ dày cô lại thành cục. Một chiếc tivi được dựng lên và họ xem hết clip này đến clip khác về cả các ứng viên tự do lẫn các ứng viên từ các đội nhỏ. Dù tất cả các vụ chuyển nhượng và mua bán bị kìm lại đến tận cuối mùa giải, bộ phận phát triển cầu thủ vẫn tiếp tục tìm kiếm tài năng mới, và Jules đã nghĩ rằng chuyện cô tham dự buổi họp là rất quan trọng. Trong lúc mọi người trong phòng thảo luận ứng viên trên màn hình, cô cảm thấy run rẩy như tội đồ trong nhà thờ, tự hỏi liệu Ty có lướt qua cửa, trông vừa nóng bỏng vừa lạnh lùng hay không. Cô tự hỏi liệu có bất kỳ người nào trong phòng biết rằng cô đã tấn công đội trưởng đội bóng bằng môi hay không. Cô khá chắc chắn rằng Ty không phải loại đàn ông ba hoa bép xép. Rằng anh cũng sẽ không muốn một chuyện như thế bị truyền tai, nhưng cô không biết quá rõ để chắc chắn anh sẽ không kể về cô với một ai đó. Người có thể lại đi kể cho những người khác.

Phải, anh đã hôn cô trước, nhưng cô là người đã nắm chặt bằng cả hai tay và không muốn nó kết thúc. Không phải như thế. Không phải cho đến khi hai người họ đều đã trần truồng.

“Tôi có thể lấy gì cho cô không, cô Duffy?” trợ lý huấn luyện viên hỏi khi anh ta nhét vào một cuộn băng khác.

Một viên an thần. Cô mỉm cười và lắc đầu. “Không. Cảm ơn anh.” Tay cô thả lỏng trên đùi, ra vẻ thư giãn và điềm tĩnh khi các dây thần kinh của cô lọc xọc khắp mạch máu và hạ gục cô mỗi lần có người bước qua cửa

phòng của huấn luyện viên Nystrom, nhưng Ty chưa từng xuất hiện và không ai nhắc đến trận đấu rủi ro ở San Jose hết.

Tối ấy, đội Chinooks đã thắng trận đấu thứ hai trong ba trận trước đội Sharks. Faith đã chọn đến dự một bữa tiệc từ thiện và bỏ qua trận đấu. Cô và Virgil đã mua vé tới một sự kiện một-ngàn-đô-la- một-suất từ mùa hè trước. Cô quyết định đến một mình và tham dự vào sự kiện đấu giá ẩn danh để quyên tiền cho tổ chức Bác Sĩ Không Biên Giới.

Cô mặc bộ váy bó hiệu Donna Karan màu đen và đeo một chuỗi ngọc trai dài quanh cổ. Khi cô bước vào phòng vũ hội ở khách sạn Bốn Mùa, cô phát hiện thấy vài phụ nữ mà cô biết khi còn ở Hiệp hội Gloria Thornwell. Họ quay mặt đi như thể không biết cô. Ngọn đèn chùm rực rỡ chiếu xuống giới thượng lưu Seattle khi cô túm lấy một cốc Moet từ khay rượu đi ngang qua. Ở trước phòng, Landon và vợ hẳn ta đứng cùng một nhóm bạn thân của Virgil chúc mừng nhau vì một vụ mua bán nào đó. Cô nâng ly champagne lên môi và mắt cô lướt tới các thành viên của dàn giao hưởng Seattle, đang chơi trên bục cao. Cô biết rất nhiều người trong số đó. Giờ đây, khi cô đi về hướng bàn trưng bày các tặng vật đấu giá, cô bắt gặp ánh mắt của vài bà vợ cảnh mà cô đã giao thiệp năm năm qua. Trong mắt họ cô thấy vẻ thương tiếc và sợ hãi khi họ quay đi, sợ phải chạm mắt với số mệnh của họ.

“Xin chào, Faith.”

Cô quay nghiêng nhìn vợ của Bruce Parsons, Jennifer Parsons, một cô vợ cảnh chỉ lớn tuổi hơn cô đôi chút.

“Xin chào, Jennifer. Tôi thấy là cô đã đương đầu với đám đông đấy nhỉ.” Jennifer mỉm cười. “Cô thế nào?”

“Khá hơn đôi chút. Tôi vẫn nhớ Virgil.”

Họ trò chuyện vài phút ngắn ngủi, và đến cuối hứa hẹn những cuộc điện thoại sẽ không bao giờ đến và những bữa trưa sẽ không bao giờ tới.

Khi chuông ăn tối reo, cô thấy mình ngồi ở bàn với ghế trống của Virgil bên cạnh. Nỗi buồn trước sự vắng mặt của ông lắng xuống cạnh tim cô. Ông đã có một ảnh hưởng trấn an mạnh mẽ trong đời cô và cô nhớ ông. Giờ khi ông đã đi, cô phải tự mình mạnh mẽ.

Bên kia bàn, Landon và vợ anh ta, Ester, lờ tịt cô cùng lúc im lặng phát đi sự khinh miệt qua những làn sóng chua cay. Nếu Virgil còn sống, ông hẳn sẽ mong cô dán một nụ cười lên mặt và ép tất cả họ phải lịch sự. Nhưng thẳng thắn thì, cô đã phát chán việc ép Landon và Ester cư xử lịch sự khi sống trong môi trường lịch thiệp rồi. Với vài người trong căn phòng này, cô sẽ luôn là một người phụ nữ cởi quần áo để lấy tiền. Nhưng trong cuộc sống đầy có chút tự do vốn chẳng hề liên quan tới việc trần truồng mà liên quan nhiều tới việc không phải quan tâm người ta nghĩ gì. Cũng chỉ còn vài cấp bậc xã hội nữa thấp hơn nghề vũ nữ thoát y mà thôi.

Khi cô ăn bữa ăn năm món bắt đầu bằng món sườn om và salad cải đỏ, cô nói chuyện phiếm với vài người quanh xung quanh. Đến lúc món ăn thứ tư được dọn khỏi bàn, cô nhận ra mình thực sự không còn quan tâm nữa. Không quan tâm đến Landon và vợ hẳn ta, không quan tâm đến những người sẽ chẳng bao giờ chấp nhận cô khi giờ đây Virgil đã ra đi. Từ sau đám tang, cuộc đời cô đã khác. Trong có một tháng ngắn ngủi, nó đã thay đổi triệt để. “Tôi nghe nói đội Chinooks vẫn đang trong vòng tranh giải,” một đối tác làm ăn của Virgil bình luận bên trái Faith. Cô hơi cúi người tới trước và nhìn vào đôi mắt nâu tốt bụng của Robinson. “Đội tuyển thế nào?” ông hỏi.

“Chúng tôi ổn,” cô trả lời, khi món panna cotta với berry tươi được đặt lên bàn trước mặt cô. “Tất nhiên chúng tôi đã rất lo lắng khi mất Bressler, nhưng Savage đã bước vào và làm rất tốt việc giữ cho cả đội tập trung. Mục tiêu của chúng tôi là cho các cầu thủ thêm vài trận đấu nữa trước vòng

chung kết để họ quen nhịp đấu và điều chỉnh trước khi chúng tôi bố trí lại thể trận, nhưng họ đang thích nghi rất tốt, nên sẽ không có điều chỉnh gì nhiều.” Hoặc theo lời huấn luyện viên Nystrom đã nói hôm qua thì là thế. Cô nhún vai và nhắc thìa ăn đồ tráng miệng của cô lên. “Hàng tấn công của chúng tôi đến giờ có tổng cộng hai mươi ba bàn thắng và chín mươi tám điểm trong vòng tranh giải. Tôi nghĩ năm nay chúng tôi có cơ hội giành cúp rất khả quan.” Điều đó thì, cô đã tự mình tìm ra.

Jerome mỉm cười. “Virgil sẽ rất tự hào về cô.”

Cô thích được nghĩ thế. Nhưng quan trọng hơn, lần đầu tiên trong đời cô tự hào về bản thân.

“Cha tôi là một ông già mất trí,” Landon nói từ bên kia bàn.

“Cha anh có rất nhiều đức tính.” Jerome quay sang Landon. “Mất trí chưa từng là một trong số đó.”

Faith mỉm cười và uống một ngụm rượu tráng miệng. Khi đĩa đã được dọn sạch, cô ở lại vừa đủ lâu để ẩn danh trả giá vài món. Khi cô đứng ở quầy trả áo, cô nhận ra rằng trong một tháng gần gũi từ sau cái chết của Virgil, cô đã trở nên thoải mái khi ngồi trong một quán bar Ireland với một nhóm cầu thủ khúc côn cầu hơn hẳn lúc ở cùng những người cô đã giao thiệp suốt năm năm qua. Không phải vì tất cả giới thượng lưu Seattle đều là lũ kiêu căng hợm hĩnh. Không phải. Rất nhiều người trong số họ giống Jerome. Những người tử tế tình cờ có nhiều tiền hơn cả Chúa. Mà phần lớn là vì giờ Faith đã khác, cô đang trở thành một con người khác. Một người cô không hề biết. Cô không còn là vũ nữ thoát y, người mẫu Playboy, hay vợ một người đàn ông giàu có nữa. Phần kỳ cục nhất trong chuyện này là dù cho cô còn chưa biết rõ Faith mới, cô đã thích cô ta rồi.

Đến lúc cô về nhà, Valerie đã quay lại từ trận khúc côn cầu, nơi bà và Pavel đã dùng khu quan sát để xem Chinooks thống trị trong chiến thắng 2-

0 trước đội Sharks. Trận đấu tối thứ Tư sẽ diễn ra ở San Jose, và nếu đội Chinooks thắng, họ sẽ tiến vào vòng kế tiếp. Nếu không, quay lại Seattle đấu trận Sáu.

“Pavel muốn mẹ cảm ơn con vì đã cho mượn khu quan sát của con.”

“Khi mẹ gặp lại ông ấy, hãy bảo ông ấy là con rất sẵn lòng,” Faith nói và hướng vào phòng ngủ của cô. Cô đi thẳng vào giường với cảm giác mãn nguyện kỳ cục với cuộc đời mình. Cô ngủ say như chết cho đến tầm một giờ sáng, khi Pebbles nhảy lên giường cô và cong tròn sát dạ dày cô.

“Mày đang làm gì đấy?” cô hỏi con chó, giọng cô hơi ngái ngủ. “Ra ngoài.” Qua bóng tối, đôi mắt hạt đậu của Pebbles ngược lên nhìn cô khi một tiếng rên rỉ lọt vào phòng. Faith nhận ra tiếng rên đó và cả tiếng rên kế tiếp nữa. Rõ ràng là, Valerie và Pavel không hề đi tìm khách sạn.

Sáng hôm sau Pavel đã đi, và Valerie hành xử như thể ông chưa từng ở đó. Khi Faith chất vấn mẹ cô, Valerie hứa sẽ “yên tĩnh hơn.”

“Con tưởng mẹ đã nói gì đó về việc ra khách sạn,” cô nhắc nhở mẹ cô.

“Mỗi đêm sao? Thế sẽ đắt đỏ lắm.”

Mỗi đêm sao? “Mẹ có thể tới nhà ông ấy.”

Valerie lắc đầu. “Mẹ không biết, ông ấy đang sống cùng Ty. Có lẽ khi Ty đi thi đấu. Mẹ sẽ nói với ông ấy chuyện đó ngày mai.” Bà rút bộ vòng vương vức của bà ra. “Con không phiền nếu ông ấy qua đây tối thứ Tư và xem trận đấu cùng chúng ta ở đây chứ? Mẹ ghét phải nghĩ đến cảnh ông ấy ở một mình chẳng có ai ngoài chiếc tivi màn hình lớn.”

Cô tự hỏi sao mẹ cô lại không thể đi tới đó. “Con không phiền đâu. Miễn là hai người không hôn hít như lũ trẻ con và đút băng ‘Chữa bệnh bằng tình dục’ vào đầu đĩa.”

Valerie xua đi nỗi lo của cô. “Pavel quá mê mải vào trận đấu và không thể làm cách nào để rút mình ra được,” bà nói. Nhưng ngay đêm hôm sau, hai người hướng đến phòng Valerie ngay giữa giờ nghỉ đầu tiên.

“Họ đang làm gì thế?” Jules hỏi khi đi vào bếp và với tay lấy ba chiếc bánh sandwich dài ba mươi centimet mà Faith đã mua ở hàng ăn gần nhà.

Có một tiếng thịch lớn sát tường theo sau bởi tiếng cười sâu và vài tiếng khúc khích.

“Anh không muốn biết đâu.” Faith lắc đầu và cắn một miếng dưa chua. “Mẹ tôi và tôi đã áp dụng chính sách ‘không hỏi, không nói.’” Cô hớp một ngụm margarita và quay vào phòng khách. “Ít nhất tôi cũng đang cố bắt bà làm theo chính sách đó.” Pebbles nằm ở chỗ Faith trên ghế với hai chân chĩa thẳng lên trời. “Nhưng giống con chó của bà, bà không giỏi làm theo lệnh lắm.”

Jules ngồi cạnh Pebbles và gãi bụng con chó bằng bàn tay còn rảnh của anh. “Đêm hôm nọ, cô đã bỏ lỡ một trận đấu tuyệt vời đấy.”

Cô ngồi xuống thành ghế và quay nghiêng nhìn vào đôi mắt màu xanh lục của anh. “Tôi đã đến một buổi tiệc từ thiện.” Cô nghĩ đến Landon và cau mày. “Không may thay, tôi sẽ không đi đến nhiều sự kiện từ thiện nữa. Landon và bạn bè hẳn đã biến tôi thành người bị xa lánh.”

“Nếu cô muốn tham dự vào một sự kiện từ thiện,” Jules nói giữa hai miếng sandwich, “cô nên chơi trong trận golf từ thiện của Quỹ từ thiện Chinooks mùa hè này.”

“Tôi chưa từng nghe nói đến Quỹ từ thiện Chinooks.”

“Mỗi năm họ đều có một trận golf từ thiện. Tôi biết họ sẽ chào đón cô và mọi chuyện sẽ vui lắm.”

Ngược bự và golf không đi cùng nhau. “Không cảm ơn. Tôi hợp với các sự kiện bàn giấy và viết séc hơn.”

“Tôi biết quĩ cũng làm những việc khác để quyên tiền. Tôi sẽ xem xét nó nếu cô muốn.”

Cô có thể thực sự thích điều đó đấy. Ít nhất thì đó cũng là thứ mà cô biết. “Được rồi.”

“Darby đã nói chuyện với cô chưa?”

“Chưa.” Faith liếc nhìn tivi và nhìn vài phút cuối của giờ nghỉ thứ hai. Sau hai hiệp đấu trận đấu, đội Chinooks đang dẫn trước một điểm, nhưng họ còn phải đi hết hiệp ba nữa, và bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra.

“Có chuyện gì à?” cô hỏi.

“Anh ấy muốn cô tham gia phỏng vấn với một phóng viên địa phương, Jane Martineau,” anh nói.

Faith đã từng nghe về Jane. Đã từng đọc chuyên mục của cô ấy trong phần Đời sống của tờ Post Intelligencer. “Không phải cô ấy viết về đời sống ở Seattle sao?”

“Ừ, nhưng cô ấy từng là phóng viên thể thao cho tờ Seattle Times. Bằng cách đó cô ấy đã gặp chồng mình, Luc Martineau. Tôi không biết cô còn nhớ không, nhưng Luc là thủ môn đội Chinooks cho tới khi anh ấy nghỉ thi đấu cách đây vài năm.” Faith chỉ có một câu hỏi. “Khi nào?”

“Ngay khi Darby có thể sắp xếp. Chắc là một lúc nào đó tuần sau để khớp với biển quảng cáo mới của cô và Ty.”

“Bức hình nào sẽ được dùng vậy?”

“Tôi không chắc, nhưng chúng ta sẽ biết vào buổi họp PR ngày mai.”

Pavel và Valerie quay lại phòng, và để lấp đầy khoảng im lặng ngượng nghịu, Jules hỏi, “Bác nghĩ gì về Dominik Pisani?”

“Cầu thủ phòng ngự đội Pittsburgh à? Cậu ta nhanh nhẹn và có thể đánh bóng đấy.” Pavel và Valerie ngồi xuống ghế đôi và Pavel vắt tay ngang lưng ghế và vuốt ve tóc Valerie. “Sao cậu lại hỏi thế?”

“Nếu chúng ta đấu với Pittsburgh ở vòng chung kết, anh ta sẽ bám đuổi hàng tấn công của chúng ta rất quyết liệt đấy.”

“Đúng vậy. Cháu thấy sao, Faith?” ông hỏi khi nhìn cô qua đôi mắt xanh vô cùng giống Ty.

“Về Pisani ạ?”

Pavel lắc đầu. “Lần cuối cùng bác gặp cháu, cháu vừa từ San Jose về nhà sớm vì cháu cảm thấy không ổn lắm.”

À phải. Cái ngày cô đã thấy ông khóa thân. Buổi sáng sau hôm cô hôn hít con trai ông ở khách sạn Marriott. “Cháu khỏe hơn rồi. Cảm ơn bác.”

Bài “Who Let the Dogs Out” rống lên từ hệ thống âm thanh trong sân vận động, và Faith chuyển sự chú ý về với các cầu thủ đang lê ra khỏi đường hầm. Dáng đi vụng về của họ trở nên mượt mà và duyên dáng nhanh nhẹn ngay khoảnh khắc giày trượt của họ chạm băng.

Ty là một trong những cầu thủ cuối cùng bước lên mặt băng. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh từ khi anh hôn cô, và cô cảm thấy chút co thắt kỳ lạ trong ngực và nhận nhận không ngừng nghỉ trong dạ dày. Trên màn hình thể thao, máy quay quay cận mặt Ty khi anh và đội trưởng đội Sharks đối đầu ở mặt băng trung tâm.

Hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau từ dưới mũ bảo hiểm và vào vị trí với gậy đặt ngang đầu gối. Miệng họ cử động khi họ nói chuyện với

nhau. Mỗi bên đều mỉm cười và gật đầu, nhưng không hiểu sao Faith ngờ rằng không phải họ đang nói chuyện thời tiết.

Cô nâng cốc lên môi. “Mọi người nghĩ họ đang nói gì?”

“Chỉ thăm hỏi nhau vài câu thôi,” Pavel trả lời, và Jules cười to.

“Có vấn đề gì thế?” Ty hỏi đội trưởng đội Sharks khi anh nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Bị đau bụng khi đến kỳ à?”

Anh ta bật cười. “Ngậm miệng lại và ăn tao đi, Savage.”

“Vui tính đấy. Đó chính xác là những gì em gái mày đã nói lần cuối cùng tao thấy cô ấy.”

Trọng tài trượt vào vòng tròn và Ty chuyển sự chú ý sang quả bóng mà ông ta đang cầm trong tay.

“Tao nghe nói chủ mới của bọn mày đã biến tất cả bọn mày thành mèo con hết,” anh ta châm chọc.

Giờ đến lượt Ty bật cười khi trọng tài thả bóng. Hai đội trưởng tranh cướp nó và hiệp ba khởi đầu với màn tấn công gôn đội Sharks dồn dập.

Ty chơi hết ba phút trước khi trượt về ghế băng và tóm lấy chai nước, và ánh mắt anh nâng lên khu dành cho chủ đội bóng bên trong HP Pavilion. Faith đã không đi du đấu cùng họ. Tạ ơn Chúa.

Anh lấy khăn lau mặt, rồi vắt nó quanh cổ. Đã bốn ngày trôi qua từ khi anh hôn Faith và anh không thể ngừng nghĩ về cô. Không thể ngừng nhớ lại từng chi tiết. Anh nhớ sức ép từ bờ môi mềm mại và mùi vị của cô trong miệng anh. Cô có mùi vị thật ngon lành, như bia và đục vụng cháy bỏng cùng tình đục ngọt ngào. Anh đã kéo cơ thể cô áp vào anh, ấn ngực cô vào lồng ngực anh, và gần như mất trí. Cô hẳn cũng đã mất trí, bởi vì cô không

hề phản kháng. Cô đã hôn cổ anh và bảo anh hãy chạm vào khắp người cô, và Chúa ơi, anh đã rất muốn. Mọi thứ trong anh đều hồi thúc anh hãy lấy cái chìa khóa thẻ khỏi tay cô và đẩy cô vào phòng. Xô cô lên giường và vùi mặt anh vào khe ngực cô.

“Em muốn liếm hình xăm của anh,” cô đã thì thầm như thế, đầy nóng bỏng và gợi cảm, và quý bắt anh đi nếu anh không muốn để cô rê khuôn miệng ấm áp của cô khắp da anh.

Cô thật xinh đẹp và anh đã rất muốn cô. Anh đủ thành thực với bản thân đến mức chịu thú nhận rằng mình vẫn muốn cô, và bỏ đi là một trong những việc gian nan nhất anh từng làm.

Một tiếng còi thổi lên và Ty quay sự chú ý về với trận đấu và lệnh dừng trận đấu do lao bóng. Anh đảm nhận vai trò đội trưởng đội Chinooks của mình một cách nghiêm túc. Hai mươi tư anh chàng trong đội nhìn về phía anh. Anh là một tấm gương và là thủ lĩnh, cả trong lẫn ngoài mặt băng, và anh thậm chí còn không muốn nghĩ tới phản ứng của họ nếu có ngày họ phát hiện ra Faith đã trao cho anh vết mút hồng ấy trên cổ. Anh thậm chí còn không biết nó ở đó cho tới khi Sam chỉ nó ra trong buổi tập sáng Chủ nhật. Anh đã dựng nên một lời nói dối vợ vẫn là đi chơi cùng một nữ bồi bàn ở San Jose, vì lòng kính Chúa. Không phải là điều đó chưa từng xảy ra trước đây, chỉ là chưa từng xảy ra khi anh là đội trưởng và vừa mới thuyết giáo mọi người về việc ăn chơi sa đọa.

Walker Brookes trượt tới vòng tròn đối đầu trong khu phòng thủ đội Chinooks và chờ bóng rơi.

Các cầu thủ đã quấy nhiễu anh vì chuyện say xin và chơi bồi với một cô bồi bàn, nhưng họ đã tin anh. Tất nhiên là họ tin anh. Bất kỳ ai trong số họ cũng sẽ chẳng bao giờ nảy ra ý nghĩ nghi ngờ rằng bà chủ đội bóng đã đặt miệng lên cổ anh và bỏ lại một dấu ấn. Chính bản thân anh còn khó mà tin nổi chuyện ấy nữa là.

Hôn bà chủ đội bóng có thể tác động nghiêm trọng tới cơ hội giành cúp Stanley của anh, và anh vẫn không thể tin nổi mình đã ngu ngốc kinh khủng như thế vì một phụ nữ. Đặc biệt là người phụ nữ đó. Bất kể anh có muốn hôn và vuốt ve và để cô hôn anh đến bao nhiêu đi nữa.

Bóng rơi và Walker tranh cướp nó cho tới khi bóng lao qua anh ta rơi vào một lưới gậy đang chực chờ của hàng tấn công đội Sharks. San Jose đưa bóng ngang mặt băng, và huấn luyện viên Nystrom ra dấu cho Ty tăng tốc từ bên trong. Anh nhét miếng cao su bảo vệ vào miệng và thọc tay vào găng.

Pavel Savage khét tiếng với việc dùng của quý để suy nghĩ và phạm sai lầm. Ông đã hủy hoại cả gia đình và cơ hội đặt tên mình lên cúp.

Ty nắm lấy gậy và nhảy qua thành sân. Anh ngãng đầu và trượt tới mặt băng trung tâm khi Walker ra ghế băng. Ty không phải cha anh. Hôn cô Duffy đúng là sai lầm nghiêm trọng, nhưng cũng là một sai lầm sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Sẽ không có gì chẵn giữa anh và con đường giành cúp của anh. Không phải những đội tuyển khác tranh cướp cùng một giải thưởng. Không phải một hàng phòng thủ cần to con hơn và nhanh hơn, và đặc biệt không phải một cựu người mẫu Playboy với ngực bự và môi mềm.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Faith dành cả buổi sáng trước lúc họp PR để xem xét hết tủ đồ và vứt bỏ những bộ đồ mà cô cho là mình sẽ không bao giờ mặc nữa. Cô chất đồng các bộ áo len cashmere và vét đoan trang của mình vào hộp và gọi GoodWill[1].

[1] Một tổ chức từ thiện ở Mỹ. – ND

Cô đã sẵn sàng bùng nổ, hoặc sụp đổ, hoặc sao đó, vì bức mình và thiếu ngủ. Không những đội Chinooks đã thua trận tối qua ở thời gian đấu thêm, mà cô còn phải nghe mẹ cô làm tình cả đêm. Thêm si nhục vào nỗi đau, Pebbles đã chiếm trọn cái giường đáng chết. Làm sao một con chó nhỏ có thể chiếm từng đống không gian chứ? Mỗi lần cô cố di chuyển Pebbles, con chó lại có vẻ tăng thêm mười pound và nặng chết người.

Và sao cô lại cho phép những điều ấy nhỉ? Cô tự hỏi mình khi mặc đồ để tới buổi họp PR và marketing. Tất cả mọi chuyện sao? Mẹ cô rõ ràng là đã quyết định chuyển vào mà không thèm hỏi và lén gọi bạn trai vào nhà mỗi đêm như thế bà mới mười sáu tuổi. Một con chó mà Faith ghét ngủ cùng cô mỗi đêm và lấn hết giường. Cô không còn nhận ra đời mình nữa. Nó không phải cuộc đời mà cô đã sống ở Vegas trước Virgil hay cuộc đời cô sống cùng ông. Cô đang nhồi đầy khúc côn cầu vào đầu và cố học hỏi nhiều hết mức có thể. Cô không muốn phạm sai lầm và thất bại, nhưng vẫn còn quá nhiều điều mà cô không biết. Và thành thực thì, cô không chắc liệu có ngày nào đó những điều cô biết lại vượt quá những gì cô không biết hay không.

Đóng quần áo cô chuyển từ California đã đến hôm qua, và cô mặc quần jean cùng áo phong hiệu Ed Hardy màu hồng in hình trái tim đỏ mọc cánh

để đi họp. Cô tìm thấy một đôi boot lông Ugg đáng yêu ôm đến đầu gối và cô nhét ống quần jean của mình vào trong. Bây giờ là cuối tháng Tư và ở thành phố Lục Bảo[2] trời vẫn lạnh giá và ẩm ướt.

[2] Biệt hiệu của Seattle do thành phố này có rất nhiều rừng cây xanh mướt. – ND

Lượng xe cộ vào sân Key Arena rất đông và cô mất thêm mười phút so với dự kiến. “Bọn tôi nghĩ bức này sẽ rất thú vị,” Bo nói khi Faith ngồi xuống cạnh Jules và chỉ vào một trong những bức ảnh cô đã chụp cùng Ty. “Nó khá khô hài nhưng vẫn có một mức độ nghiêm trang nào đó.”

Faith nhìn bức ảnh mà chân cô đặt giữa đùi Ty. Mặt cô quay vào máy quay, trông đầy hạnh phúc và tươi cười trong khi Ty ngược lên nhìn cô như thể anh đang cáu điên. Mà đúng thế thật. Màu xanh trên áo đồng phục càng khiến mắt anh đáng chú ý hơn, và quai hàm mạnh mẽ siết chặt khoe ra vết sẹo trắng mỏng trên cằm anh. Anh thật lộng lẫy, vừa tuyệt đẹp vừa ngon lành với vẻ ngoài cáu kỉnh. Anh làm cho mọi cô gái đều ngen thở, làm tim cô lỡ nhịp, và dạ dày cô run rẩy. Anh không cần một tấm poster, bảng quảng cáo hay màn hình tivi để khiến anh thêm thu hút. Tất cả những gì anh phải làm là hít thở.

Lần cuối cùng cô thấy Ty là trên tivi khi khán giả San Jose la ó anh vì xâm phạm vị trí thủ môn. Anh đã tranh luận với trọng tài và đập gậy xuống mặt băng, nhưng khi anh trượt về khu chịu phạt, tiếng la ó của đám đông chuyển thành tiếng hò reo và một nụ cười nhẹ kéo một khóe môi anh lên. Điều mà, với Ty, thể hiện sự vui sướng tột độ.

“Tôi nghĩ tấm bên trái tốt hơn,” Jules chỉ ra. Trong khi Faith ăn mặc thoải mái đến họp, Jules mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng cam sáng với sọc đen. Anh trông khá giống một quả bí ngô. “Faith đứng trước mặt Ty tăng thêm chiều sâu cho bức tranh. Và với biển quảng cáo thì, bạn sẽ muốn

một thứ sâu hơn đôi chút.” Anh nhún vai. “Và Thánh sẽ không đời nào chọn bức kia đâu.”

“Sao anh biết Ty thích bức nào hơn?” Faith hỏi. Khi cô không ở đó hai người họ đã gần bó hơn sao?

“Bởi vì bức ảnh trông như thể cô đặt chân vào bi của anh ta vậy.”

Ồ. Thế thì không tốt. Phải không?

“Chà, với tư cách một nghệ sĩ đồ họa có bằng đại học ngành quảng cáo,” Bo nhấn mạnh khi chỉ tay vào bức hình ưa thích nhất của cô, “tôi nghĩ bức này sẽ nói lên nhiều điều hay ho hơn.”

Faith nhìn trợ lý của mình rồi nhìn Bo. Hai người trừng trừng nhìn nhau và Faith tự hỏi mình đã bỏ lỡ những gì.

Tim, giám đốc PR, bước tới trước. “Tôi nghiêng về bức hình có vẻ hài hước hơn. Nếu nó nhận được phản ứng tốt, chúng ta sẽ theo đà và đưa bức hình còn lại lên trong vòng một tháng.”

Faith không phải nghệ sĩ đồ họa, cô cũng chẳng có bằng cấp gì hết, nhưng cô đồng ý với Jules. “Nếu chúng ta định đưa ra liên tiếp hai bức cách nhau có vài tuần, thì bắt đầu với bức hình tôi đứng trước và Ty đứng sau tôi trông vừa tức giận vừa thù địch sẽ hợp lý hơn.”

“Tôi đâu có tức giận đâu,” Ty nói khi anh bước vào và căn phòng bỗng nhiên nhỏ hẳn đi. Anh mặc quần jean và áo cổ lọ đen với biểu tượng Nike trên cổ. Không giống những anh chàng còn lại trong đội, những người bù xà bù xù với bộ râu may mắn, Ty cạo râu sạch sẽ. Tóc anh ướt đẫm, như thể anh vừa ra khỏi phòng tắm. Cô thực lòng không mong sẽ thấy anh. Cô được bảo rằng đội tuyển đang tập luyện, và cô cho là Ty sẽ bỏ qua buổi họp.

Đôi mắt xanh phóng điện của anh gập mắt cô vài nhịp tim rồi anh đi tới đứng cạnh hai giá tranh. Anh khoanh tay ngang ngực và đứng hai chân rộng bằng vai. Áo anh ôm lỏng quanh tấm lưng rộng và được giắt vào một chiếc quần Levi's cũ mềm đến mức hai túi sau dẹt ôm lấy bộ hông cơ bắp của anh. Anh chỉ tay vào bức hình với chân cô ở giữa hai đùi anh. “Bức này trông như thể cô Duffy dẫm gót giày lên bi của tôi ấy.”

Jules bật cười và Faith cắn môi trên để khỏi cười.

Bo rút dây buộc cao su khỏi mái tóc đuôi gà của cô. “Nó truyền đi một câu chuyện.”

“Phải rồi,” Ty đồng ý. “Câu chuyện là chân cô ấy nghiền nát bi tôi.”

Bo trông có vẻ muốn nghiền nát anh bằng đôi giày Doc Martens khủng bố của mình. “Chậc, chúng tôi chắc chắn không muốn nó trở thành hình ảnh chúng tôi muốn truyền tải,” Tim trấn an đội trưởng đội Chinooks.

“À, tôi không biết nữa,” Faith nói khi Ty quay sang đối mặt với cô. “Tôi nghĩ chắc sẽ có không chỉ vài phụ nữ muốn thấy hình ảnh đó.” Ánh mắt cô hạ xuống phần bụng phẳng lì và chỗ phồng lên sau năm khuy khóa quần của anh. Cô chạy mắt dọc lên những cơ ngực cứng cáp, qua vết sẹo trên cằm, tới đôi mắt xanh của anh. Cô nghĩ về trận đấu đêm qua và khoảng thời gian anh ở trong khu phạt. “Cũng không chỉ vài người đàn ông.”

“Phải rồi,” Jules nhảy vào, “nhưng đó không phải trọng điểm của chiến dịch này. Phải tạo ra một hình ảnh mâu thuẫn, nhưng chúng ta không muốn nó trông như thể Faith đang chèn nát bi của Thánh.”

“Cảm ơn, Jules.”

“Không có gì, Thánh.”

Faith cúi đầu và giấu nụ cười. Đàn ông rất kỳ lạ khi dính tới bi của họ.

“Truyền đạt điều ấy sẽ rất hấp dẫn và thú vị,” Bo tranh luận khi thu gọn mái tóc màu nâu đỏ và buộc tóc lại. Và trong khi Bo cùng Jules tranh cãi về bức hình và bi của Ty, mắt anh khóa chặt mắt cô. Ý cười làm nhăn hai khóe mắt đẹp của anh và cô nghĩ anh có thể cười toe toét ấy chứ.

Tất nhiên, anh không cười, nhưng thế cũng chẳng ngăn được một thứ gì đó vừa nóng bỏng vừa nhục dục lan khắp da cô. “Tôi đoán mình không muốn chèn nát bi của Thánh. Ít nhất cũng không phải hôm nay,” cô nói. “Tôi cần anh ấy giành cúp cho tôi đã.”

Đầu tiên là bao và giờ là bi của anh. Anh thực sự phải ngừng ngay kiểu trò chuyện thế này với Faith. Đặc biệt là khi có người khác trong phòng. Theo một cách méo mó bệnh hoạn nào đó, nó khiến anh hứng lên. “Tôi nghĩ chúng ta sẽ dùng bức này trước,” Tim nói, chỉ tay vào tấm ảnh Faith đang đứng trước mặt Ty. “Chúng ta sẽ dùng hình phòng thay đồ vào lúc khác. Hoặc chọn một tấm khác từ đợt chụp hình đó,” anh ta thêm vào, đột nhiên đầy vẻ kiệt sức khi đi ra cửa. “Tôi cần ít Tylenol.”

“Tim, chờ đã,” Bo gọi với theo anh ta khi cô theo anh ta ra khỏi cửa. “Anh đã nghe ý tưởng cho tiêu đề của tôi đâu.”

“Tôi thấy thương anh chàng đó,” Jules nói khi đứng dậy.

“Tôi thích cô ấy.”

“Cô ta giống một con Chihuahua hung dữ nghĩ mình là chó pitbull.”

“Tôi nghĩ đó là điều tôi thích ở cô ấy.”

Faith đứng dậy và Ty hạ mắt từ môi xuống chiếc áo phông dài tay màu hồng có in hình trái tim mọc cánh thiên thần trên ngực cô. Những chiếc quần dài đen và váy be rộng của cô đã đi rồi. Cô mặc một chiếc quần jean ôm lấy eo và đùi, và đi một đôi boot kiểu thổ dân đầy lông. Không có bộ

cánh tối màu, rộng thùng thình, cô trông trẻ hơn. Mềm mại hơn và rõ ràng là bớt cứng nhắc hơn.

“Cô ta rất đáng ghét.”

Faith nắm lấy một cái túi da lớn có dây xích vàng. “Cô ấy rất hăng hái. Như thể đi theo nhịp đập của riêng cô ấy.”

“Mẹ cô đi theo nhịp đập của riêng bà, nhưng tôi không thấy cô yêu quý sự hăng hái của bà ấy lắm.”

“Mẹ tôi không hăng hái. Bà ấy luôn vướng vào rắc rối.” Faith liếc nhìn Ty một cái trước khi hướng ra cửa. “Rắc rối lớn nhất vào lúc này là bà cư xử như mới mười sáu tuổi.”

“Cô Duffy,” Ty gọi với theo cô. “Cô có thể ở lại một chút không?” Anh cần giải quyết mọi chuyện giữa họ.

“Chắc chắn rồi,” cô nói qua vai khi dừng lại ngay sát cửa. “Tôi sẽ ra ngay.” Khi cô nói với trợ lý của mình, mắt Ty hạ xuống khỏi mái tóc vàng dài và quay lại những hàng khuy kim loại đóng túi sau quần jean của cô. Hôn cô đúng là một sai lầm nghiêm trọng. Anh có thể giả vờ nó chưa hề xảy ra, nhưng Ty thích đối đầu với những hiểm họa tiềm tàng trước khi chúng trở thành rắc rối lớn thực sự.

Faith quay lại và để cửa hơi hé mở. “Có phải là về chuyện đêm hôm nọ không?” cô hỏi khi đi về phía anh.

“Phải.”

“Tốt. Vậy là anh cũng biết về nó.”

Tất nhiên là anh biết về nó. Anh đã ở đó khi cô mút cổ anh cơ mà.

“Cả tuần nay tôi đã ghê tởm nó kinh khủng,” Faith tiếp tục.

Ty tựa hông vào mép bàn và khoanh tay ngang ngực. Anh không thích cách nói đó.

“Đầu tiên tôi đã rất kinh hoàng.” Cô lắc đầu và tóc cô rủ xuống từ một bên tai. “Tôi đã rất... rất khó chịu.” Cô khoanh tay dưới ngực. “Tất cả những gì tôi có thể làm là đứng lì ở đó.”

Khó chịu ư? Cô không hề có vẻ khó chịu khi hôn anh như thể đó là công việc của cô và cô đang kiếm một phần thưởng ngon lành, béo ngậy. Lòng mày anh nhăn lại cái kinh. “Cô đâu có đứng lì không đâu.”

“Tôi hẳn đã nói gì đó. Tôi không biết nữa, tôi đã rất sốc.” Cô nhìn xuống mũi giày và tóc cô phủ xuống má và che hết mặt cô.

“Nó sẽ mãi mãi khắc sâu trong não tôi.” Anh cũng thế. Đó là vấn đề đấy.

“Chúa ơi, tôi chỉ muốn lấy một cái gậy phá băng và móc nó ra thôi.”

Sự cái kinh của anh biến thành tức giận và lảng xuống bụng ngay cạnh bộ phận nhức nhối thích nhìn mờ cô trong chiếc quần jean kia của anh. “Có lẽ cô nên nghĩ đến điều ấy trước khi để lại dấu hôn cho tôi và xin tôi chạm vào khắp người cô.”

“Gì cơ?” Cô ngược lên. “Anh đang nói chuyện gì vậy?”

Anh kéo một bên cổ lọ của anh xuống và để lộ vết tím nho nhỏ mà cô đã để lại trên cổ anh. “Đây.” Tay anh buông xuống bên người và nắm lấy mép bàn. “Tôi thậm chí còn không chú ý tới nó cho đến sáng hôm sau khi Sam chỉ ra nó ở buổi tập nhẹ.”

Cô ném bịch túi xuống một cái ghế gần đó và bước tới trước. Đầu ngón tay mát lạnh của cô lướt nhẹ qua cổ khi cô kéo cổ áo anh xuống. Động chạm mát lạnh ấy trái hơi nóng xuống ngực rồi lao thẳng tới háng anh. “Nó không rõ lắm mà.”

“Nó đã nhạt đi từ Chủ nhật.” Anh ngược lên nhìn vào mặt cô và mắt anh hạ xuống miệng cô chỉ cách miệng anh vài phân. “Tôi đã phải bịa ra chuyện về một cô bồi bàn.”

Mắt cô khóa chặt mắt anh. “Họ có tin anh không?”

Lần cuối cùng cô ở gần thế này, miệng cô đã dính trên cổ anh và cô đã cắn dái tai anh. “Chạm vào em đi,” cô đã thì thào như thế, và Chúa ạ, anh đã muốn chạm vào cô và làm nhiều hơn thế nữa.

“Có. Họ có tin.”

“Xin lỗi.” Cô cau mày và bước lùi lại. Má cô hồng lên và cô nhún vai. “Tôi đoán mình đã quá đắm chìm vào nó và bị mất kiểm soát.”

“Dù cho cô thấy ghê tởm, kinh hoàng, và khó chịu?”

“Gì cơ? Ồ. Tôi không nói về việc đó.” Cô ra dấu về cổ anh. “Tôi đang nói về chuyện đi vào nhà tôi và thấy cha anh đang ở trên người mẹ tôi. Trần truồng. Đang làm tình.” Cô chỉ xuống đất. “Trên sàn trước lò sưởi.”

Giờ đến lượt anh hỏi, “Gì cơ?”

“Cha anh và mẹ tôi... Và tôi đã bắt gặp họ.”

“Chờ đã.” Anh giơ một tay lên. “Cha tôi biết mẹ cô ư?”

“Rõ ràng là thế.”

Anh nghĩ đến người phụ nữ anh gặp hôm chụp ảnh. Bà trông không xấu, chỉ là tóc hơi rối và lờ lợt. Đúng tuýp của cha anh. “Và cô đã bắt gặp họ đang làm tình?”

“Phải, và nó thật ghê tởm. Họ đang...” Cô giơ lòng bàn tay lên làm như cô có thể ngăn ký ức đau đớn ấy lại.

“Cô đang đùa à?”

“Giá mà thế!”

Dù việc cha cô hẹn hò mẹ cô chỉ có thể kết thúc bằng một thảm họa vĩ đại, Faith trông buồn khổ đến mức, anh phải bật cười.

“Ồ.” Cô chỉ tay vào anh. Bộ móng tay ngắn của cô được sơn màu hồng nhạt. “Anh nghĩ chuyện đó vui lắm à? Người đàn ông chẳng bao giờ cười kia?”

“Tôi có cười mà.”

Cô quay ngón tay mảnh mai vào ngực mình. “Cười tôi!”

“Chậc, cô rất hoảng, trông buồn cười lắm.” Cô cũng trông có chút căm phẫn, và vừa dễ thương vừa quyến rũ, đứng đó trong chiếc áo hồng và đôi boots lông.

“Nếu anh thấy những gì tôi đã thấy, anh cũng sẽ rất hoảng.”

“Tin tôi đi. Tôi đã thấy rồi.” Pavel chưa từng cố tình phô trương thành tích tình dục của ông, nhưng ông cũng chẳng kín đáo cho lắm. “Lần đầu tiên là khi tôi tầm bảy tuổi.” Anh đã vào phòng khách và thấy cha anh đang làm tình trên tủ cổ của mẹ anh. Mẹ anh vào lúc ấy không có ở nhà.

Đôi môi hồng của cô hé ra và cô thở dốc. “Tôi thì năm tuổi! Và bà đang lén cho ông ấy vào mỗi đêm rồi ông rời đi mỗi sáng trước khi tôi dậy. Ông ấy cứ như ma vậy. Nếu họ không âm ỉ đến thế, tôi chắc cũng không biết ông ấy đang ở đó.”

À. Điều ấy giải thích sự thoát ần thoát hiện của cha anh. Ty dạo này không gặp cha anh mấy, và đoán rằng điều ấy phải có liên quan gì đó tới một phụ nữ.

“Và họ đá Pebbles ra ngoài và để nó ngủ với tôi.”

“Pebbles ư?”

“Chó của mẹ tôi.” Cô đẩy tóc ra sau tai và thả cánh tay xuống hai bên người. “Pebbles ghét tôi và cảm giác ấy là hai chiều. Lúc nào nó cũng cắn và gặm gè tôi. Trừ những lúc nó cần gì đó. Như một chỗ để ngủ chẳng hạn.”

Anh nghiêng đầu sang một bên và nhìn cô. “Sao cô không đá nó ra?”

“Tôi đã cố,” cô nói qua một tiếng thở dài. “Nhưng nó lại nhìn tôi bằng đôi mắt hạt đậu bé nhỏ và tôi không thể xấu tính thế được. Giờ thì mỗi lần Pebbles nhảy lên giường với tôi, tôi lại biết rằng Pavel đang ở phòng bên kia đang cời đồ với mẹ tôi.” Cô làm mặt hề và lắc đầu. “Tôi hẳn sẽ không thấy tởm lảm nếu không phải mẹ tôi cứ rên rỉ và la hét như thể có ai đó đang giết bà vậy.”

Đó không phải dạng phản ứng mà anh trông chờ từ một cựu vũ nữ thoát y và người mẫu Playboy. Đặc biệt là một vũ nữ thoát y và người mẫu Playboy không biết ăn năn. Anh không biết rõ mình mong chờ gì. Có lẽ ai đó nghĩ tình dục chẳng phải chuyện gì lớn, bất kể là ai làm chuyện đó đi nữa. Ít nhất, đó cũng là thái độ của các vũ nữ thoát y mà anh từng biết.

“Hừm.”

“Hừm cái gì?”

“Với một người từng khóa thân để kiếm sống, cô có vẻ quá bảo thủ về mặt tình dục đấy.”

“Đó là công việc.” Cô lắc đầu khi nhìn vào mắt anh. “Cởi đồ chẳng bao giờ liên quan đến tình dục hết.”

Một điều chẳng hợp lý chút nào. Phụ nữ cởi đồ luôn là vì tình dục. “Cả Playboy cũng không phải,” cô thêm vào.

Cô nên nói thế với tất cả những tên nhìn hình chụp của cô, bởi vì cực kỳ chắc chắn là nó trông rất tình dục. Ít nhất là với anh. Nó cũng mang lại cảm giác như thế nữa. Anh nghĩ đến bức ảnh cô đeo chuỗi ngọc trai và cảm giác bi của mình siết lại. “Vớ vẩn. Cô đã bán tình dục.”

Cô nhún vai. “Đó là diễn thôi.”

Anh không tin cô, nhưng toàn bộ cuộc trò chuyện về tình dục này khiến anh nghĩ đến việc trượt tay lên sau quần jean và ôm lấy bộ mông mượt mà, trần trụi của cô khi cô ép khuôn miệng ẩm ướt nóng hổi của mình vào cổ anh một lần nữa. Anh cần tránh xa khỏi cô, nhưng anh chưa muốn đứng lên vội. Quần jean của anh lỏng, nhưng không lỏng đến thế. “Một lần nữa, tôi xin lỗi vì đã hôn cô đêm nọ.” Anh nhìn chiếc Rolex của mình như thể anh có chỗ khác phải tới. “Tôi đã uống quá nhiều bia. Đó không phải một lời biện hộ đâu, và tôi xin lỗi.”

Cô hiểu được dấu hiệu - tạ ơn Chúa - và với tay lấy ví của mình trên cái ghế kế bên. “Chuyện ấy không đứng đắn về phần cả hai chúng ta,” cô nói.

“Hãy đổ lỗi cho cồn và quên rằng nó đã xảy ra vậy.”

“Tôi có thể làm thế.” Cô vắt sợi xích vàng qua một bên vai. “Anh có thể chứ?”

Anh sẽ cố gắng đến phát điên. “Tất nhiên. Tôi thề rằng nó sẽ không xảy lần nữa đâu.”

Cô đứng trước mặt anh như một bữa tiệc tình dục và anh muốn lao người vào.

“Cô có thể khóa thân chạy lung tung trước mặt tôi và tôi sẽ chẳng làm gì hết.”

Cô nhướn một lông mày hoài nghi. “Thật sao?”

“Thật.” Anh hạ mắt xuống đường cong đầy đặn dưới áo cô rồi lại ngược lên. “Cô có thể tiến tới rồi cởi phăng cái áo đó ra và tôi sẽ chỉ chán ngán ngồi đây mà thôi.”

“Anh sẽ chẳng động đậy đến một múi cơ sao?”

Anh nhún một vai. “Tôi chắc sẽ ngáp ấỵ chứ.”

Cô thả túi xuống sàn, vắt chéo tay ngang ngực, và nắm lấy gấu áo. “Anh chắc chắn sẽ không cảm thấy gì chứ?”

Bố khi. “Ừ.”

Các ngón tay cô nắm lấy gấu áo, kéo nó lên cho tới khi một vệt da trắng mịn hiện lên ngay phía trên nơi quần jean dừng lại ở hông cô. “Vẫn không cảm thấy gì à?”

Ty đã chơi ở NHL hơn mười lăm năm rồi. Anh biết khá rõ cách đeo mặt nạ. “Chẳng gì hết.” Để chứng minh, anh ngáp. Một việc khá khó khăn xem xét đến chuyện giờ anh thở cũng thấy khó nhọc.

Cô bật cười, một tiếng cười nhẹ quyến rũ dịu dàng khi cô kéo áo lên quá cái rốn được xỏ một viên ngọc hồng. “Không gì cả?”

Máu từ đầu chảy hết xuống háng và anh phải đấu tranh chống lại thôi thúc khuyu gối xuống và ép miệng mình vào da bụng mượt mà của cô. “Xin lỗi, cô Duffy.” Rồi anh thốt ra lời nói dối trơ trẽn nhất trong ngày. “Cô không quyến rũ đến thế đâu.”

Cô kéo gấu áo cao lên trên xương sườn. “Anh không nghĩ thế à?”

“Không.”

“Rất nhiều đàn ông đã bảo tôi rằng tôi tuyệt đẹp.”

“Rất nhiều đàn ông nói dối để cơi đồ của phụ nữ.” Cái áo lại cao lên vài phân bunn xin nữa.

“Thậm chí cả với những phụ nữ mà họ không thấy hấp dẫn sao.”

Mắt anh thu vào khoảng bụng mướt mà của cô khi cô kéo áo phông vừa quá chỗ satanh hồng đang ôm lấy bầu ngực cô. “Còn tùy.”

“Vào cái gì?”

“Nếu đó là sau nửa đêm và quán bar chuẩn bị đóng cửa.” Anh nín thở, chờ có thêm. “Rất nhiều người trở nên hấp dẫn hơn vào lúc đóng cửa. Nhưng tôi chưa bao giờ là loại đàn ông kiểm cả những người xấu xí chỉ để làm tình. Cô có thể qua đây và múa mông cho tôi xem ngay bây giờ còn tôi thì sẽ vẫn y thế này rồi ngủ gục.”

Tiếng cười nhỏ của cô sâu hơn như thể cô có thể đọc ý nghĩ của anh và biết anh đang nói dối. “Tôi đã không múa mông từ khi bỏ Aphrodite cách đây mấy năm, nhưng tôi cho rằng chuyện đó cũng giống như lái xe đạp thôi.” Cô tóm gọn áo trong một tay và rê một bàn tay chậm rãi, có chủ đích ngang phần bụng trần của mình. “Tôi bảo đảm rằng anh sẽ không ngủ gục đâu.” Có gì đó thật tội lỗi và nóng bỏng khi một phụ nữ tự chạm vào mình. “Trong vài giây anh sẽ thút thít như trẻ con và xin được khoan dung đấy.”

“Lời phát biểu dũng cảm đấy, cô Duffy.”

“Chỉ nói lên sự thật mà thôi, anh Savage ạ.” Ngón tay bé nhỏ của cô lướt qua cạp quần và thọc xuống dưới chiếc khuy quần đầu tiên. “Anh đã thấy buồn ngủ chưa?”

“Cứ tiếp đi. Tôi sẽ cho cô biết.”

Đầu ngón tay đeo nhẫn của cô đi theo cái móng hồng xuống dưới cặp quần. “Nhàm chán?”

“Sắp sửa đây.”

“Chờ đã.” Tay cô dừng lại cùng lúc với tim anh. “Không phải múa mông được coi là một hành vi không đứng đắn sao?”

Khi thật không!

Cô bật cười và thả áo xuống. “Và lại ngay sau khi chúng ta nói nó sẽ không xảy ra lần nữa chứ.”

Hai tay anh nắm chặt lấy mép bàn để khỏi với lấy cô. Khỏi túm lấy cặp quần của cô và kéo cô về phía anh cho tới khi cô đứng giữa hai đùi anh, đủ gần để chạm vào. Anh muốn bảo cô rằng cô có thể cư xử không đứng đắn đúng như cô muốn. Ở đâu cũng được. Giường anh xuất hiện trong đầu, nhưng ánh mắt trong suốt, gần như toan tính của cô dừng anh lại. Trong khi cô đang làm anh loạn tung phèo, cô lại chẳng cảm thấy gì hết.

Cô với lấy ví. “Chúng ta cũng có thể quên rằng điều này đã xảy ra chứ?”

“Không vấn đề.” Với thẳng bé đang đập rộn bên đùi, anh nói, “Tôi thì đã quên rồi.”

Cô đi về phía cửa nhưng quay lại và nhìn anh qua vai. “Cả tôi cũng thế. Anh không phải người duy nhất thấy chán đâu.” Cửa bật mở trước khi cô với tay lấy nó và trợ lý của cô bước vào. “Có chuyện gì thế, Jules?” cô hỏi.

Jules nhìn từ cô sang Ty. “Tôi tới để cho cô biết rằng tôi đã lên một cuộc họp tuần tới với giám đốc quỹ từ thiện Chinooks.”

“Nghe hay đấy.” Cô chỉnh lại ví trên vai và nhìn Ty lần cuối. “Gặp anh sau, anh Savage.”

Jules nhìn cô bỏ đi, rồi hỏi. “Có gì đang diễn ra giữa anh và Faith à?”

“Không,” anh trả lời thật. “Chẳng có gì và cũng sẽ chẳng bao giờ có thể có gì hết.”

“Trông có vẻ có gì đó đấy.”

“Tôi là trưởng đội khúc côn cầu của cô ấy.” Anh nhấc hai tay lên và xoa mặt. Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy? “Thế thôi.”

“Tôi hy vọng đó là sự thật. Cô ấy là sếp của tôi và tôi không cho phép mình nghĩ về cô ấy như thế,” Jules nói.

Anh thả tay xuống. “Như thế nào?”

“Như cái cách anh đang nhìn cô ấy. Như thể cô ấy đang trần truồng đứng trước mặt anh.”

Nó gần sự thật đến mức Ty chăm chăm nhìn vào kẻ khó chịu kia. “Dù cho đó là sự thật đi nữa, sao đó lại là chuyện của anh - nhờ?”

“Bởi vì chồng cô ấy mới chết và cô ấy cô đơn. Tôi ghét thấy cô ấy đau khổ.”

Ty khoanh tay ngang ngực. “Anh có vẻ quan tâm quá mức tới cảm xúc của cô ấy rồi đấy.”

“Tôi quan tâm đến cô ấy, phải, nhưng cô ấy là một chiến binh. Tôi quan tâm đến đội Chinooks hơn.” Giờ đến lượt Jules khoanh tay ngang ngực. “Anh nghĩ những người khác sẽ nói gì về việc anh hẹn hò với chủ đội bóng chứ?”

“Anh có vẻ biết đấy nhỉ. Vậy, sao anh không nói cho tôi nghe?”

Jules lắc đầu và nhìn thẳng vào mắt anh. Và dù Ty rất muốn đâm vào đầu anh ta, anh vẫn luôn ngưỡng mộ một người đàn ông không lùi bước khi anh ta đứng. Và dù Ty rất ghét phải thú nhận, nhưng Jules nói đúng. “Tôi không nghĩ mình phải liệt kê ra những điều sẽ khiến chuyện đó cực kỳ ngu ngốc. Không có lý do gì chúng ta lại không thể hạ gục đội Sharks ở trận đấu kế tiếp và tiến vào vòng ba hết. Rồi chúng ta sẽ chỉ còn hai đội nữa là thắng cúp. Tôi không nghĩ mình cần báo anh chuyện kia sẽ làm anh và mọi người khác xao lãng đến thế nào.”

“Đúng vậy. Anh không cần nói.” Ty đứng dậy. “Đó là lý do chúng tôi nói chuyện về việc cha tôi hẹn hò mẹ cô ấy.” Điều này là sự thật. Trong lúc anh nhìn cô như thể cô trần trụi. “Tôi thích anh, Jules. Nếu tôi không thích anh, tôi sẽ báo anh cúot ngay khỏi chuyện của tôi.” Anh đi ra cửa và dừng lại để nhìn xuống khuôn mặt anh ta. “Vậy nên, tôi sẽ thắng thường với anh. Mọi người đàn ông trong đội đều đã xem các bức hình trên tờ Playboy đó. Từ chối điều ấy chẳng có ích gì. Khi thật, anh cũng đã xem nó, và cô Duffy không có vẻ lo lắng đến chuyện đó tí nào hết. Nhưng có vô khối khác biệt giữa việc nghĩ về cô ấy trong các bức hình đó và bước xa hơn một bước đấy. Tôi bảo đảm với anh rằng sẽ không có gì được xen vào giữa con đường đi tới chung kết của tôi hết. Không giành được cúp đã là nỗi ám ảnh của tôi suốt mười lăm năm. Tôi chỉ còn cách thời điểm được khắc tên lên cúp một tẹo thôi, và điều cuối cùng tôi sẽ làm là phá loạn nó.” Anh cứng rắn nhìn Jules một lần cuối và đi khỏi phòng.

Anh đã đỗ chiếc BMW của mình ở tầng dưới của hầm đỗ xe, và trên đường về nhà, anh nghĩ về những gì anh cần làm trong trận đấu tối mai. Họ cần chặn hàng phòng thủ của San Jose, chốt lại vòng hai, và đi tới vòng ba. Anh nghĩ về Faith và Jules. Và anh nghĩ đến cha anh và mẹ Faith. Trong tất cả những phụ nữ ở Seattle, sao cha anh lại phải lãng nhãng với bà ấy cơ

chứ? Ty không hiểu nổi. Cứ như thể Pavel là Pied Piper[3] của quý và phụ nữ đi theo ông tới bất kỳ đâu vậy.

[3] Tên một nhân vật cổ tích của Đức dùng kèn để dụ trẻ em đi theo ông ta. – ND

Anh lái xe qua chiếc cầu nổi trên hồ Washington dẫn ra đảo Mercer. Anh đỗ chiếc BMW ở giữa chiếc Bugatti Veyron của anh và Cadillac của cha anh.

“Chúa ơi, cha,” Ty nói khi vào bếp và ném chìa khóa xe của anh lên mặt quầy bằng đá granit nâu. “Cha không hề kể gì với con về chuyện Faith Duffy bắt gặp cha đang làm tình với mẹ cô ấy hết.”

Pavel nhún vai khi quay người khỏi tủ lạnh và đóng cửa lại. “Cô ấy đáng ra phải đang ở California.” ông mở nắp một lon bia Molson và nhún vai như thể thế là hết chuyện. “Nhưng cô ấy bị ốm và đã về nhà sớm.”

Ty nghi ngờ chuyện cô bị ốm và hoài nghi rằng vụ rời San Jose đột ngột của cô liên quan nhiều tới nụ hôn ở hành lang hơn là đồ ăn thiu hay vi rút cúm. “Sao cha không kể với con?”

“Con rất thích phán xét.” Pavel nâng lon bia lên môi và hớp một ngụm.

“Không. Cha không kể với con vì cha biết con sẽ không thích nó.” Anh thở dài và lắc đầu. “Seattle là một thành phố lớn, cha à. Cha không thể tìm ai khác ngoài mẹ của Faith Duffy sao?”

Pavel từ tốn hạ bia xuống. “Đừng ăn nói thiếu tôn trọng, Tyson.”

Đó là nghịch lí ngược đời kỳ cục nhất ở Pavel. Bạn có thể đối xử với phụ nữ như rơm rác, thế không sao. Nhưng bạn không thể ăn nói thiếu tôn trọng. “Chuyện gì sẽ xảy ra khi cha chia tay bà ấy?” Ty không chút hoài nghi rằng ông sẽ làm thế. “Con không muốn phải xử lý một phụ nữ quá

khích sẽ xuất hiện ở đây.” Như những lúc phụ nữ phát hiện ra Pavel đã cưới, hay sẽ không cưới họ, hay ông đã đá họ vì ai khác.

“Val không phải tuýp trở nên quá gẫn bó. Bà ấy chỉ ở trong thị trấn một thời gian để giúp con gái vượt qua giai đoạn khó khăn thôi. Bà ấy là một bà mẹ tận tụy.”

Điều này lôi lên một chủ đề mà Ty đang có ý nói đến. Anh sẽ không thể nói thẳng ra và hỏi ông bao giờ ông sẽ quay về nhà. “Kế hoạch của cha là gì?” thay vào đó anh hỏi khi đi về hướng tủ lạnh và mở cánh cửa inox ra.

Pavel nhún vai và nâng lon bia của mình lên. “Chỉ uống bia thôi. Valerie đã mời cha tí nữa đến ăn tối. Cha chắc chắn hai quý cô đó sẽ không ngại nếu con đến cùng.”

Sau cuộc trò chuyện mới nhất của anh với Faith và cây gậy gỗ khổng lồ mà cô đã ban tặng anh, điều đó sẽ không xảy ra đâu. “Con sẽ gặp vài cầu thủ ở quán Conte’s để chơi poker và hút xì gà Cuba.” Anh thực sự đang có tâm trạng giải quyết vài tên trên bàn poker.

“Con dành quá nhiều thời gian với cánh đàn ông và điều đó khiến con nóng tính đấy.”

“Con không nóng tính! Trời ạ, con ước gì mọi người ngừng nói thế ngay đi.”

Pavel lắc đầu. “Con luôn rất nhạy cảm. Giống mẹ con.”

Cha anh lại đang nói linh tinh mà chả biết gì cả. Nhạy cảm ư? Giống mẹ anh ư? Ty chẳng giống mẹ chút nào hết. Mẹ anh đã dành cả đời yêu nhầm người đàn ông. Ty thì chưa từng yêu bao giờ.

“Con cần tìm một người phụ nữ đi,” Pavel gợi ý. “Một phụ nữ để chăm sóc con.”

Điều đó chỉ chứng minh cha anh biết rõ anh đến mức nào. Điều cuối cùng Ty cần là một phụ nữ trong đời. Một lần hẹn hò cuồng nhiệt là chuyện khác, nhưng kể cả chuyện ấy cũng làm xao lãng quá nhiều. Và ngay bây giờ, anh thậm chí còn không đảm đương nổi chút xao lãng chớp nhoáng, gọn lẹ ấy chứ.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sáng thứ Hai Jane Martineau đi vào văn phòng của Faith ở Key. Một phụ nữ bé nhỏ xinh xắn tóc đen và đeo kính, Jane chỉ trang điểm rất ít và mặc đồ đen từ đầu tới chân. Cô ấy dễ thương hơn là xinh đẹp, và không phải những gì Faith đã mong chờ ở phóng viên chuyên mục đời sống hoặc vợ của cựu thủ môn xuất sắc Luc Martineau.

“Cảm ơn vì gặp tôi,” cô ấy nói khi bắt tay Faith. Cô ấy đặt một chiếc cặp da màu đen lên bàn và thò tay vào trong. “Tôi đã phải đe dọa dùng bạo lực với Darby nếu anh ấy không thử hỏi cô về cuộc phỏng vấn. Tôi cũng đã xúi vợ anh ấy tấn công anh ấy nữa.”

“Tôi không biết anh ấy đã kết hôn đâu.” Để phỏng vấn, Faith không biết phải mặc gì và đã mặc áo sơ mi trắng, chân váy bút chì màu đen, và đôi giày cao gót quai chữ T bằng da. Rõ ràng là, cô đã ăn vận quá trang trọng.

Jane rút ra một tập giấy và một cây bút. “Với Caroline, bạn thân nhất của tôi từ tiểu học. Tôi đã giới thiệu bọn họ đấy.”

“Wow. Cô vẫn gặp bạn từ thời tiểu học sao.” Faith không biết sao cô lại thấy điều đó là khác thường, ngoại trừ vì cô chưa từng gặp bạn bè từ thời tiểu học trong khoảng mười lăm năm rồi.

“Tôi nói chuyện với cô ấy gần như mỗi ngày.”

“Chắc phải tuyệt lắm nhỉ. Có một người bạn trong một khoảng thời gian dài như thế.” Cô lắc đầu.

“Tôi không có ý ra vẻ đáng thương đâu.”

Jane nhìn cô qua hai mắt kính khi lục lọi trong cặp. “Không đâu. Người ta đến rồi đi mà. Caroline và tôi may mắn vẫn được ở trong đời nhau.”

Faith nhìn chiếc máy ghi âm nhỏ mà Jane rút ra khỏi cặp và hỏi, “Cô có nhất thiết phải dùng nó không?” Lạ trời cô đừng có nói gì đó thảm thiết và rồi nó lại xuất hiện trên báo.

“Nó bảo vệ cô cũng nhiều như bảo vệ tôi thôi.” Cô ấy đặt nó lên bàn và cho cặp xuống sàn nhà. “Đừng lo. Tôi sẽ không hỏi cô một câu hỏi đáng xấu hổ nào cả. Bài báo này không phải để moi móc thói xấu hay giật gân câu khách. Các fan khúc côn cầu của Seattle rất phấn khích với vòng tranh giải và tò mò về cô. Họ muốn biết đôi chút về Faith Duffy. Cô không phải trả lời bất kỳ điều gì khiến cô thấy khó chịu. Công bằng chưa?”

Faith thư giãn được một chút. “Công bằng rồi.”

Jane ngồi xuống và bắt đầu phỏng vấn với vài câu hỏi đơn giản về nơi Faith được sinh ra và cách cô gặp Virgil. Rồi cô ấy hỏi, “Cô mới chỉ ba mươi tuổi, cảm giác thế nào khi sở hữu một đội bóng NHL?”

“Sốc. Không thể tin nổi. Tôi vẫn không thể tin nổi điều ấy.”

“Cô đã không biết rằng mình sẽ được thừa kế đội bóng à?”

“Không. Virgil chẳng bao giờ đề cập đến chuyện ấy hết. Tôi biết được vào ngày di chúc của ông ấy được đọc.”

“Ồ. Một món thừa kế thật tuyệt nhỉ.” Jane nhìn cô qua cặp kính mắt. “Chắc sẽ có rất nhiều phụ nữ muốn được ở vào địa vị của cô.”

Đúng vậy. Cô có một cuộc đời tuyệt vời. “Nó rất vất vả.”

“Cô biết gì về cách điều hành cả một tổ chức như Chinooks?”

“Phải thú nhận là không nhiều, nhưng tôi đang học hỏi mỗi ngày. Tôi đang được đào tạo về công việc, và tôi thực sự đang bắt đầu hiểu rõ về khúc côn cầu và cách tổ chức này vận hành. Nó không còn đáng sợ như cách đây vài tuần nữa. Tất nhiên, Virgil đủ thông minh để thuê những con người giỏi giang và để họ làm việc của mình. Điều đó khiến công việc của tôi dễ thở hơn.”

Jane hỏi về số bàn thắng, số điểm, và cơ hội giành cúp Stanley của đội Chinooks. Trong chiến thắng 4-2 thứ Bảy trước, đội Chinooks đã đánh bại đội Sharks ở trận Sáu và được định sẽ đấu với đội Red Wings trong vòng ba hôm thứ Năm tới tại Detroit. “Zetterberg và Datsyuk đều là những cầu thủ hàng đầu ở khu vực của họ trong mùa giải thường,” Jane nói, nhắc tới hai cầu thủ Detroit. “Kế hoạch để đẩy lùi đà chiến thắng của Zetterberg và Datsyuk là gì?”

“Chúng tôi chỉ cần chơi khúc côn cầu theo cách chúng tôi thích chơi mà thôi. Chúng tôi đã có ba mươi hai cú tấn công gôn tối thứ Bảy tuần trước, so với mười bảy cú của Sharks.”

Hai người họ rời văn phòng và đi xuống sân thi đấu, nơi đội tuyển đang tập luyện. “Mọi người đều nghĩ chúng tôi nên sợ Detroit,” Faith nói, và họ càng đến gần đường hầm, không khí lại càng dày đặc hooc-môn nam tính. “Họ có vài cầu thủ tài năng, nhưng chúng tôi cũng vậy. Tôi nghĩ chiến thắng sẽ tùy vào...” cô nghĩ đến Ty và mỉm cười những gì có trong gan một cầu thủ.”

“Xin chào, cô Duffy,” tay “Bắn Tia”, Frankie Kawczynski, hét lên khi Faith và Jane tiến lại gần. Anh ta đang đứng trong đường hầm trước một chiếc đèn hàn để đốt nóng lưỡi gậy thi đấu của mình.

“Xin chào, anh Kawczynski,” cô nói, gót giày cô lún xuống tấm thảm dày. Frankie ở tầm cuối hai mươi, và to như xe tăng. Vào lúc này, anh ta mặc một chiếc quần nỉ, trần thấp trên hông, và mang dép tông. Anh ta có

một hình xăm chó pitbull trên khoảng lưng trần. Sự chú ý của cô bị hút đến những chuyển động cơ bắp khi anh ta hun nóng gậy của mình. “Anh thế nào?”

“Tuyệt.” Bộ râu đen của anh ta đã mọc đúng chuẩn Người Rừng, và anh ta lóe lên một nụ cười giòn tan, tự phụ. Faith đột nhiên nhận thức rất rõ rằng mình đang được đẩy đàn ông vây quanh. Những người đàn ông to lớn, thô lỗ cao sừng sững trên cô và Jane. Vài người trong số họ bán khóa thân. “Cô sẽ tập luyện với chúng tôi vào sáng nay chứ?” Frankie hỏi. Walker Brookes đi ra khỏi phòng thay đồ và tóm lấy giày trượt từ trên giá mài. Cô cưỡng lại thôi thúc muốn quay đầu lại để nhìn rõ hơn. “Tôi quên mất mấy món đồ.” Trong đầu cô, Layla tranh đấu để thoát ra. Cô ta đấm đá và la hét muốn nhìn trộm dù chỉ một cái thôi cũng được. Chỉ một mà thôi, nhưng cô Duffy không trở mắt nhìn mông đàn ông. Ít nhất cũng không phải lúc có phóng viên ở quanh. “Có lẽ lúc khác nhé.” Và cô dán chặt mắt trên mặt Frankie.

Vlad Fetisov đi ra khỏi phòng thay đồ với một tay cầm mũ bảo hiểm một tay cầm gậy. Một nụ cười rạng rỡ kéo cong miệng anh ta khi anh ta di chuyển về phía họ trên đôi giày trượt.

“Chào, Cá Mập con,” anh chàng Nga người chào đón Jane.

“Chào, Vlad,” Jane nói. “Anh thế nào?” “Cuộc sống tươi đẹp. May Mắn thế nào?” anh ta hỏi, ám chỉ chồng của Jane.

“Anh ấy khỏe.”

Ngay khi Vlad quay về mặt băng Faith hỏi, “Sao anh ấy lại gọi cô là ‘Cá Mập’?”

“Đó là tên mà các cầu thủ đặt cho tôi bởi vì tôi đánh bại tất cả bọn họ ở môn phóng phi tiêu. Họ rất ganh đua ở tất cả những chuyện họ làm.”

Họ dừng lại ở cuối đường hầm và Faith nhìn ra sân băng. Các cầu thủ trên mặt băng được chia thành hai nhóm. Đội tấn công tập luyện một đầu, đội phòng thủ tập luyện một đầu. Họ có vẻ càng lôi thôi lếch thếch hơn, nhưng họ trượt băng đầy kỹ năng và chính xác, lượn ra lượn vào và chuyển bóng. Có khoảng mười lăm người trên mặt băng, tất cả đều mặc áo len tập luyện màu xanh sẫm và mũ bảo hiểm trắng, nhưng như thể bị kéo bởi một thế lực vô hình, mắt cô hạ xuống đôi vai rộng và mái tóc đen xoăn lên từ dưới mũ bảo hiểm trắng của người đàn ông đang đứng quay lưng về phía cô. Cô không cần nhìn mặt cũng biết đó là Ty. Có thứ gì đó ấm áp ở đáy bụng cô nhận ra anh.

“Vlad hơi méo mó,” Jane nói, may mắn thay kéo sự chú ý của Faith khỏi mặt băng trung tâm.

Faith chưa bao giờ bị anh chàng người Nga làm sồn gai ốc. Tuy vậy cô vẫn hỏi, “Anh ta là một kẻ đòi trụ à?”

“Không. Anh ta chỉ không bao giờ xấu hổ khi thả khăn tắm xuống trước mặt phụ nữ mà thôi. Anh ta đã rất thích làm tôi sốc, tôi nghĩ thế. Tất cả bọn họ đều rất thích làm tôi sốc.” Jane lắc đầu và điều chỉnh quai cặp. “Lúc ấy họ không muốn tôi đi du đấu cùng đội. Một phụ nữ trên máy bay bị coi là vận rủi.”

Có lẽ đó là lý do họ đã vô cùng im lặng khi cô du đấu cùng họ. “Điều ấy thật ngu ngốc và phân biệt giới tính.”

“Chính xác.” Jane bật cười. “Họ là cầu thủ khúc côn cầu mà.” Hai người họ nhìn huấn luyện viên phụ đặt một dây bóng trên vạch đỏ và Jane nói, “Kể cho tôi về Ty Savage đi.”

Cô nghĩ đến buổi sáng cô đứng trong phòng hội thảo kéo áo phông của mình lên. Đến đôi mắt xanh nóng rực của anh và cái ngày cô mất trí rồi để Layla thoát ra lần thứ hai. Ngày cô kéo áo lên như một vũ nữ thoát y, chậm

chạp và chủ tâm chỉ để chứng minh anh sai. Ngày cô rê tay ngang bụng về nơi khuy quần jean của mình, chỉ để nhìn hơi nóng trong mắt anh cháy thêm đôi chút. “Cô muốn biết gì?”

“Cô có nghĩ anh ấy có những phẩm chất cần thiết để dẫn dắt đội tuyển tới vòng cuối cùng không?”

“Thì, tôi nghĩ số điểm mà anh ấy thể hiện đã lên tiếng hộ anh ấy.” Cô nhìn Ty bắt đầu từ một đầu sân băng, trượt như thể anh đang chạy trên lửa. Gió ép logo Chinooks trên áo vào sát ngực anh khi anh lao về hướng vạch đỏ. Với lưới gậy trên mặt băng, anh quay người ở vạch trung tâm và đánh bóng vào thủ môn. Thủ môn xoay và vặn người để ngăn mỗi cú đánh. Anh ta bắt được một quả bóng trong khi những quả còn lại đập vào đệm bảo vệ của anh ta với những tiếng bụp lớn. Một quả bóng lách xuyên qua và đập vào trong lưới. “Anh ấy là một người đàn ông dữ dội, nghiêm túc.” Trừ lúc anh cố dùng kế khích tướng để khiến cô múa mông cho anh. “Rất kỷ luật và kiểm chế. Tôi tự hỏi anh ta sẽ thế nào nếu một ngày nào đó anh ta buông mình.” Điều cô vốn không hề chờ đợi ngày hôm đấy trong phòng hội thảo, trong khi anh ngồi đó làm bộ như thể chán ngấy, là cách ánh mắt nóng bỏng, ướt át của anh trên người cô đã khiến cả người cô bốc cháy và ẩm ướt. Khi gió vẫn ép bạt áo của anh, anh kẹp gậy dưới một cánh tay và nhìn dây đeo găng tay của mình. “Thật sự buông thả,” cô thêm vào, nghĩ đến cảnh anh bỏ đi khỏi cô ở khách sạn Marriott. “Có lẽ anh ta sẽ không thô lỗ và cáu kỉnh thế nữa.”

“Anh ta khiến cho vẻ thô lỗ và cáu kỉnh trông khá tuyệt,” Jane nói.

Thế là còn nói giảm đấy.

“Anh ấy là một anh chàng bảnh trai.”

Faith mỉm cười. “Tôi không chú ý.”

Như thế anh có thể nghe thấy họ, Ty ngược lên khi đến một chỗ dừng gần gần.

Từ khoảng cách nửa sân băng, cô cảm thấy mắt anh cũng lạnh lẽo như mặt băng anh đang đứng trên. Nó khiến cô đông cứng tại chỗ đồng thời nó cũng làm cô nóng rục cả người.

“Rất nhiều người cho rằng cô bất hòa với đội trưởng của mình. Điều ấy có đúng không?”

Khi mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, anh cầm lấy một chai nước từ nóc lưới và nhấc nó lên miệng. Nước bắn vào giữa môi anh rồi ngừng lại. Anh nuốt nó xuống rồi quệt một bàn tay đeo găng to đùng ngang môi. Suốt tháng vừa qua đời cô đã diễn biến và thay đổi như một cơn lốc xoáy. Thi thoảng cô không thể nhớ nổi những việc mình đã làm ngày qua ngày, nhưng cô nhớ như in từng chi tiết nóng bỏng khi miệng Ty đặt trên miệng cô. “Tôi sẽ không gọi nó là bất hòa.”

“Thế cô sẽ gọi là gì?”

Bạn gọi sự hấp dẫn mãnh liệt, hùng hực dành cho một người đàn ông trên trái đất mà hoàn toàn không thích hợp để bạn khao khát là gì? “Phức tạp.” Bất khả thi. Một thảm họa chực chờ nổ ra.

“Hai người đây rồi,” Jules nói khi anh đi hết đường hầm về hướng Faith. Một người đàn ông có tóc và râu quặp đỏ đi cạnh anh.

“Chúng tôi cần chụp một bức ảnh của Faith cùng cả đội,” Jane nói.

“Ngay bây giờ à?” Cô nhìn người phụ nữ thấp hơn.

“Phải.”

“Chúng tôi đã có cả một chiến dịch truyền thông với Ty rồi, vậy nên sao chúng ta không chụp ảnh với vài cầu thủ khác nhỉ?” Jules gợi ý.

“Faith, đây là Brad Marsh.” Jane giới thiệu người lạ mặt. “Nhiếp ảnh gia của tờ Post Intelligencer. Mark, đây là Faith Duffy.”

“Rất vui được gặp cô, Faith.” Anh ta bắt tay cô. “Tôi là một fan bự của đội Chinooks đấy.”

“Tôi rất vui được gặp anh. Đặc biệt là khi anh yêu đội tuyển của tôi.”

Jules bước lên mặt băng và chỉ vào hàng phòng ngự. “Tôi cần vài người các anh tình nguyện chụp một bức ảnh với cô Duffy cho tờ Post Intelligencer.”

Sam và Alexander Devereaux là hai người đầu tiên trượt về phía cô, nhưng những người còn lại cũng theo sát phía sau.

“Tôi sẽ làm.”

“Tính cả tôi vào đi.”

Không lâu sau tám cầu thủ phòng ngự to con, gồm cả Vlad, đã tình nguyện.

“Chụp ảnh ở mặt băng trung tâm đi,” Brad gợi ý. “Tôi sẽ thử lấy một chút logo vào hình.”

Faith cẩn thận bước lên mặt băng, và Blake Conte giơ tay ra. “Cẩn thận đấy, cô Duffy,” anh ta nói. “Cô không muốn ngã và tự làm mình đau đầu.”

Sam giơ tay ra ở bên kia của cô. “Có ai đó sẽ phải hô hấp nhân tạo cho cô mất.”

“Tôi biết cách dùng miệng đấy,” Blake thêm vào, và Faith thật lòng hy vọng rằng cô sẽ không bao giờ phải nhận lời mời ấy của anh ta. Vì một lý do kỳ quái nào đó, anh ta đã cạo bộ râu vòng tranh giải thành những sọc đỏ vàng dưới mũi. Nó cũng chạy xuống cằm anh ta nữa. Giống như thể anh ta đi cạo lông và bước ra với quốc kỳ Brazil trên mặt vậy.

“Cả nén ngực nữa chứ,” Sam nói, người có bộ râu vòng tranh giải màu vàng và hơi lốm đốm.

Faith đặt tay lên bắp tay họ và mỉm cười. “Thật mừng khi biết rằng lũ nhóc các cậu có nhiều giá trị với tôi hơn là chỉ trông đẹp mã, giỏi đánh bóng, và nhổ nước bọt.” Là nữ chủ nhân của một đội khúc côn cầu cũng có vài đặc quyền tốt đẹp. Được thắp tùng bởi hai cầu thủ khúc côn cầu cực kỳ nóng bỏng là một trong số ấy.

“Nhìn lũ khốn kiếp kia đi,” Ty nói từ vị trí cách Faith nửa mặt băng. “Cậu sẽ nghĩ rằng trước đây chúng chưa từng ở gần phụ nữ mất.” Lần cuối cùng anh thấy Faith, cô đã kéo áo của mình lên, rồi bảo anh rằng cô chán ngấy. Chắc chắn rồi, anh đã nói điều ấy trước, nhưng anh nói dối đấy chứ.

Thủ môn chính thức Marty Darche đẩy vành mũ bảo hiểm lên và để lộ bộ râu ấn tượng. “Cậu phải thú nhận, Thánh ạ, chẳng có mấy phụ nữ ngoài kia được như cô ấy.” Anh ta dựa vào khung thành và lắc đầu.

“Chết tiệt thật.”

Nhiếp ảnh gia chỉ vài cầu thủ và hét lên, “Sao một người trong số các anh không đưa cho cô Duffy mượn gậy nhỉ?” Cả hàng người màu xanh lao tới.

“Tôi sẽ không ngại cho cô ấy mượn gậy của tôi đâu,” Marty nói qua một tiếng cười nhẹ.

Ty thích Marty. Thường thì, anh sẽ cười trước những chuyện nhảm nhí ngu ngốc thốt ra từ mồm Marty. Đa số lúc ấy anh sẽ thêm vào câu chuyện nhảm nhí ngu si của riêng mình và nói gì đó về tám đến mười inch gỗ cứng. Hôm nay anh không thấy có gì vui vẻ ở đó hết, vì vài lý do không rõ nào đó. Có lẽ anh mệt mỏi hoặc thiếu nước hoặc gì đó. Anh có xu hướng mất khiếu hài hước khi mệt mỏi hoặc thiếu nước.

“Anh đã xem hình cô ấy chưa?”

“Rồi.” Những bức hình đáng chết. Nhưng hôm nay anh không thấy những bức hình chết tiệt ấy khi nhìn cô. Anh nhìn thấy nụ cười trên người và khoảng bụng trần của cô. Anh thấy mắt cô khi cô ngoái qua vai và nói rằng cô chán ngấy.

Đội phòng thủ quây quanh cô để chụp ảnh và cô bật cười. Âm thanh ấy vang khắp mặt băng. Nó lướt qua da anh và siết chặt lồng ngực anh. Được bao quanh bởi những người đàn ông to cao, lực lưỡng đi giày trượt và đệm vai, cô trông thật bé nhỏ, xinh đẹp và đầy nữ tính.

Khi anh nhìn cô ở bên kia mặt băng, anh không thấy người mẫu Playboy đâu cả. Anh thấy người phụ nữ anh đã hôn trong một khách sạn ở San Jose. Anh gần như có thể cảm giác được khuôn miệng quyến rũ của cô dưới miệng anh và tay cô chạm vào tóc anh. Anh có thể nhìn thấy đục vọng trong mắt anh và cảm thấy khát khao trong nụ hôn của cô. Anh đã hôn và được hôn bởi rất nhiều phụ nữ trong đời, nhưng anh chưa từng được hôn như thế. Như một nỗi tuyệt vọng choáng ngợp nóng bỏng đến mức làm ruột anh thắt lại.

“Vài người các cậu dẫn ra một tí đi,” nhiếp ảnh gia nói. “Tốt rồi.”

Pavel rất muốn Ty gặp Valerie, nhưng Ty không có hứng gặp người tình mới nhất của cha anh. Đặc biệt khi có nhiều khả năng là ông sẽ có một cô bạn gái khác trong một hai tháng nữa thôi. Đặc biệt nếu điều ấy có nghĩa là

đi chơi với người phụ nữ ở bên kia mặt băng đang rất vui vẻ cười đùa khúc khích, và biến một đám cầu thủ khúc côn cầu thành lũ ngốc ủy mị. Anh thà được cho ăn trưa bởi một tiền vệ nặng một trăm mười ba ký đang muốn chứng tỏ mình còn hơn. Anh có thể rời khỏi cuộc gặp ấy chảy máu và thâm tím mình mấy, nhưng vài vết cắt và một con mắt đen còn tốt hơn nhiều hai hòn bi đau đớn.

“Hàu là tình dục tự nhiên của Chúa.” Valerie với lấy một con hàu từ khay lạnh ở giữa bàn và húp nó. “Con ít nhất nên thử một con, Faith. Có đau đớn gì đâu. Có thể còn có ích nữa ấy chứ.”

“Không, cảm ơn mẹ. Thêm bánh mì không?” Cô nhặt khay trắng lên và giơ nó ngang bàn. Mẹ cô còn có thể đáng xấu hổ hơn được nữa không? Đáng buồn thay, câu trả lời là có.

“Không, cảm ơn con.”

“Pavel?” Trong một bàn ăn của Nhà Hàng Đồ Biển Nướng và Hàu Brooklyn ở Khu Thương mại Seattle, dạ dày Faith sôi sục khi cô giơ cái khay nhỏ ra cho bạn trai của mẹ cô.

“Không. Cảm ơn cháu,” ông trả lời khi đưa một vỏ hàu xù xì lên miệng, ông dốc nó lên và một con hàu trượt vào miệng và xuống họng ông.

Faith quay mặt đi và nuốt thật mạnh. “Không chỉ mình cô thấy khó chịu thôi đâu,” Ty nói bên tai cô.

Cô đặt khay xuống chiếc bàn phủ vải trắng. “Tôi ghét hàu.”

“Vậy vì sao chúng ta lại ở đây?”

“Bởi vì mẹ tôi muốn đến đây.” Valerie có ý tưởng là họ nên ra ngoài ăn tối cùng nhau, và Faith đã miễn cưỡng đồng ý. Nếu cô mà biết mình sẽ phải

nhìn mẹ cô và Pavel húp hàu, cô hẳn đã ngồi nhà nghỉ ngơi rồi. Dù cho thế có nghĩa là dành thời gian với Pebbles ác quỷ.

“Tôi thấy anh chẳng ăn tí nào,” cô nhắc nhở Ty.

“Tôi không ăn thứ gì trông giống thế hết.” Một khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười vui vẻ. Anh hạ giọng xuống và nói bên tai cô, “Ít nhất cũng không phải ở chỗ công cộng.”

“Đó có phải là một lời bình luận không đứng đắn về giới tính không?”

Mắt anh gặp mắt cô. “Còn tùy. Cô thấy xúc phạm à?”

“Chắc tôi nên thế.”

Anh từ từ hạ mắt khỏi mặt cô, dọc xuống cổ họng trần tới chiếc khuy đầu tiên trên chiếc váy hồng của cô. “Nhưng cô không – nhớ?”

“Không. Anh có vẻ lôi ra mọi hành vi không đứng đắn của tôi.” Cô liếm môi và lắc đầu. “Chúng ta nên dính lấy những chủ đề an toàn thôi.”

“Quá muộn rồi.” Anh nâng mắt lên nhìn cô. “Tôi đang có vài suy nghĩ thiếu đứng đắn rồi.”

“Thế à?”

“Ừ.”

“Gì vậy?”

“Hôn môi cô như tôi đã làm cách đây vài tuần và di chuyển về phía quả đào trơn nhẵn đó của cô.”

Anh đang nghĩ thế sao? Cô siết chân chống lại sự nhức nhối giữa hai đùi.

“Hai đứa đang nói chuyện gì thế?” mẹ cô muốn biết.

“Thời tiết.” Faith nhìn sang bên kia bàn khi bồi bàn dọn khay hào. “Con vừa hỏi Ty xem anh ấy thích Seattle thế nào.”

Anh với lấy ly rượu vang, và ống tay áo sơ mi màu xanh sẫm của anh chạm nhẹ cánh tay trần của cô. “Nó không khác nhiều với Vancouver.” Anh uống một ngụm, rồi đặt ly lại trên bàn. “Lên lịch một trận gôn là rất mạo hiểm.”

“Tôi không chơi gôn, nhưng mùa hè sẽ khô hơn nhiều,” cô trả lời, cố hết sức để lời đi hơi nóng dục vọng đang hun nóng da cô. “Jules đã bảo tôi rằng có một cuộc thi đánh golf cho các ngôi sao Chinooks một hôm nào đó trong mùa hè này. Tiền thu được sẽ dành để giúp các cầu thủ bị chấn thương, như Mark Bressler chẳng hạn.”

“Chuyện ấy đúng là bi kịch.” Pavel lắc đầu. “Một tổn thất lớn cho đội tuyển. Mất đi đội trưởng cũng như cắt đi trái tim của đội tuyển vậy.”

Hàm Ty siết chặt. “Các đội trưởng lúc nào chả được chuyển nhượng hả cha. Nó không còn như thời cha chơi nữa đâu.” Một sự căng thẳng gần như không thể nhận thấy phủ xuống bàn ăn.

“Đúng vậy,” Pavel thừa nhận. “Giờ không còn lòng trung thành nữa.”

Món salad đến và Faith chờ tới khi hạt tiêu sống được rắc hết lên salad của mọi người mới nói, “Chà, cháu biết rằng tất cả mọi người ở Chinooks đều phấn khích khi có Ty. Nếu điều ấy làm hàng xóm phía Bắc của chúng ta buồn...” Cô nhún vai và rời suy nghĩ khỏi người đàn ông đang ngồi kề bên cô. “Họ sẽ vượt qua nó thôi. Ý cháu là, họ đã vượt qua sự ly khai của Jim Carrey mà.” Cô giơ tay lấy khăn ăn bằng vải lanh trên lòng. “Mặc dù Canada hẳn phải hết sức cảm ơn chúng ta vì đã mang Jim khỏi tay họ. Mọi người đã xem The Cable Guy chưa?” Cô xiên một miếng thịt bò nướng và rau diếp trộn bơ. Cô quay nghiêng nhìn Ty, người gần như đang mỉm cười. “Gì thế?”

“Cable Guy sao?”

“Nó dở tệ.”

Anh lắc đầu. “Không dở hơn Me, Myself and Irene đâu.”

“Cũng tùy người.”

“Mẹ thích Jim Carrey,” mẹ cô thú nhận. “Anh ta tham dự chương trình In Living Color cùng J.Lo.”

“Bố đã rất thích The Rocktord Files,” Pavel thêm vào.

“À, The Rocktord Files,” Valerie gật gù. “Em rất thích cỗ xe Firebird của Jim Rocktord. Chồng thứ ba của em có một chiếc Firebird. Con có nhớ Merlyn không hả Faith?”

“Ông ấy lái xe quá nhanh.”

“Bác đã cưới ba lần sao?” Ty hỏi khi anh trải khăn ăn ngang chiếc quần dài bằng vải len sẫm màu của anh. Mu bàn tay anh chạm nhẹ hông Faith và nếu có chỗ thì cô hẳn đã tránh ra rồi.

Valerie dừng lại với một miếng salad đang trên đường tới môi. Bà nhìn Faith rồi nhìn bạn trai bà. “Năm lần, nhưng chỉ vì bác còn trẻ và yếu đuối thôi.”

Bảy lần mới đúng, nhưng ai mà đếm chứ. Rõ ràng là không phải Valerie. “Tối mai bác có lên khu quan sát cùng bọn cháu để xem trận đấu với Detroit không?” Faith hỏi để đổi chủ đề.

“Bác rất muốn. Cảm ơn cháu, Faith.” Pavel ăn vài miếng và nói, “Đội Chinooks sẽ vào trận ở thế dưới, nhưng thỉnh thoảng đó lại là vị trí tốt nhất để vào trận. Nếu các cầu thủ của chúng ta có thể khiến họ chuốc penalty,

bác nghĩ chúng ta sẽ có nhiều khả năng tiến vào được vòng cuối. Trận mà bác dự đoán là sẽ đối đầu Pittsburgh.”

“Con không biết nữa, cha ạ.” Ty cầm nĩa và đặt tay kia lên ghế cạnh đùi Faith. “Pittsburgh đang chơi mà không có hai cầu thủ tấn công mạnh của họ.”

Cha và con trai trò chuyện và tranh luận về tất cả mọi thứ từ lợi thế hơn người cho đến những tay ghi bàn xuất sắc. Đến lúc ăn món chính, họ trò chuyện về những trận đấu tuyệt nhất từng diễn ra và những ngày huy hoàng của Pavel. Vài lần trong suốt cuộc trò chuyện, tay của Ty vô tình chạm vào hông cô. Sự động chạm của anh trải rộng nhưng cơn râm ran nho nhỏ khắp kheo chân và siết chặt cảm giác nóng bỏng, trơn lóng ở đáy dạ dày cô.

“Khi anh quất quả bóng vào đám người, anh mất luôn dấu của nó,” Pavel nói khi ông cắt miếng thịt bò. “Anh không hề biết mình đã ghi được điểm cho tới khi nghe nó đập vào cuối gôn.”

“Em ước gì mình có thể xem anh chơi.

Em cá anh rất đáng giá.” Valerie thổ lộ và cắn một miếng thịt gà.

“Mẹ cháu rất thích xem cha cháu chơi.” Ty nâng rượu vang lên môi và bàn tay kia của anh trượt tới mé đùi Faith. “Bà thường mua xúc xích cho cháu, và mẹ con cùng ngồi xuống hàng ghế giữa ở sau khung thành bởi vì bà nghĩ chúng là những chỗ tuyệt nhất. Sân Montreal Forum cũ có những chiếc xúc xích ngon lành nhất.”

Mắt Faith mở to và cô thở dốc khi hơi nóng từ lòng bàn tay anh trải rộng khắp đùi cô. Lần này sự động chạm của anh không phải vô tình. “Tôi ghét xúc xích,” cô nói.

Anh nhìn cô và tay anh siết chặt đôi chút. “Sao cô có thể ghét xúc xích chứ? Cô là người Mỹ mà.”

“Tôi đã ăn quá nhiều chúng khi lớn rồi.”

“Lúc ấy Faith phát điên vì xúc xích ấy chứ.”

Hơi thở của Faith nghẹn lại trong ngực và cô không thể đáp trả. Cô cắn một miếng cá hồi nhưng khó khăn lắm mới nuốt xuống được. Đặc biệt là khi ngón tay cái của anh chạm tới chạm lui trên chân cô. Cô từ bỏ nỗ lực ăn và với lấy rượu vang.

“Thức ăn của cô làm sao à?” anh hỏi cô.

“Không.” Cô nhìn vào mắt anh, nhìn vào đục vọng và khao khát màu xanh rùng rục đang nhìn trả lại cô, và cô muốn nhiều hơn. Muốn có thêm đục vọng nóng bỏng và bể nước ấm áp trong dạ dày này. Cô muốn lao xuống sâu hơn. Vào anh. Cô là một phụ nữ ba mươi tuổi đã lâu lắm rồi không hề cảm thấy một tia đục vọng và khao khát không thể cưỡng lại nào kéo cô xuống và giờ cô muốn buông mình. Cô muốn anh đưa cô tới đó, và cô luồn tay xuống dưới bàn. Cô rê tay dọc cẳng tay anh, qua ống tay áo xắn lên cho tới khi lòng bàn tay cô đặt trên mu bàn tay anh.

Nắm tay anh siết lại, nhưng thay vì gỡ nó ra, cô liếm đôi môi khô khốc của mình và trượt tay anh lên giữa hai đùi cô.

“Mẹ nghĩ tất cả chúng ta nên đi nhảy sau khi ăn tối,” mẹ cô gợi ý. “Faith luôn là một vũ công giỏi.”

Qua làn vải lạnh của váy cô, Ty siết tay và cô khép chân lại quanh bàn tay ấm áp của anh. “Sáng mai cháu phải dậy sớm,” anh nói.

“Con mệt rồi.” Faith nhìn mẹ và ngáp. “Nhưng hai người cứ đi chơi tiếp đi. Con sẽ bắt taxi về nhà.”

“Tôi sẽ đưa cô về.”

Cô nhìn Ty và nói, chỉ to hơn tiếng thì thầm. “Điều đó có thể không đứng đắn đâu.”

“Những thứ anh sắp sửa làm với em sẽ vô cùng không đứng đắn đấy.” Anh hạ thấp miệng kề tai cô. “Em nên thấy sợ đi.”

“Anh định làm gì đó bất hợp pháp à?”

“Không phải hai hoặc ba lần đầu tiên.” Anh nhún vai. “Và những lần còn lại thì anh không chắc đâu.”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 13

“Nó khá trống trải,” Faith nói khi đứng giữa nhà tắm nắng tối om. Trên đầu, các vì sao chen chúc khắp bầu trời đêm trong lành, và cô cảm giác như mình đang lơ lửng hai mươi tám tầng trên Seattle. “Virgil và em không ở trong thành phố thường xuyên, nên em chưa có thời gian để thay đổi chỗ này. Em luôn vẽ ra rất nhiều cây cối và đồ mây. Có lẽ cả một con hổ nữa, như trong phim *Who’s That Girl*, với Madonna. Em ghét bộ phim đó, nhưng lại rất thích khu vườn lớn và chú hổ.”

“Em đang run đây à?”

Gót đôi giày Chanel màu hồng rực của cô gõ trên sàn nhà lát đá khi cô di chuyển đến mép phòng và nhìn ra ngoài. “Anh nhận thấy à?”

“Em nói rất nhiều khi run.”

Cô chống tay lên kính và nhìn sang Space Needle, rực rỡ như một đĩa bay khổng lồ. Trên đường từ nhà hàng về nhà, họ đã dừng lại ở một hiệu thuốc và anh đã chạy vào mua bao cao su. Cỡ lớn. “Anh làm em run.”

Anh di chuyển lại gần phía sau cô. “Vì sao?”

Vài lý do. Bắt đầu với, “Loại cỡ lớn ấy có cần thiết không?”

“Anh thích chúng vừa vặn.”

Ôi Chúa. Và kết thúc với, “Đã lâu lắm rồi với em.”

Anh cúi đầu và hỏi sát tai cô, “Lâu lắm rồi từ khi...?”

“Em ở cùng ai đó.”

Anh đặt tay lên hông cô và kéo cô sát vào ngực anh, rúc hông cô vào vật cương cứng của anh. “Với ai đó ngoài Virgil?”

Cô nhìn vào đường mờ mờ viền quanh hình ảnh phản chiếu của anh. Thật cao lớn, mạnh mẽ, và sung sức. “Virgil rất tốt với em và em yêu ông ấy, nhưng chúng em chưa từng...” Cô không thể nói ra. Cô không thể phản bội ông dù ông đã đi. “Cuộc hôn nhân của em không phải như thế.”

Tay anh chạm vào hông cô và dạ dày cô đứng im. “Hai người chưa từng quan hệ sao?”

Cô không trả lời.

Ánh mắt mờ ảo của anh nhìn cô trong gương. “Không cả với một ai đó có thể sao?”

“Tất nhiên là không.”

“Em đã kết hôn bao lâu rồi?” Nghe giọng anh thật hoài nghi.

Cô quay đầu và ngoảnh qua vai nhìn vào luồng ánh sáng sặc sỡ đang chạm vào mặt anh. “Năm năm.”

Anh im lặng vài nhịp tim. “Em đã không làm tình trong năm năm sao? Một phụ nữ trông như em?”

“Sao điều ấy lại khó tin thế nhỉ?” Tiếng cười trầm trầm thoát khỏi môi cô và ve vuốt ngang cằm anh. “Anh đã nói em xấu xí mà.”

“Anh nghĩ mình đã nói không hấp dẫn.”

“Phải rồi. Anh không kiếm người xấu chỉ vì muốn làm tình.” Cô nâng mặt lên và hôn cằm anh. “Em có nên dừng lại không?”

“Không. Tối nay anh sẽ hy sinh vì đội vậy.” Anh rê bàn tay dọc lên bụng cô và nói kề bên tai cô, “Thỉnh thoảng làm đội trưởng cũng là một gánh nặng.” Hai tay anh luồn lên đường cong nơi ngực cô và anh ôm lấy cô qua chiếc váy lanh hồng và áo lót nửa ngực bằng ren trắng. “Anh đã cứng ngắt vì em suốt từ hôm chụp ảnh.”

Đầu ngực cô siết lại dưới sự ve vuốt của các ngón tay anh. “Đêm hôm ấy anh cũng khiến em cảm nhận được nhiều điều.” Cô ưỡn lưng ra sau và ấn hông vào người anh. “Những điều mà đã mấy năm rồi em không hề cảm thấy.”

“Vậy thì đến lúc phải làm những điều đáng ra phải làm từ lâu rồi,” anh nói khi miệng anh đi xuống và mở ra bên miệng cô. Anh trao cô những nụ hôn nóng bỏng khi chuyển động hông. Cô không nghĩ mình từng bao giờ mong muốn một thứ gì trong đời như cô muốn điều này. Hơi nóng ấm áp, môi mọc đang siết chặt ngực cô và đồ đẩy đỉnh đùi cô với nhu cầu nhưc nhối. Anh nhẹ nhàng xoa bóp và nhào nặn. Cô mở miệng và ngấu nghiến nụ hôn của anh. Mọi thứ xảy ra trong cuộc đời cô thật hỗn độn, nhưng khoảnh khắc hoang dại, cảm giác này mang lại cảm giác thật đúng. Như một thứ cô cần, muốn, và tuyệt vọng phải có. Cô đứng trên đỉnh thế giới được các vì sao, ánh sáng, và không khí mỏng bao bọc, và Ty là thứ duy nhất mang lại cảm giác vững chãi.

Cô giơ một tay ra sau đầu anh và giữ miệng anh sát miệng cô, và hơi nóng từ nụ hôn của anh trải ra ngoài, qua vai, và xuống ngực cô. Tim cô nện thình thịch và phồng lên, và cô dựa vào sự êm ái ấm áp, vững chãi từ vòng ôm của anh. Hít hương thơm của anh vào phổi cô khi các ngón tay anh cởi bỏ các khuy áo cài thân váy cô cho tới khi nó mở đến tận eo cô.

Anh ngẩng đầu, mi mắt nặng trĩu của anh rũ xuống một nửa, và dù ở trong bóng tối, cũng chẳng thể nhầm lẫn được khao khát đang rực cháy trong mắt anh. Không thể nhầm lẫn chiều dài cứng rắn đang áp vào hông

cô. Anh luôn đôi tay to vào cổ váy của cô, các ngón tay anh rê ngang vai, và anh đẩy váy xuống.

Cô hạ tay khỏi đầu anh, váy cô trượt xuống làn da nhạy cảm rời rơi ở eo cô, và cô đứng trước mặt anh chỉ với áo lót trắng, quần lộn khe đồng bộ, và đôi giày cao gót hồng. Ngón tay anh chạm nhẹ qua bụng cô và cô đặt tay lên tay anh, đưa chúng trở lại ngực cô. “Chạm vào em đi,” cô thì thầm và áp phần hông mượt mà của mình vào chất vải bông len thô ráp và vật cương cứng khổng lồ của anh.

“Ở đây.” Qua làn vải ren căng phồng của áo lót, hai ngón tay cái của anh vuốt ve đầu ngực cô cho tới khi chúng siết chặt hơn, cứng hơn, và đau đớn đầy ngọt ngào. “Em thích anh chạm vào em ở đây à?”

Cô rên rỉ, “Vâng.”

“Anh đã nghĩ rất nhiều đến việc chạm vào em ở đây.” Bàn tay phải của anh lướt xuống bên dưới. “Và đây nữa. Em có muốn anh chạm vào em ở đây không?”

Cô gật đầu. “Tất cả mọi chỗ.”

Các ngón tay anh lách xuống dưới chiếc quần lót ren. “Em vẫn wax.”

“Anh khó chịu à?”

Anh lắc đầu và hạ miệng xuống thành cổ cô. “Đó là tất cả những gì anh nghĩ đến đây.” Ngón tay anh rê xuống thấp hơn và tách cô ra, chạm vào nơi cô đói khát nhất. Đầu gối cô oằn xuống và anh siết chặt tay để giữ cho cô khỏi ngã xuống chân anh. Cơ nhức nhối nặng nề giữa hai đùi cô trở nên sắc bén và sự ve vuốt của anh là thứ duy nhất thỏa mãn được nó.

“Em ướt vì anh này.”

“Anh không thích sao?”

Anh lắc đầu và lướt nhẹ môi ngang vai cô. “Anh thích mình khiến em ẩm ướt.” Anh đẩy người vào cô.

Cô cảm thấy nóng rực và ngứa ran, và đáng lẽ việc lên đỉnh trong khi anh chơi đùa với cô sẽ rất dễ dàng nhưng cô muốn nhiều hơn. Cô muốn một thứ mà cô đã không hề có trong hơn năm năm. Cô muốn tất cả của anh.

Faith quay lại đối mặt với Ty, và các ngón tay ẩm ướt của anh rê ngang xương chậu tới hông cô. Cô nâng miệng lên miệng anh và cởi khuy áo anh. Cô kéo nó ra khỏi quần anh và đẩy xuống cho tới khi nó rơi xuống sàn. Rồi cô ở trên anh. Ép ngực vào lồng ngực ấm áp, vững chãi và rê tay khắp làn da săn chắc của anh. Cô muốn nghiền ngấu anh lâu hết mức có thể, và cùng lúc ấy, cơ thể cô nhức nhối đòi giải thoát ngay tức thì. Lông ngực anh chải nhẹ qua bầu ngực cô và đường lông kéo xuống bụng của anh cù bụng cô. Cô hôn anh như thể anh là bữa ăn cuối cùng của mình, và da cô vừa căng vừa nóng rực. Tay anh âu yếm cặp mông trần của cô khi tay cô lướt xuống quần anh và cô ép lòng bàn tay vào vật cương cứng của anh. Cô cảm nhận hơi nóng của anh qua lớp vải len. Cô muốn từng cm dài, cứng cáp của vật đàn ông của anh, và cô siết nhẹ.

Ty nghiêng đầu và nhìn xuống cô, hơi thở của anh xù xì và gấp gáp. “Anh không thể đợi thêm nữa.”

“Vâng,” cô xoay xử để thốt lên qua nhịp thở nặng nhọc của mình. Dục vọng, nóng bỏng và trong trẻo, chạy rần rật khắp huyết quản cô, thiêu cháy tất cả mọi thứ trừ nhu cầu muốn có anh.

Anh bước ra khỏi giày và với lấy ví khi cô cởi quần anh ra và đẩy nó xuống cặp đùi cơ bắp của anh. Quần lót của anh theo sau, và cô với lấy anh. “Anh là một người đàn ông đẹp, Savage ạ. Đừng kết thúc trước khi cuộc đua chấm dứt nhé.”

“Anh là dân chuyên nghiệp.” Anh hít mạnh và đẩy tay cô ra. “Anh không kéo nòng súng sớm đâu.” Anh lăn bao cao su xuống tận gốc. “Cởi nó đi. Trừ phi em muốn nó bị xé.” Anh ngược lên. “Cứ để nguyên giày đấy.”

Cô đẩy quần lót xuống dưới chân và đá nó sang bên. Rồi anh với lấy cô và rê tay dọc hông tới sau đùi cô. Anh nâng lên và cô tự động quăn chân quanh eo anh. Anh ghim lưng cô vào tường kính mát lạnh. Faith rê tay qua tóc và hôn miệng anh khi anh hạ cô xuống. Một tia đau nhói khiến đầu cô ngẩng lên khi anh vào trong cô. Cô hít mạnh và nín thở khi nó làm dãn căng da thịt chặt khít của cô.

“Ty.”

“Không sao đâu. Anh sẽ làm em thấy rất tuyệt. Chỉ cần ở yên cùng anh thôi, Faith. Đừng ngăn anh lại lúc này.” Và rồi anh vùi vào tận đỉnh và anh giữ đúng lời nói của mình, anh khiến cô cảm thấy thật tuyệt. Khoảng bụng trần của cô dính chặt vào anh khi anh nghiền hông vào cô. Anh ra, rồi vào sâu bên trong, chạm tới phần sâu nhất và tất cả những chỗ nóng rực, rợn rùng bên trong cô.

“Mmm, đúng thế,” cô thì thầm. “Cảm giác thật tuyệt.” Anh lại di chuyển. “Như thế. Đúng chỗ ấy. Đừng ngừng lại. Anh làm nó thật tuyệt, Ty.” Anh rút ra, tiến vào, và nhịp thở của cô trở nên dồn dập, da cô siết chặt lại khi anh đẩy cô nhanh hơn và mạnh hơn tới nơi giải thoát.

“Tuyệt thế nào?” anh hỏi, giọng anh gầm gừ khàn khàn.

“Rất nóng. Rất tuyệt. Đừng dừng lại. Nhanh hơn. Phải rồi.” Cô hít mạnh một hơi thật sâu khi anh tiến vào trong cô mạnh hơn và mạnh hơn nữa. Các cơ bắp khỏe mạnh của anh siết lại, lỏng ra, với mỗi cú đâm của hông anh.

Cả thế giới của cô thu hẹp lại và tập trung vào Ty và nơi cơ thể anh nhập vào cơ thể, vuốt ve bên trong và trêu chọc điểm G của cô. Ngọn lửa êm dịu tràn khắp cơ thể và đốt cháy cô từ trong ra ngoài. Những cơn râm ran nóng

rực trải khắp da thịt và cô không nhớ nổi tình dục có bao giờ tuyệt đến thế này chưa. Mãnh liệt đến thế này. Có lẽ đã từng, nhưng cô không nghĩ mình đã từng bị thứ khoái lạc mạnh mẽ này chiếm chon tâm trí, thềm muốn nó nhiều đến mức không còn gì quan trọng nữa. Cô mở miệng để bảo anh đừng dừng lại. Trước khi cô xoay sở để đưa từ ngữ thốt ra khỏi họng, cơn sóng cực khoái đầu tiên tiến đến. Cô rên rỉ và la hét hoặc gì đó khi nó lôi cô xuống và những ngọn lửa bỏng cháy liếm láp cơ thể cô. Tim cô đập rộn bên tai khi Ty tiến vào cơ thể cô, hoang dã và buông thả trong một cơn bão nhục dục đến từ đôi tay, khuôn miệng, và phần đàn ông to lớn của Ty. Tuyệt đẹp, mãnh liệt, và đau đớn ngọt ngào. Hết lần này đến lần khác, nó dường như kéo dài mãi mãi và gần như kéo dài không đủ. Chân cô siết chặt lại quanh eo anh khi cô vượt qua lần rung động rộn ràng cuối cùng.

“Faith.” Hơi thở anh nặng nề và khó nhọc. “Em thật đẹp. Thật chặt. Chúa ơi.” Rồi anh thốt ra một tiếng rên dài như thể anh vừa đẩy một tảng đá lên đồi rồi ném nó xuống phía bên kia.

Khi chuyện đã xong và không khí buổi đêm bắt đầu thấm lạnh da cô, Ty hôn hờm cổ cô và cô nói, “Cảm ơn anh. Chuyện ấy thật tuyệt.”

Anh nghiêng đầu và nhìn vào mặt cô. “Chuyện này chưa xong đâu,” anh nói.

Cô mỉm cười. “Không ư?”

“Anh chắc chắn rồi sáng mai chúng ta sẽ hối hận đã làm việc này.” Anh nhắc cô ra khỏi anh và đặt cô đứng xuống. “Chúng ta có cả một hộp bao cao su và khoảng sáu tiếng làm tình một cách thực sự thiếu đứng đắn để vui mình vào trước bình minh.” Anh đẩy một lọn tóc ra khỏi khóe miệng cô. “Nếu chúng ta sẽ hối hận vì đã làm điều này, hãy làm điều gì đó đáng phải thực sự xấu hổ đi.”

Vài tiếng sau, Faith đứng trên thảm cỏ nhỏ trong phòng giải trí của Ty, không có gì trên người ngoài chiếc áo sơ mi xanh của anh và bộ móng chân đỏ. Mái tóc vàng của cô buông xuống lưng và cô trông thật lộng lẫy và xinh đẹp, đặc biệt là với một phụ nữ đã làm tình ba lần đêm ấy. Lần cuối cùng là ở trong bồn tắm mát-xa của anh trong lúc những bong bóng nhỏ ve vuốt da thịt họ ở những chỗ rất thú vị. “Giờ em nhớ ra lý do mình ghét golf rồi.” Cô cầm gậy golf của anh trong tay và nhún vai bức bối khi áo anh kéo cao trên đùi cô.

Cô giống hết mọi giấc mơ mà anh đã mơ về cô. Chỉ là còn hơn thế, bởi vì cô mềm mại, nóng bỏng, và giỏi giang hơn trên giường. Giữ rịt tay anh vào người trước khi anh làm tình với cô đã vô cùng khó khăn. Trong vài tiếng nữa anh sẽ từ bỏ cô, và anh không tự lừa mình rằng chuyện ấy sẽ dễ dàng. Có lẽ nếu anh chỉ xem cô như người mẫu Playboy thì được. Một cô nàng có ngực có hông ngon lành, nhưng không phải. Không hiểu sao trong vài tuần qua, anh đã dần thích cô. Khá nhiều. “Ngực em cứ chắn đường ấy.”

Ty bước đến phía sau cô. “Để anh giúp em xử lý nó nhé.” Anh trượt tay xuống dưới cánh tay cô và ôm lấy ngực cô. Lưng áo sơ mi chạm vào lồng ngực trần của anh. “Giờ thử đi.”

Cô cười lớn khi vung gậy và bóng bay về hướng lưới. Radar ghi được hai mươi lăm. “Cái kia còn tệ hơn lần trước. Chẳng giúp gì được đâu. Ngực của em quá lớn.”

“Em không quá lớn đâu.” Tròn trịa và trắng mịn với đầu ngực hồng chật sít vừa vặn hoàn hảo trong miệng anh. “Em hoàn hảo.” Anh mặc một chiếc quần Levi’s cũ và cô rúc hông vào anh. Như cô đã làm ở nhà tắm nắng, khi anh làm tình một cách phi thường với cô sát tường kính, một triệu ngôi sao bao quanh đầu cô và đường chân trời Seattle vòng quanh cơ thể cô. Đó là lần làm tình hoang dại nhất anh từng có, và anh thì đã từng có vô khối lần

làm tình hoang dại trong ba mươi lăm năm cuộc đời đấy. “Em chỉ cần một người đàn ông có bàn tay lớn thôi.”

Cô cười nhẹ và gióng một quả khác. “Được rồi, nhưng không phá rối nhé.”

“Anh sẽ ngoan mà.”

“Em đã xem Caddy Shack rồi. Không được trò chuyện khi chơi golf đâu.”

Cô vung gậy ra sau và anh thì thầm bên tai cô, “Anh muốn ăn miếng đào trợn nhẵn của em.” Cây gậy bay khỏi tay cô và hạ cánh xuống bên kia phòng.

Cô quay người lại và nhìn anh. “Em tưởng anh sẽ ngoan cơ mà.”

“Có mà.”

“Không được trò chuyện khi có người đang vung gậy.”

“Anh đang thì thầm đấy chứ. Điều ấy được vài giải đấu cho phép.” Anh chỉ xuống đất. “Thảm cỏ của anh. Luật của anh.”

“Anh đã không nhắc đến một điều luật nào hết.” Cô khoanh tay dưới ngực và ngẩng lên nhìn anh qua đôi mắt xanh lấp lánh. “Những luật khác của anh là gì?”

“Phụ nữ khi chơi phải khóa thân.”

Cô nghiêng đầu sang một bên và cố mỉm cười với anh. “Có bao nhiêu phụ nữ đã chơi trên thảm cỏ bé xíu ngu ngốc này của anh rồi?”

“Anh sẽ cho qua từ ‘ngu ngốc’ vì anh thích em.”

“Bao nhiêu phụ nữ đã phải khóa thân rồi, Savage?”

“Chỉ mình em thôi.” Anh nắm lấy thân áo sơ mi của mình và kéo cô lại gần. “Em đặc biệt.”

Cô trượt các ngón tay dọc lên cánh tay tới vai anh và viên kim cương trên nhẫn cưới của cô lấp lánh trong ánh đèn. “Máy giờ rồi?”

Anh ước gì cô đã cởi cái thứ đáng chết đó ra. Nó gần như khiến anh cảm thấy mình đang làm tình với một phụ nữ đang kết hôn. “Tầm ba giờ.”

“Em nên đi đây. Anh phải tập luyện và thắng một trận khúc côn cầu vào tối nay.”

“Mười hai giờ mới đến buổi tập cơ.” Anh thả tay xuống hông cô và kéo áo lên. “Anh có cả tá thời gian để ngủ và chỉ còn tầm một tiếng để làm tình thôi.” Anh vỗ khoảng trống trần trụi của cô. “Em phải bận rộn đi.”

Cô lắc đầu và rê tay qua hai bên tóc anh. “Em không muốn rút kiệt sức lực của anh. Anh sẽ cần nó để chống lại hàng phòng thủ của Detroit.”

“Anh có sức mạnh dự trữ chưa dùng đến mà. Anh như siêu nhân ấy. Vào lúc anh nghĩ mình kiệt sức rồi, anh gõ vào đó rồi giải quyết rất ráo kể xấu.”

Cô bật cười như thể anh đang đùa. “Chắc, em không muốn đem lại vận xui cho anh. Em biết tất cả cầu thủ khúc côn cầu các anh đều rất mê tín.”

Ty không mê tín như vài cầu thủ khác. Anh chỉ không cần thứ gì đó làm xao lãng mà thôi. Detroit sẽ mang đến dàn cầu thủ hạng nhất của mình, và anh phải sẵn sàng. Cả về thể chất và tinh thần. “Một khi anh đã vào trận đấu, anh khó bị đánh văng khỏi bóng lắm,” anh nói khi kéo cô áp vào quần jean của mình.

Cô nhướn một lông mày. “Anh lại cứng rồi.”

“Nhìn em chơi golf làm anh hứng lên.”

“Là do cú vung tay ra sau xuất sắc của em à?”

“Cú vung tay của em dở tệ.” Anh lắc đầu và cúi mặt xuống sát mặt cô. “Đó là do phần sau xuất sắc của em,” anh nói sát khoe miệng bĩu ra của cô.

“Cha anh thường về nhà lúc nào?”

“Ông ấy sẽ ở đây vào sáu giờ. Chúng ta có thời gian mà.”

Cô rê tay dọc lườn anh, qua hình xăm của anh. “Cái này có đau không?”

Anh hít mạnh một hơi khi lòng bàn tay cô trượt đến bụng anh. “Không tệ như một mắt cá chân bị gãy đâu.”

“Anh đã từng gãy mắt cá chân à?” cô hỏi khi rải những nụ hôn nhẹ dọc cằm anh. “Khi nào thế?”

“2001. Vòng ba, trận hai chống lại đội Devils.”

“Điều gì đã xảy ra ở đây?” Cô hôn cằm anh và rê tay dọc quần anh.

“Anh cứng lên vì xem em chơi golf.”

Cô bật cười và ôm tay quanh nó. “Em biết điều đó. Em đang hỏi về vết sẹo của anh cơ.”

Nó đã xảy ra lâu lắm rồi, dạo này anh không còn nghĩ về nó nữa. “Bị gãy đập. Claude Lemieux. 1998. Trận đấu loại với Colorado. Hai mươi mốt.”

“Ôi.” Cô rê miệng tới cổ anh khi bàn tay tự do của cô cởi quần anh. “Em chưa từng bị gãy xương hay phải khâu.” Quần anh trượt khỏi hông và chất đống quanh hai bàn chân trần của anh. “Chỉ có một hình xăm thôi,” cô nói.

Anh đã chú ý thấy hình chú thỏ Playboy ở eo lưng cô. “Và nó quyến rũ ghê gớm,” anh xoay xở để nói khi cô mút cổ anh. “Virgil ghét nó.” Cô hôn ngang vai và xuống ngực anh. “Ông ấy không muốn một ai biết về nó hết. Ông ấy nói các cô gái thượng lưu không xăm mình.”

“Virgil già rồi và chẳng biết mình đang nói về chuyện quái gì nữa.”

Cô quỳ xuống trước mặt anh và trượt tay lên xuống. “Đã lâu lắm rồi em mới làm chuyện này,” cô nói khi ngược nhìn anh qua đôi mắt xanh xinh đẹp. “Nếu nó không tốt, hãy bảo em và em sẽ dừng lại.”

Chúa ơi. Cô ép đôi môi mềm mại vào và anh gần như bùng nổ. “Ừ, anh sẽ xem cho chắc chắn rồi bảo em.” Sau đó, anh sẽ ổn một thời gian. Cô sẽ rời khỏi đầu óc anh, anh nghĩ khi cô đưa anh vào khuôn miệng nóng bỏng, ẩm ướt của mình. Anh rê tay vào tóc cô khi cô di chuyển. Phải rồi, bùng nổ bốn lần một đêm sẽ đưa anh qua được một đoạn thời gian. Rồi cô rên lên, một âm thanh bé nhỏ ngọt ngào làm rung rung họng cô và anh từ bỏ hẳn chuyện nghĩ ngợi.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Các biển quảng cáo lớn in hình Faith và Ty đứng sừng sững treo khắp thành phố Seattle và thống trị mặt tiền sân Key Arena. Dưới tấm hình bà chủ đứng trước đội trưởng đội bóng, dòng chữ đơn giản viết, KHÚC CÔN CẦU CHINOOKS. ĐẾN ĐÂY. Trước sự thất vọng náo nức của Bo và sự sung sướng không giấu diếm của Jules, không có gì nhắc đến người đẹp và quái vật hoang dại và cũng không hề có sự xuất hiện của bức ảnh chèn bi.

Trong những ngày trước trận đấu, không khí phấn khích tràn ngập khắp thành phố, và tối thứ Năm sân Key chật cứng với trận Một trong vòng bán kết trước đội Detroit Red Wings. Từ lúc quả bóng đầu tiên rơi xuống, mọi chuyện đều thuận lợi cho Seattle. Đội bóng ghi hai bàn ở hiệp đầu. Ở hiệp hai, hàng tấn công Detroit đánh trả một bàn và kìm chân đội Chinooks ở tỷ số 2-1 để bước vào hiệp ba. Trong mười lăm phút, mỗi đội đều phòng vệ gôn của mình, chuyền bóng từ sân này qua sân kia mà không có cú nào vào khu vực thủ môn. Với năm phút còn lại, Ty chuyền bóng ngang mặt băng cho Bản Tia, Frankie Kawczynski, người quét một cú xuyên qua đám đông hỗn loạn. Thủ môn Chris Osgood chạm được đầu ngón tay vào bóng khi nó lao qua anh ta vào lưới, và đội Chinooks khép lại trận đấu thứ nhất ở tỷ số 3-1.

Faith đi vào phòng khách cho các cầu thủ mười lăm phút sau khi trận đấu kết thúc với Jules bên người. Anh mặc một chiếc áo phông Chinooks dưới áo khoác màu xanh sậm và quần jean. Anh hẳn sẽ trông bình thường một cách khác thường nếu chiếc áo phông không nhỏ quá mức hai cỡ.

“Cô nghĩ gì về trận đấu?” một phóng viên hỏi khi Faith đi vào phòng.

“Tôi hài lòng, tất nhiên rồi. Nhưng tôi không ngạc nhiên.” Cô mặc áo khoác da màu đỏ mới của mình ngoài áo phong Chinooks màu đỏ xanh. “Đội bóng đã tập luyện cật lực để vào tới đây.”

“Cô sẽ đi du đấu cùng cả đội tới Detroit chứ?”

Cô mở miệng để trả lời và thốt ra, “Tôi không ngh-” lúc Ty đi ra khỏi phòng thay đồ. Não cô đông cứng lại và cô lạc mất dòng suy nghĩ. Anh mặc một chiếc quần đùi rộng quanh hông và chỉ thế thôi. Vài tiếng trước anh thậm chí còn mặc ít hơn. Vài tiếng trước cô đã chạm vào tất cả làn da mượt mà và cơ bắp cứng cáp đó. Vài tiếng trước quần của anh đã ở quanh mắt cá chân và cô đã có anh trong miệng. Cô nâng ánh mắt rời khỏi những cơ bắp săn chắc và lồng ngực rậm lông nhìn mặt anh. Đôi mắt xanh của anh nhìn thẳng vào mắt cô và anh nhướn một bên lông mày.

“Cô sẽ đi du đấu cùng cả đội tới Detroit chứ?”

Hơi nóng trườn lên ngực cô và cô miễn cưỡng rời mắt khỏi Ty. “Không.”

Anh đã làm cô cảm thấy tuyệt đến nỗi cô phải chống lại thôi thúc lao qua phòng và dính chặt lấy anh. Cô nghĩ mình sẽ thấy hối hận vì ngủ cùng đội trưởng đội bóng của mình. Nó là không thể chấp nhận được và không chuyên nghiệp, và cô nên cảm thấy hối hận. Nhưng không. Ít nhất cũng không phải vì những lý do mà cô nghĩ. Những gì cô cảm thấy chủ yếu là cảm giác tội lỗi ghen ứ ở dạ dày cô. Chồng cô mới chết có một tháng rưỡi, và đêm qua cô đã làm tình hoang dại, choáng ngợp với một người đàn ông khiến cô cảm thấy những điều mà cô chưa từng cảm thấy trước đây. Cô đã từng là một vũ nữ thoát y, người mẫu Playboy, và vợ một người đàn ông giàu có, nhưng cô chưa bao giờ khao khát sự động chạm của một người đàn ông như của Ty. Hay phải nói là đã khao khát. Nó qua rồi, nhưng trong vài tiếng ngắn ngủi cô ở cùng Ty, cô đã không hề nghĩ gì đến người chồng quá cố của mình. Không hề, và không chút nào khi anh hôn và chạm vào cô.

Người đàn ông đã mang đến cho cô một cuộc sống tuyệt vời và chu cấp cho cô lúc chết là thứ xa xôi nhất trong tâm trí cô.

Các phóng viên hỏi cô thêm vài câu hỏi nữa về trận đấu và tương lai của đội tuyển. Thêm nhiều cầu thủ tràn ra khỏi phòng thay đồ. Sự phấn khích trong phòng giống như luồng điện, nó kêu vo vo khắp không khí và nâng cao các giọng nói. Faith trả lời câu hỏi hoặc đưa ra những lời đáp mơ hồ hoặc chuyển lại cho Jules, người biết rõ chi tiết, và qua toàn bộ những hành động đó, cô nhận thức rất rõ về Ty.

Giọng anh xuyên qua mọi âm thanh ồn ã và một cảm giác nhận thức ấm áp, râm ran chạm khắp da cô và cù bụng cô. Ty đã trao cho cô một thứ mà Virgil vẫn luôn ước ông có thể trao nhưng đã không thể. Một sự kết nối chỉ có thể xảy ra qua tiếp xúc cơ thể thân mật. Niềm đam mê mà mẹ cô luôn nói đến. Một thứ mà cô đã không có cùng chồng mình. Một thứ lớn hơn nhiều khả năng ngăn nó lại của cô. Một thứ mãnh liệt đến mức nó quấn cô lên và đập bẹp cô như một cơn cuồng phong u ám.

Mắt cô chuyển đến bên kia phòng nhìn Ty và các phóng viên quanh anh. Lần giữa các giọng nói khác trong phòng, cô nghe anh nói, “Sự chuyển tiếp của tôi từ Vancouver đã rất dễ dàng. Huấn luyện viên Nystrom biết cách khơi dậy thứ khúc côn cầu tuyệt vời và các cầu thủ đều mang hết sức mình vào mỗi trận đấu.”

“Anh có hòa hợp hơn với chủ đội bóng không?”

Anh nâng mắt lên nhìn mắt Faith và một khóe miệng của anh nhếch lên thành một nụ cười thề-với-Chúa. “Cô ấy cũng ổn.” Tim Faith cũng có cảm giác như nâng lên đôi chút. Ngay trong ngực cô. Ngay đó trong phòng thay đồ trước mặt các cầu thủ, huấn luyện viên, và các nhà báo.

“Mặc dù,” anh thêm vào khi tiếp tục nhìn cô từ bên kia phòng, “sáng nay tôi đã đọc trên báo rằng cô ấy nghĩ tôi là một gã giỏi kiểm chế, và nếu tôi

buông mình, tôi có thể sẽ không thô lỗ và gắt gỏng suốt ngày nữa.”

“Mình đâu có nói là suốt ngày,” cô lầm bầm.

“Gì cơ?” Jim từ tờ Seattle Times hỏi cô. “Cô vừa nói gì, cô Duffy?”

“Rằng tôi đâu có nói anh ta thô lỗ và gắt gỏng suốt ngày.”

Một phóng viên bật cười. “Savage khét tiếng quàu quạu mà. Tôi rất muốn biết khi nào thì anh ấy không cau có.”

Anh nhìn cô, vẫn mỉm cười như thể anh thích thú, chờ câu trả lời của cô. Khi anh ấy đang làm tình, cô nghĩ thầm. Anh không hề quàu quạu hay thô lỗ đêm qua.

Anh rất tuyệt vời và quyến rũ. Anh khiến cô cười và, phi thường hơn nữa là, thư giãn cùng anh. Một điều mà lâu lắm rồi cô không hề thấy với ai khác, và hôm nay anh chắc chắn cũng không hề tỏ ra gắt gỏng. “Khi anh ấy chiến thắng những trận đấu quan trọng,” cô trả lời.

“Chiến lược của anh cho trận đấu tối thứ Bảy ở Detroit là gì?” ai đó hỏi Ty.

Anh nhìn Faith một lần cuối trước khi tập trung sự chú ý vào người đàn ông trước mặt. “Khúc côn cầu là một trận đấu một đối một. Chúng tôi chỉ cần ghi nhớ điều đó và thắng mọi trận đấu.”

Faith quay sang Jules. “Anh vẫn có thể đến buổi họp quỹ từ thiện Chinooks vào ngày mai chứ?” cô hỏi.

Anh nhìn cô, rồi nhìn Ty bên kia phòng. Anh mở miệng, rồi khép lại. Một nếp nhăn xuất hiện giữa đôi lông mày đen của anh. “Tôi không lên kế hoạch đến đấy, nhưng tôi có thể nếu cô muốn,” anh trả lời, nhưng cô có cảm giác anh đang bị thứ gì đó quấy nhiễu.

Cô lắc đầu và đi ra cửa. “Không. Tôi có thể tự ghi chép được.” Khi bước ra hành lang, cô không thể kháng cự lại việc nhìn Ty một lần cuối, đứng cao hơn những người đàn ông khác một cái đầu. Cô nhớ lại mọi chi tiết của đêm hôm trước. Khuôn mặt anh trong nhà tắm nắng tối om và sự động chạm từ tay và miệng anh. Cô muốn đổi chuyện đêm qua cho Layla, nhưng cô không thể. Không nếu cô thành thật với bản thân mình. Đêm qua toàn bộ là cô. Không có câu khách. Không có động cơ ngầm. Không có chuyện làm một người đàn ông thêm muốn cô trong khi cô chỉ muốn tiền của anh ta. Cô không thể đổ hành vi đêm qua lên đầu Layla. Không phải khi Faith hoàn toàn nắm quyền kiểm soát.

Cô quay người đi và hướng đến thang máy. Đêm qua hoàn toàn là dành cho việc buông thả theo những gì cô muốn. Ngồi ở Nhà Hàng Đồ Biển Nướng và Hàu Brooklyn và để Ty chạm vào cô dưới bàn. Đặt tay cô lên tay anh và đưa nó xa hơn một bước. Cô đã làm những điều ấy. Không phải Layla. Không phải con người hoang dại, trơ trẽn mà cô đã tạo ra để ẩn núp phía sau. Đêm qua là hoàn toàn tự Faith buông thả và tỏ ra trơ trẽn.

Trên đường lái xe về nhà, cô nghĩ về cuộc đời mình từ sau cái chết của Virgil. Một thời cô đã sống một cuộc đời nhẹ nhàng, dễ chịu. Một cuộc đời mà trong hầu hết mọi ngày quyết định trọng đại nhất của cô là xem mình sẽ mặc gì. Con người đó, Faith đó, sẽ không bao giờ buông thả và dời bàn tay to ấm áp của một người đàn ông đến háng mình.

Cô quành chiếc Bentley vào bãi đỗ xe và đi thang máy lên tầng cao nhất. Cuộc đời cô đã thay đổi quá nhiều trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi. Nó đã chuyển từ nhịp bước chậm rãi, dễ dàng sang một cơn lốc xoáy toàn những buổi họp và hoạt động. Các quyết định của cô đã chuyển từ phải mặc gì sang phải trả bao nhiêu cho vòng chọn cầu thủ đầu tiên cho mùa giải tới. Và dù cô được giúp đỡ rất nhiều với quyết định ở về sau, nó vẫn là một trách nhiệm khổng lồ mà hẳn đã làm cô oằn mình dưới áp lực nếu cô được phép dừng lại và nghỉ ngơi đủ lâu để nghĩ đến nó.

Cô mở cửa tới căn penthouse, và chẳng có gì ngoài tiếng sủa của Pebbles và ánh sáng trong bếp chào đón cô hết. Không “Sexual Healing” trên đài hay tiếng rúc rích từ phòng mẹ cô.

Faith đi qua bếp vào hành lang dẫn tới phòng ngủ của cô. Cô cởi áo khoác và ném nó lên ghế. Cô không nhớ nổi lần cuối cùng Virgil đã ở trong căn penthouse này, nhưng đó là cách đây đã lâu lắm rồi, đến mức chẳng có dấu vết của ông ở bất kỳ đâu. Không quần áo hay cà vạt. Không giày hay lược. Bàn chải của ông không có trong căn phòng tắm lát đá hoa cương. Thứ duy nhất thuộc về ông là bản in David Copperfield, thứ Faith đã lấy khỏi nhà lớn hôm cô đi. Cô ngồi trên giường và bật đèn lên. Pebbles nhảy lên bên cạnh cô khi cô lấy quyển sách khỏi giá và rê tay khắp bìa sách màu nâu sậm. Cô nhắc nó lên mũi và ngửi mùi giấy cũ và da sờn. Virgil vẫn luôn có mùi nước hoa đắt tiền, nhưng quyển sách này chẳng còn vương lại chút dấu ấn nào của ông.

Pebbles đi ba vòng nhỏ cạnh hông Faith, rồi đuổi người dọc đuôi cô. Faith lồng tay vào bộ lông dày của chú chó khi nước mắt ngập đầy mắt cô. Cô nhớ Virgil. Cô nhớ tình bạn và trí tuệ của ông, nhưng người chồng quá cố của cô không phải người cô thấy khi nhắm mắt lại. Đó là một người đàn ông khác. Một người đàn ông không dễ mỉm cười, nhưng lại làm những việc tuyệt diệu khác bằng miệng mình. Một người đàn ông tuyệt đẹp, mạnh mẽ khiến cô cảm thấy an toàn trong cánh tay anh khi anh ôm cô sát bức tường kính của nhà tắm nắng và làm tình với cô. Một người đàn ông nhìn cô từ bên kia phòng và khiến dạ dày cô vừa nhẹ bẫng, nặng trĩu và rộn ràng cùng một lúc. Một người đàn ông khiến cô muốn đi ra chỗ anh và tựa đầu vào lồng ngực trần của anh.

Faith mở mắt và lau một giọt nước mắt khỏi má. Cô vừa chôn cất chồng và lại không thể ngừng nghĩ về một người đàn ông khác. Điều đó nói gì về cô chứ? Rằng cô là một con người đáng ghê tởm sao? Đáng ghê tởm và vô lương tâm như Landon vẫn luôn buộc tội cô?

Một quyển sách cô đọc về nỗi buồn nói rằng người ta nên đợi trọn một năm trước khi hẹn hò hay dính dáng đến ai khác. Mặc dù cô có thể nào thực sự gọi chuyện đã xảy ra với Ty đêm hôm trước là “hẹn hò hay dính dáng đến ai khác” không? Không. Không hẳn. Nó là về tình dục. Gãi một chỗ ngứa. Buông thả và tìm giải thoát. Nhưng nếu đó là tất cả mọi chuyện, thì những rung động ấm áp tối nay là gì? Thôi thúc đi ngang qua phòng và ngả đầu lên lồng ngực trần của anh là sao? Sau khi gãi chỗ ngứa đó bốn lần một đêm, không phải cô nên trầy da tróc vảy rồi à? Không phải cô đã buông thả xong rồi sao? Nếu nó chỉ là về tình dục, không phải cô nên yên ổn trong một thời gian ư? Đặc biệt cần nhắc đến khoảng thời gian dài dằng dặc mà cô đã không cần đến nó?

Cô rê tay dọc lông Pebbles và con chó lật ngửa lại rồi khoe bụng. Có thứ gì đó sâu sắc hơn tình dục. Thứ gì đó khác đang diễn ra làm cô sợ. Nó không phải tình yêu. Cô không yêu Ty Savage. Cô đã yêu vài lần và biết tình yêu mang lại cảm giác thế nào. Tình yêu mang lại cảm giác yên ổn, ấm áp, và dễ chịu - như tình yêu cô đã có cùng Virgil. Hoặc nó nóng bỏng và nồng nàn - như tình yêu cô đã cảm thấy với những bạn trai trước của mình. Nó không mang lại cảm giác sai trái. Như thế chỉ một bước đi sai thôi là cuộc đời bạn sẽ đổ bể.

Đó không phải tình yêu. Đó là một thảm họa đang chực chờ xảy ra.

Sáng hôm sau, Faith gặp giám đốc quỹ từ thiện Chinooks. Tên cô ta là Miranda Snow, và cô ta có vẻ hạnh phúc chân thành khi gặp Faith. “Trợ lý của tôi hôm nay không ở văn phòng,” cô ta nói khi đưa Faith vài quyển quảng cáo. “Đây là những chương trình từ thiện khác nhau của quỹ từ thiện Chinooks.”

Faith xem xét chúng và thấy ấn tượng. Mỗi năm, Chinooks lại tổ chức một giải đấu golf cho các ngôi sao để quyên tiền cho các cầu thủ và cựu cầu thủ chịu chấn thương và cần thêm tiền chữa trị ngoài khoản phí bảo hiểm riêng.

“Chúng ta hiện đang trả phần viện phí không được hội chữ thập xanh[1] trả cho Mark Bressler,” cô ta giải thích. “Và cho cả những liệu pháp chữa trị thêm mà anh ấy có thể cần nữa.”

[1] Một công ty bảo hiểm của Mỹ. - ND

“Anh ấy thế nào?” Faith hỏi về cựu đội trưởng, người cô đã gặp vài lần ở các bữa tiệc Giáng sinh của Chinooks.

“Chà, anh ấy đã gãy nửa số xương trong người và anh ấy vẫn còn may là không bị liệt.” Miranda ném một cái bút lên bàn. “Y tá của anh ấy nói anh ấy đúng là một gã khó chịu.”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thứ gì đó chạm nhẹ qua vai Faith đưa cô ra khỏi giấc ngủ sâu. Mi mắt cô chớp chớp và cô xoay người nhìn vào một đôi mắt xanh lấp lánh cách mặt cô vài phân. Nét cười xuất hiện hai khóe mắt anh, làm nhẵn dải băng trắng che các mũi khâu của Ty khi anh cắn nhẹ vai cô.

“Chào buổi sáng,” anh nói bên da cô.

“Máy giờ rồi?”

“Sắp đến trưa rồi.”

“Ôi Chúa ơi!” Cô ngồi dậy và tấm ga trắng trượt xuống eo cô. “Muộn quá rồi.” Một cảm giác hoảng loạn bất chợt tăng nhịp tim đập của cô và siết chặt dạ dày cô. Cô đã không thức dậy trên giường đàn ông trong... cô chẳng biết bao lâu nữa. Cô kéo ga giường lên để che ngực và liếc qua vai nhìn anh. Anh trông thoải mái và thư giãn trong một chiếc áo phông xám và quần sooc rộng. “Anh đã mặc đồ rồi.”

“Anh đã chạy năm dặm trên máy tập.”

“Và anh không hề đánh thức em dậy à?”

Anh ngửa lưng ra trên tấm chăn hoa dày màu đen và vắt tay sau đầu. “Em đã mệt nhoài.” Mắt anh chạy dọc tấm lưng trần của cô. “Em đã không được ngủ cho đến tầm năm giờ.”

“Cả anh cũng không.”

“Anh không cần ngủ nhiều lắm.”

Một tay cô giữ chần sát ngực còn tay kia xoa mặt. Tim cô đập thành thạch trong họng khi cô ngó nghiêng quanh phòng nhìn các đồ đạc bằng gỗ sồi rải rác và tấm rèm che cửa sổ mái vòm khổng lồ. “Anh không phải tập luyện à?” Cô cách nhà hai mươi phút - nếu giao thông tốt - không có gì ngoài áo mưa. Thứ mà đêm qua có vẻ là một ý hay ho lại có cảm giác như một sai lầm khủng khiếp trong ánh sáng ban ngày khắc nghiệt.

“Một lúc nữa thì chưa.” Anh ngồi dậy và đẩy tóc cô ra sau vai. “Anh đã nghĩ mình sẽ thả em xuống trên đường đi và đón em lại sau đó.”

Tim cô nện thành thạch bên tai. Cô thậm chí còn không có quần lót. Trong đời cô từng có thời mà điều đó hẳn sẽ không khiến cô khó chịu, nhưng thời đó đã cách đây lâu lắm rồi. Một khoảng thời gian và một cuộc đời hoàn toàn khác. Cô đã là một con người khác, và người kia không còn là cô nữa. Sự lo lắng siết chặt trán cô và cô sợ rằng mình sẽ bị loạn thần kinh mất. Cô đã làm việc vô cùng vất vả để bỏ cuộc sống đó lại sau lưng.

“Faith?”

Cô nhìn anh. “Vâng.”

“Em có nghe những gì anh vừa nói chứ?”

“Anh phải đi luyện tập.”

Anh hạ miệng xuống trên vai và nhẹ nhàng cắn da cô. “Anh muốn đón em sau đó. Có lẽ đưa em tới một nhà hàng Ý nhỏ mà anh đã khám phá ra ở Bellevue. Phục vụ thì dở, nhưng đồ ăn thì ngon tuyệt.”

“Không!”

Đầu anh bật dậy và anh nhìn vào mắt cô. Cô phải suy nghĩ. Phải kiểm soát cuộc đời và bản thân cô. Cô không thể hèn hò cầu thủ khúc côn cầu

của mình. Chồng cô vừa mới mất. Cô không thể hẹn hò một ai hết. Sau vài nhịp tim, anh chậm rãi nói, “Được rồi.”

“Ý em là...” Cô có ý gì nhỉ? Cô hỗn độn quá. Cô không biết nữa. “Em không có ý như cách nó thốt ra đâu. Em chỉ có ý...”

“Anh biết em có ý gì. Em chỉ muốn tình dục và chỉ thế thôi.”

Đó có phải ý cô không? Không. Phải. Cô không thể nghĩ gì ngoài sự hỗn độn đang siết chặt hộp sọ cô.

Anh nhún vai và cởi giầy cùng tất của anh ra. “Anh rất ổn với điều đó. Rất nhiều phụ nữ muốn quan hệ với các cầu thủ khúc côn cầu.” Anh kéo áo phông qua đầu nhưng anh trông không ổn tí nào. Anh trông hơi tức giận. Áo phông bay ngang phòng và anh giật ga giường ra khỏi tay cô.

“Ty!”

“Giờ thì chúng ta biết chỗ đứng của mọi chuyện rồi.” Anh đẩy vai cô cho tới khi cô nằm ngửa ra nhìn lên anh.

“Anh đang bực mình.”

Anh lắc đầu và cúi người xuống để chống tay xuống cạnh hai bên đầu cô trên gối. “Chỉ là trước đây anh đã cố tỏ ra tử tế. Giờ anh không phải lo về nó nữa.”

Faith nâng tay lên những cơ bắp cứng rắn ở ngực anh. “Em thích anh tử tế.”

“Tệ quá.” Anh hạ mặt xuống thành cổ cô. Trước khi cô ngủ gục trong giường anh, họ đã làm tình hai lần. Lần cuối cùng là ở trong phòng tắm nhà anh nơi có bộ vòi phun xối xả và có thể dễ dàng tổ chức một bữa tiệc sáu người. Điều đó có nghĩa tóc cô hẳn đang rối khủng khiếp. Một nét cau mày

kéo nhàu lông mày cô khi anh hôn cổ cô. Đời cô đang khủng hoảng và cô lại lo đến mái tóc của mình sao?

“Anh không muốn tử tế thêm nữa.” Hơi thở ấm áp của anh thổi ngang cổ và dọc xuống ngực cô và cô cảm thấy sự căng thẳng của mình hơi nhẹ đi.

“Anh muốn thế nào?”

“Dữ dội,” anh trả lời, khi miệng anh di chuyển ngang cổ cô, dừng lại để cắn thành họng cô. Anh trượt xuống tới ngực phải của cô và ngược lên nhìn cô, ánh mắt anh là sự pha trộn chập chờn giữa tức giận và dục vọng khi anh hé miệng và ngậm lấy nó. Anh kéo cô thật mạnh vào khuôn miệng nóng hổi, ẩm ướt khi anh nhào nặn bầu ngực bên kia của cô. Đã đi rồi người tình đêm qua của cô, người đàn ông dùng đôi bàn tay to của mình để trêu chọc và gợi nên phản ứng ở bất kỳ nơi nào anh chạm vào. Đã đi rồi người đàn ông từ tốn và chăm chút đến sự đáp lại của cô khi anh làm tình với cô.

Anh chuyển sự chú ý đến bầu ngực bên kia và trêu chọc nó. Bàn tay thô bạo của anh xoa bóp da thịt mềm mại của cô và Chúa giúp cô, nhưng nó khiến cô khuấy động. Cô nắm lấy ga giường và chặn rồi ưỡn lưng lên. Cô rên sâu trong họng và anh bật cười.

“Nếu anh mà biết em thích làm tình dữ dội,” anh nói khi hôn và cắn dọc cơ thể cô, “anh đã không lãng phí thời gian để tử tế rồi.” Anh hôn bụng trước khi đi tiếp tới hông và dừng lại ở đùi trong của cô. Anh nhìn cô dưới mi mắt nặng trĩu, đôi mắt đẹp của anh là một mớ hỗn độn rực sáng khi anh mút làn da nhạy cảm ngay dưới khe đùi, trêu chọc và khiến cô phát điên vì thèm muốn. Đúng lúc cô sẵn sàng hét lên thất vọng, anh ra lệnh, “Đặt chân em lên hai vai anh.” Rồi anh tách đùi và đưa cô vào khuôn miệng nóng rực của anh. Lúc này đây anh chẳng cho cô chút dịu dàng nào hơn lúc anh đối xử với ngực cô cách đây một giây. Anh ăn cô như thể cô ở đó chỉ để cho khoái lạc của riêng anh. Anh ngấu nghiến cô với miệng và lưỡi anh, và Chúa giúp cô nếu cô không yêu cả điều đó nữa. Cô đổ lỗi cho Layla.

Trong vòng vài giây ngắn ngủi, một cơn cực khoái nóng rực, mãnh liệt siết chặt và thiêu đốt cô từ trong ra ngoài. Nó lắc cô chao đảo và bỏ lại cô hỗn hển hít không khí. Ty ở yên với cô cho tới tận cơn sóng cuối cùng rồi nhòe dậy. Ánh mắt nặng trĩu của anh nhìn thẳng vào mắt cô và anh quệt mu bàn tay ngang miệng. Mắt anh vẫn nhìn vào mắt cô khi anh lăn bao cao su dọc chiều dài của anh.

Cô mở miệng ra để nói, nhưng chẳng thể nghĩ ra điều gì để nói ngoài, “Cảm ơn. Em nghĩ vậy.”

“Đừng cảm ơn anh. Nó chưa xong đâu.” Rồi anh hạ mình xuống và đẩy mình vào trong cơ thể cô. Sức mạnh từ cú thúc của anh đẩy cô lên mép đệm, và ô-xi rít ra từ phổi anh. “Nó chưa xong cho tới khi anh nói nó đã xong.”

Cô nhìn vào những góc cạnh thô ráp trên mặt anh và rê tay quanh vai tới hai bên đầu anh. Ty có thể tức giận với cô, nhưng cô không thể tức giận anh. Không phải sau cơn cực khoái mãnh liệt mà anh vừa trao cô, và không phải trong lúc thăng bé của anh vuốt ve bên trong và đốt lên một ngọn lửa khác mà chỉ anh có thể dập tắt. “Được thôi,” cô thì thầm và lắc xương chậu, siết và thả các múi cơ của mình quanh mũi nhọn dày nịch của anh.

Hơi thở anh rít khỏi môi và anh chửi thề khi rút ra rồi đâm vào. Hết lần này đến lần khác anh vào sâu, ve vuốt, đẩy cô tới cực khoái, khiến không khí xung quanh cô dày đặc và khó thở. Cô quẩn chân quanh eo và đáp trả lại anh cho tới khi một cơn cực khoái mãnh liệt tràn khắp mạch máu cô khi anh tiến vào cơ thể cô. Cô cong lưng lên và kìm lại khi anh vượt qua cơn bão của chính anh.

Khi chuyện đã qua, họ mặc đồ trong im lặng. Anh mặc áo phông và quần sooc. Cô mặc áo mưa. Không ai nói gì trên đường về nhà. Ty nhét Linkin Park vào máy nghe nhạc và đổ đầy không gian bên trong với tiếng nhạc mạnh bạo, cứu cả hai người họ khỏi phải trò chuyện ngượng nghịu. Anh có

vẻ mê mải trong dòng suy nghĩ của mình, và cô vẫn hỗn loạn đến mức không biết phải nói gì. Dù anh không thừa nhận, anh có tức giận. Như thể cô đã làm tổn thương cảm xúc của anh, một việc mà, cân nhắc đến vẻ ngoài cứng rắn và bản chất gắt gỏng của anh, có vẻ kỳ lạ.

Khi anh lái xe vào gara ô tô và dừng lại cạnh thang máy, anh tắt nhạc đi. “Anh xin lỗi nếu đã làm đau em.”

“Không đâu.” Cô cảm thấy hơi nhạy cảm ở vài chỗ nhất định, nhưng cô không đau. Ngược lại mới đúng. “Em xin lỗi nếu em đã làm tổn thương cảm xúc của anh.”

“Faith, anh không phải con gái.” Đôi mắt xanh của anh nhìn cô qua bóng tối trong ô tô. “Anh không đau lòng khi một phụ nữ lộng lẫy bảo anh rằng cô ta chỉ muốn dùng anh để làm tình.” Anh bật cười không chút vui vẻ. “Mặc dù em là người đầu tiên. Chuyện này chưa từng xảy ra trước đây. Luôn là theo chiều ngược lại.”

“Không phải anh cũng chỉ dùng em để làm tình sao?”

Anh quét mắt ngang mặt cô và ấn nút để mở cửa. “Phải rồi. Đúng thế. Cảm ơn.”

Tối thứ Hai, Ty dán tất vào ngay dưới đầu gối khi huấn luyện viên Nystrom chỉ vào tấm bảng nhựa. Cả đội Chinooks ngồi hoặc đứng xung quanh, chờ trận đấu bắt đầu. Tiếng xé băng dính cạnh tranh với những chỉ dẫn phút cuối của huấn luyện viên Nystrom.

“Chặn hết các cú tấn công. Ra trước khung thành của chúng ta,” ông nói khi khoan tròn trên băng.

Trong khoảng sân ngoài đường hầm, người giới thiệu của đội Chinooks hâm nóng đám đông khi Queen hát vang từ hệ thống âm thanh.

“Ngẩng cao đầu và dán chặt mắt vào bóng,” Nystrom nói lần cuối trước khi cả đội theo chân các huấn luyện viên ra khỏi phòng thay đồ vào đường hầm. Họ đi ngang qua tấm thảm phủ sàn. Khi người giới thiệu đọc số, vị trí, và tên nào, thì cầu thủ đó bước lên băng. Ty đứng ở cuối hàng và ngược lên nhìn khu vực của chủ đội bóng. Vài người ngồi trong các chiếc ghế đỏ, nhưng Faith không phải một trong số họ.

Tiếng kèn hơi xé toang không khí khi người giới thiệu gọi số và tên của Sam và Ty bước gần cửa ra hơn. Ngày hôm qua anh đã bảo cô rằng anh muốn đưa cô đi ăn tối. Chẳng có gì lớn lao. Anh chỉ vừa mới dành vài giờ làm tình với cô. Cô đã rê tay rê miệng khắp người anh, và anh muốn đưa cô đi ăn chút thức ăn Ý ngon lành. Chuyện đó cũng chẳng phải quá mới mẻ. Bất kỳ người phụ nữ nào hẳn cũng trông đợi điều ấy và còn hơn thế nữa, nhưng cô hành xử như thể anh xin cô mang thai con anh vậy. Phản ứng của cô đã làm anh cáu điên, và anh đã trả đũa bằng cách làm tình thô bạo với cô. Đúng là gây ông đập lưng ông, bởi vì cô rất thích nó. Anh không thể ngừng nghĩ đến vết cắn mà anh đã để lại trên đùi cô, và điều đó chỉ khiến anh điên tiết hơn.

Cầu thủ tiếp theo được gọi và Ty bước tới trước.

Anh đã nghĩ mình sẽ hối hận vì làm tình với Faith. Không hề. Anh nghĩ nó sẽ khiến anh lâm vào khối chuyện phức tạp. Chưa hề, và cũng sẽ không miễn là không ai phát hiện ra. Về mặt cơ thể, Faith là người phụ nữ hoàn hảo. Lông lấy choáng ngợp từ đỉnh đầu vàng óng cho tới bộ móng chân đỏ, cô không chỉ có ngực bự mông ngon. Cô có trí tuệ và khiếu hài hước, nhưng thứ hấp dẫn nhất ở cô là quyết tâm và sức mạnh ý chí của cô. Đứng vững và ra vẻ tự tin kể cả khi cô không hề cảm thấy thế. Ty ngưỡng mộ khí phách, tính bền bỉ, và lòng can đảm của cô.

Blake được gọi lên băng kế tiếp, và Ty di chuyển gần hơn. Một thứ ở cô từng khiến anh cáu điên giờ lại thu hút anh như ong bị hút tới mật ngọt. Mía mai kinh khủng. Hay có lẽ đó là quả báo. Bất kể đó là gì, nó cần phải

dừng lại. Anh ở đây, sẵn sàng được gọi ra mặt băng để chơi một trong những trận đấu quan trọng nhất đời anh, và anh không thể ngừng nghĩ về Faith. Anh cần để đầu vào trận đấu. Không phải quay mò mò chỉ vì một phụ nữ tóc vàng xinh đẹp chỉ muốn làm tình với anh chứ không gì khác. Kể cả ăn tối.

Vlad được xưng tên và Ty bước lên mép băng. Với một phụ nữ khác, đó có thể là sự sắp đặt hoàn hảo, nhưng Faith không phải một phụ nữ bất kỳ nào khác. Cô sở hữu đội Chinooks. Một điều anh cứ thường xuyên quên tiệt đến đáng báo động.

“Số hai mươi mốt,” người giới thiệu nói, giọng trầm vang của anh ta gần như bị át đi bởi đám đông la hét, dậm chân và thổi kèn. “Chơi vị trí chính giữa. Đội trưởng đội Chinooks, Ty S-a-a-v-a-a-a-ge!”

Đầu cúi xuống, Ty lao ra như thể anh bị quất khỏi đường hầm. Mặt băng trơn loáng trôi vọt qua khi anh phóng qua hàng dài đồng đội của mình và rồi quay giày trượt của mình sang bên, làm một tia băng bắn ra và dừng khựng lại ở cuối hàng. Người hâm mộ cuồn lên và anh liếc lên nhìn khu dành cho chủ đội bóng. Faith đứng ở lan can nhìn xuống mặt băng. Anh không thể thấy rõ mặt cô, nhưng anh biết cô đang nhìn anh, và sự tức giận siết chặt lồng ngực anh. Một sự tức giận lớn khủng khiếp đốt cháy một lỗ trong dạ dày anh. Dù anh biết sự tức giận của mình là quá đáng khi xem xét bản chất mối quan hệ của anh với Faith, thì nó vẫn khiến anh nhú mày và mắt phóng ra lửa. Những tia lửa không báo hiệu điều gì tốt lành cho hàng phòng thủ đội Red Wings.

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Ánh nắng ban sớm chiếu qua cửa sổ như những luồng đèn hình ô-van khi chiếc BAC-111 đâm xuyên qua lớp mây che phủ bầu trời và hướng về phía đông.

Faith mở số mới nhất của tờ Hockey News ra và cố không chú ý đến Ty đang ngồi ngay trước mặt cô. Như các cầu thủ khúc côn cầu khác, anh mặc một chiếc áo vét màu xanh sẫm, và đôi vai rộng lấp đầy khe hở giữa hai chiếc ghế. Trong tay anh giở chuyên mục thể thao của tờ Seattle Times. Không nghi ngờ gì là đang đọc về chiến thắng 4-1 vang dội mà đội Chinooks đã có trước Detroit đêm hôm trước ở Key, và tự mãn với chính mình. Đêm qua trên mặt băng không ai có thể cản Ty lại. Hàng phòng thủ đội Detroit không thể tìm hãm được anh, và anh đã ghi bàn rất sớm trong hiệp đầu và nối tiếp sau đó với hai lần trợ giúp ghi bàn ở hiệp hai và ba.

Sau tối qua, cho đến lúc này anh đã có chín bàn thắng trong mùa giải, cùng mười bốn điểm trợ giúp, tổng cộng là hai mươi ba điểm. Nó là điểm trung bình cao nhất cả đội và cao thứ ba ở NHL.

Sáng nay khi cô lên máy bay, anh hầu như không nhìn cô. Trong đầu cô biết rằng tất cả mọi người phải tin là họ không thích nhau. Sau lần cuối họ ở cùng nhau, cô không chắc anh diễn hay là không nữa. Các cầu thủ khác đều chào cô. Chào nhanh một cái cũng chẳng giết được Ty. Trừ phi cô đã làm anh tức giận đến mức anh không còn muốn ở cùng cô nữa.

Cô lấy một chiếc bánh nướng cám giàu protein từ khay bánh đang được chuyển tay và đưa một cái cho Jules đang ngồi kế bên cô. “Bơ thật đầu ròi?” cô hỏi khi đưa anh một mẩu bơ Promise[1]. Và vì sao ý nghĩ không

bao giờ được ở cùng Ty nữa lại khiến cô muốn khóc kể cả khi cô muốn đá vào lưng ghế anh? Thật mạnh. “Tôi đã đọc thấy rằng các cầu thủ khúc côn cầu đáng ra phải ăn ba nghìn năm trăm calo một ngày,” cô nói lan man. “Anh có thể hình dung đến cảnh cố ăn từng đống calo không? Gừ, nếu thế anh sẽ nghĩ họ có bơ thật quanh người cơ đấy.” Cô hạ khay xuống và đặt bánh nướng của mình lên khay. Cô đã làm gì sao? Ngoài chuyện không muốn đi ăn cùng anh ở chỗ công cộng? “Nếu tôi có thể có nhiều calo đến thế, anh nên tin rằng bánh nướng của tôi sẽ có bơ. Và cả vụn sô-cô-la nữa. Hay tốt hơn nữa là, tôi sẽ có bánh nướng chuối hồ đào.” Tờ báo của Ty kêu sột soạt và có thứ gì đó trong ngực cô thít chặt lại. Cô sẽ đối mặt với anh thế nào bây giờ nếu anh không muốn ở cùng cô nữa? “À, và tôi sẽ ăn gọn nó với một cốc cà phê sữa thực thụ. Không có chuyện cà phê sữa không béo không đường gầy nhom lại còn không cả kem trứng nữa.”

[1] Một công ty sản xuất các thức phẩm dinh dưỡng ít chất béo. – ND

Jules nhìn cô. “Cô ổn chứ?”

“Ừ.” Cô ước gì mình đã ở nhà. “Sao?”

“Cô có vẻ buồn bã đến phi lý về một cái bánh nướng.”

Faith xé một mẫu bánh và nhét nó vào miệng. Không, cô không hề buồn bã đến phi lý về một cái bánh nướng. Cô đang buồn bã đến phi lý vì người đàn ông đang ngồi trước mặt cô, lật báo, đã không nói chuyện với cô từ khi anh đá cô xuống ở bãi đỗ xe nhà cô khi cô chẳng mặc gì ngoài áo mưa. Phải, được rồi. Vậy là cô đã nói khá thẳng thừng rằng mình chỉ muốn tình dục, nhưng anh đáng lẽ vẫn nên gọi điện mới phải. Sáng nay anh cũng có thể nói xin chào nữa.

“Anh chỉ cố tỏ ra tử tế thôi. Giờ anh không còn phải lo về nó nữa,” anh đã nói thế, và cô đoán là anh nghiêm túc. Cô tức giận đến phi lý bởi vì,

trong khi cô nhận thức quá rõ về Ty, nhận thức chất vải áo vét và quả đầu đen sì của anh, cô lại không chắc anh có biết cô tồn tại nữa hay không.

Khi cô cắn bánh nướng, cô mở nắp một chai nước cam hữu cơ nhỏ. Cô đáng ra không nên để Jules dụ cô tháp tùng đội tuyển tới Detroit. Mặc dù công bằng ra thì, anh cũng chả phải dụ nhiều lắm.

Tiếng báo sột soạt phía trước kéo sự chú ý của cô về với lối đi giữa hai hàng ghế và khuỷu tay Ty trên tay vịn. Cô nâng chai nhựa lên môi và hớp một hớp. Sự phấn khích của trận đấu đêm qua đã truyền thẳng tới đầu cô. Trận thắng Detroit vang dội của Chinooks đã khiến cả sân vận động lan tỏa một luồng điện rộn ràng làm lông tay Faith dựng đứng. Thay vì nhìn thấy một đám hỗn độn có tổ chức, cô thấy kỹ năng và sự huấn luyện. Lối chơi tuân thủ mệnh lệnh hoàn hảo và sự chính xác tuyệt đối. Sự kiểm soát trông rất mất kiểm soát. Lần đầu tiên, cô hiểu được tình yêu Virgil dành cho môn thể thao này.

Đêm qua, khi đồng hồ điểm hết giờ và cả sân vận động bùng nổ, Jules đã nhắc tới chuyện cô chỉ mới du đấu cùng cả đội có một lần và cô nên cân nhắc đi thêm.

Giờ đây trong ánh sáng ban ngày, ngồi sau Ty trong khi anh lờ tịt cô đi, nó không có vẻ là một trong những ý hay ho của cô. Giống hấp tấp bốc đồng hơn là được suy xét thấu đáo. Giống như lúc chạy ra khỏi căn penthouse của cô lúc ba giờ sáng chẳng mặc gì ngoài áo mưa bóng.

Cô đặt chai nước xuống khay và luồng ánh sáng trên đầu bắt vào nhẫn cưới của cô. Ba viên kim cương rực rỡ lấp lánh trên tay cô. Chiếc nhẫn đã luôn khiến cô cảm thấy quan trọng, cao quý, giàu có. Giờ khi cô nhìn nó, cô chỉ cảm thấy giằng xé. Như thể cô bị kéo đi nhiều hướng khác nhau và không biết nên đi đường nào. Cô không còn là con người mà hai tháng trước cô đã là nữa. Cuộc đời cô hoàn toàn khác biệt. Nó không chỉ có những kế hoạch ăn tối và chăm lo đến nhu cầu của người chồng già của cô

nữa. Cô bắt đầu thực sự hiểu cách Chinooks làm việc lẫn cả cách trận đấu được chơi. Cô mong ngóng được làm việc với quỹ từ thiện. Trong khi nhiều phần cuộc đời cô cảm thấy vững chắc hơn, những phần khác lại hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát, và cô có một dấu căn hồng ở giữa khe đùi để chứng minh điều ấy. Nếu không phải cô chỉ vừa mới bước sang tuổi ba mươi, cô hẳn đã nghĩ mình bị khủng hoảng tuổi trung niên. Layla nắm quyền kiểm soát đời sống tình dục của cô. Một việc thật điên rồ. Kể cả việc có đời sống tình dục cũng khiến Faith cảm thấy tội lỗi kinh khủng. Nhưng rõ ràng là không đủ để dừng lại, bởi vì cô hoảng loạn trước ý nghĩ không bao giờ được ở cùng Ty nữa. Màn hình chiếu phim ở trần máy bay hạ xuống và bộ phim James Bond mới nhất bắt đầu.

Trước mặt cô, Ty gấp báo lại, và Faith hớp một ngụm đồ uống hữu cơ của cô. Làm tình với Ty vẫn luôn là một ý tệ hại. Cô đã biết điều ấy ngay từ đầu. Nếu họ bị phát hiện, cô sẽ hứng chịu nỗi ô nhục ghê gớm. Hậu quả cũng sẽ rất khủng khiếp đối với anh. Trong đầu cô biết rằng nếu Ty muốn chấm dứt mọi thứ cùng cô thì sẽ là tốt nhất. Tốt cho cả cô, anh, và đội tuyển. Quá tệ là cả phần cơ thể còn lại của cô không muốn những gì tốt nhất.

Faith cài những khuyết thừa màu đỏ trên chiếc sườn xám đen mà Virgil đã mua cho cô khi họ thăm Trung Quốc vào năm đầu tiên họ kết hôn. Một con rồng đỏ được thêu ở lưng váy và cô đi một đôi giày cao gót Valentino màu đỏ cao mười hai phân. Cô đã cố định tóc bằng trâm màu ngọc bích và kẻ mắt đen. Cô lấy một tờ giấy ăn và chấm đôi môi đỏ sậm của mình. Một chiếc bánh nướng rắc sô-cô-la đặt cạnh bồn rửa và cô xé một miếng bánh và nhét nó vào miệng, cẩn thận không làm nhòe son môi. Khi cô quay lại phòng khách sạn sau khi dành trọn cả ngày ở một spa địa phương để massage toàn thân, đắp mặt, sửa móng tay và chăm sóc chân, chiếc bánh đang đợi cô. Nó nằm ở mặt bàn café trong một chiếc hộp trắng sọc hồng có tên một hiệu bánh địa phương trên nóc.

Cô mỉm cười khi nghĩ về cảnh Jules gọi điện khắp thị trấn tìm một chiếc bánh nướng, nghĩ rằng cô hoảng loạn về cám và sô-cô-la trong khi cô thực ra đang hoảng loạn vì một lý do hoàn toàn khác.

Cô nhét thỏi son Rogue Red vào chiếc túi đen nhỏ khi ai đó gõ cửa phòng cô. Cô liếc nhìn mình trong gương, rồi đi qua phòng khách.

“Trông cô tuyệt lắm,” Jules nói khi cô mở cửa và anh nhìn váy của cô.

Jules mặc một chiếc quần đen và áo lụa đỏ. Hơi nhạt nhẽo, đối với anh. “Chúng ta hợp tông đấy.” Hai người họ đi về phía thang máy và cô hỏi, “Sẽ có những ai ở bữa tối?”

“Hầu hết cả đội.” Jules ấn nút lên và hai người họ bước vào trong. “Bộ phận du đấu đã đặt trọn phòng rượu vang trong nhà hàng Coach Insignia.”

Nhà hàng Coach Insignia nằm trên nóc tòa khách sạn ba mươi bảy tầng Detroit Marriott. Nhà hàng này có tầm nhìn bao quát toàn cảnh Detroit và khu vực Canada lân cận đẹp đến ngạt thở. Đến lúc Faith và Jules đến, đa số mọi người đều đã ngồi xuống và đang nhóp nhép món khai vị. Họ đều mặc vét và đeo cà vạt, và nếu không phải vì những bộ râu mùa tranh giải bắn thiu và vô số những vết cắt và con mắt thâm sì, họ hẳn trông rất giống những doanh nhân điển hình.

Ty đứng ở cuối một chiếc bàn dài, một tay đặt ở lưng ghế Daniel, tay còn lại vẽ những họa tiết vô hình trên khăn trải bàn trắng tinh khi nói chuyện với một cầu thủ trẻ hơn. Anh mặc áo sơ mi trắng sọc xanh, cổ áo để mở. Ánh mắt anh nâng lên nhìn cô khi anh nói chuyện và ngón tay anh dừng lại. Đôi mắt xanh của anh quan sát cô khi cô và Jules ngồi xuống giữa bàn cạnh Darby và huấn luyện viên Nystrom, đối diện Sam và Blake.

“Tối nay trông cô thật đẹp, cô Duffy.” Blake khen cô và cô được nhìn rõ bộ râu mặt của anh ta. Anh ta vẫn để bộ râu kiểu Hitler xấu xí cùng sọc vằn hợp tông trên cằm.

“Cảm ơn anh, anh Conte.” Cô mỉm cười và mở thực đơn rượu vang ra. Qua khước mắt, cô thấy Ty thẳng người và di chuyển tới chiếc ghế trống cuối cùng cách Sam vài chỗ. “Tôi đã dành cả ngày massage toàn thân. Người massage có đôi bàn tay của Chúa. Anh ta đã dùng dầu nóng và đá ấm cho tôi. Tôi cứ tưởng mình đã chết và lên thiên đường rồi cơ đấy. Tôi đã thư giãn đến mức tôi vô cùng thích nó.” Mắt cô ngẩng lên và cô nhìn những khuôn mặt đang chăm chăm nhìn lại cô. “Chúng ta sẽ gọi rượu vang trắng và rượu vang đỏ chứ?”

Huấn luyện viên Nystrom chỉnh lại cà vạt. “Chắc chắn rồi.”

“Đa số các cầu thủ không uống rượu ở đêm trước trận đấu,” Darby bảo cô, một điều Faith biết chắc chắn không phải sự thật.

“Bánh nướng toàn ngũ cốc. Nước cam hữu cơ. Các cậu không sống một cách mạo hiểm nhỉ.” Cô đặt tay lên cánh tay Jules. “À, tôi đã quên cảm ơn anh vì mấy chiếc bánh nướng.”

“Bánh nướng nào?”

“Bánh nướng rắc vụn sô-cô-la trong phòng tôi. Điều đó thật sự ngọt ngào. Cảm ơn nhé.”

Jules mở quyển thực đơn của anh ra. “Tôi đã đặt spa cho cô. Tôi không biết gì về vụ bánh nướng hết. Có lẽ khách sạn đã đưa nó cho cô. Giống như được tặng bánh quy ở khách sạn Doubletree vậy.”

Faith ngồi dựa ra sau và liếc dọc bàn nhìn Ty. Anh lơ đãng nâng một cốc nước lạnh lên môi khi đọc thực đơn.

“Tôi đâu có được bánh nướng,” Blake nói khi phục vụ ghi món anh ta gọi. “Cậu có không, Sam?”

Sam lắc đầu và gọi salad giòn và cá vược biển nướng chảo. “Không.”

“Anh có gửi cho tôi một chiếc bánh nướng rải sô-cô-la không?” cô hỏi Darby.

“Tôi còn không biết cô thích có nó.”

“Kỳ lạ thật.” Trong một phần nghìn giây cô nghĩ đến Ty nhưng nhanh chóng gạt ngay ý nghĩ chiếc bánh nướng đến từ anh. Anh đã rất mê mải đọc báo, cô ngờ rằng anh thậm chí còn chả biết cô đang ngồi sau anh, đừng nói đến việc chú ý tới những gì cô nói. Cô gạt bí ẩn đó ra khỏi đầu và gọi một đĩa salad Caesar, gà, và một chai vang Đức từ năm 1987.

Trận đấu tối mai thống lĩnh các cuộc trò chuyện quanh Faith. Đội huấn luyện viên và các cầu thủ trò chuyện về cách tìm hãm Zetterberg và Datsyuk, mỗi đe dọa đôi đã giết chết đội Penguins ở trận chung kết năm trước. Faith ăn gà, uống rượu vang và thỉnh thoảng trả lời vài câu hỏi. Vài lần trong bữa ăn, cô thấy mình đang quan sát Ty. Nhìn cách anh nói chuyện và đùa cợt những người khác quanh anh, và nhìn tay anh khi anh cắt miếng thịt bò khổng lồ hoặc với lấy ly nước.

“Cô sẽ làm gì trước trận đấu?” Darby hỏi cô.

Cô rời mắt khỏi các ngón tay Ty, giờ đang gạt các giọt nước lỏng đọng trên cốc nước của anh. “Tôi không biết. Tôi chắc chắn là có vài trung tâm mua sắm tuyệt vời quanh đây. Mặc dù tôi khá ngán mua sắm rồi.”

“Có một sòng bạc mới đấy,” Daniel gợi ý. “Khi bạn sinh ra và lớn lên ở Nevada, cờ bạc cũng tương đối hấp dẫn.”

“Tôi đã thấy vài người trượt pa-tanh dọc RiverWalk,” huấn luyện viên Nystrom nói.

Faith lắc đầu. “Tôi không trượt pa-tanh.” Hai mươi hai khuôn mặt sững sờ nhìn thẳng vào cô như thể cô vừa nói điều gì đó không thể tưởng tượng được. Như thể cô đang đặt ra giới hạn lương là năm mươi nghìn đô. “Ngay

bây giờ thì không. Tôi định đi học,” cô nói dối trước khi mọi chuyện xấu đi. “Có lẽ ngày mai tôi sẽ đi bơi.”

“Khi nào thì cô đi bơi?” Sam muốn biết. “Tôi luôn cố đến bể bơi vào buổi sáng. Tôi đã ở trong đội bơi cấp ba và tham dự giải toàn bang ở mục bơi bướm đấy.”

“Năm ngoái cậu đã làm đau cơ xoay để chứng tỏ bản thân và ra ngoài cả nửa mùa giải,” huấn luyện viên Nystrom nhắc nhở anh ta. “Tránh xa bể bơi ra.”

Sam mỉm cười. “Đó là vì tôi đã bơi tự do.”

“Đó cũng là rắc rối của cậu trên băng đấy,” ai đó đọc bàn bình luận bằng giọng Thụy Điển nhẹ. “Chơi tự do quá nhiều và cậu kết thúc ở khu phạt.”

“Ít nhất tôi cũng có phong cách, Karlsson.” Faith liếc đọc bàn nhìn Johan Karlsson, người vận đồ còn tệ hơn Jules, đang mặc một chiếc áo ong đen kẻ vàng. Anh ta có bộ râu vàng dày và kiểu tóc Will Ferrell xoắn tít.

“Phải rồi, phong cách cục súc,” Logan Dumont tham gia vào màn trêu ghẹo. “Ngậm miệng lại, lính mới. Cậu chỉ mới ra khỏi giải đường phố thôi đấy.”

Faith không biết cục súc hay giải đường phố là gì, nhưng rõ ràng là nó không tốt. “Không phải ở đây, mấỵ cậu,” trợ lý huấn luyện viên cảnh cáo.

“Logan vừa đưa thiết bị của mình vào một mớ rắc rối bởi vì cậu ta chỉ xoay xử để mọc ra được một nhúm râu xộc xệch trên cằm,” Blake bảo Sam.

Faith tự hỏi “thiết bị” của Logan có phải là từ thế cho thứ gì đó khác không. Biết rõ những anh chàng trên bàn, cô cá đúng là vậy. Cô cắn miếng thịt gà cuối cùng của mình và đặt nĩa ngang mép khay.

“Ít nhất râu của tôi cũng không giống hánh của Jenna Jameson,” Logan đáp trả.

Faith cảm thấy mắt mình mở tròn và cô kéo khăn ăn lên miệng để che đi nụ cười không đứng đắn của mình.

“Chúa ơi, Dumont. Cô Duffy đang ngồi đây,” huấn luyện viên quở trách.

“Xin lỗi cô,” anh chàng lính mới xin lỗi. Faith hạ khăn ăn xuống. “Lời xin lỗi được chấp nhận,” cô nói, và khi cô rời mắt khỏi Logan, mắt cô gặp mắt Ty. Từ khoảng cách nửa chiếc bàn anh chỉ đơn thuần nhìn cô. Đôi mắt xanh của anh không lộ ra điều gì. Không phải sự phẫn nộ mà cô đã thấy trong đó lần cuối cùng họ gặp nhau, cũng không phải dục vọng. Chẳng gì hết, và cô cảm thấy hơi nhoi nhói gần tim.

Họ không phải một cặp tình nhân. Họ thậm chí còn chẳng hẹn hò. Mỗi quan hệ của họ, nếu vẫn chưa chấm dứt, chỉ thuần túy thể xác. Thế sao cô lại khó chịu khi anh nhìn cô như thể cô chẳng có nghĩa lý gì với anh chứ?

Faith với lấy chiếc ví đang đặt cạnh đĩa ăn. “Tôi mệt quá,” cô bảo Jules. “Tôi sẽ bỏ qua món tráng miệng thôi.”

Jules quay nghiêng nhìn cô và đặt khăn ăn của anh xuống cạnh đĩa. “Tôi sẽ đưa cô về phòng.”

“Không. Anh ở lại đi.” Cô đứng dậy. “Buổi tối tốt lành, các anh. Tôi đã rất vui. Tôi sẽ gặp các anh ở sân vận động tối mai.” Cô rời nhà hàng và ép mình không được ngoái lại. Trong vòng vài phút, cô đã quay lại phòng khách sạn và ném túi lên bàn. Cô bật ti-vi lên và ấn nút Lên trên điều khiển cho tới khi cô dừng lại ở kênh TCM với phim Các Quý ông Thích Tóc Vàng Hơn. Virgil là một fan lớn của phim cổ điển và các ngôi sao như Marilyn Monroe và Sophia Loren. Faith chưa từng thực sự thích phim cổ đến thế và tiếp tục chuyển kênh.

Có tiếng gõ cửa và cô ném điều khiển lên ghế. Cô tưởng sẽ thấy Jules, nhưng cũng không ngạc nhiên khi Ty đứng ở bên kia cửa.

“Ai đấy?” cô hét to khi nhìn anh qua lỗ nhòm.

Anh nhướn một bên lông mày và khoanh tay ngang ngực.

Cô tức điên với anh. Có lẽ hơi phi lý, nhưng cô vẫn còn nóng giận và không có cảm giác thích để anh vào ngay.

“Anh biết em đang nhìn anh. Em có thể mở cửa ra được rồi đấy,” anh nói.

“Gì nào?” cô hỏi khi mở cửa.

Thay vì trả lời, anh bước vào trong và ép cô lùi lại.

“Tôi mệt và không...” Miệng anh trên miệng cô chặn dòng từ ngữ của cô lại khi anh đưa tay lên hai bên má cô. Cửa đóng lại sau lưng anh với một tiếng tách nhẹ, và ngón tay anh mơn man má cô. Môi anh trượt trên môi cô với những hứa hẹn đam mê không chỉ dừng lại ở một nụ hôn trọn vẹn.

“Không được trượt băng với Sam,” anh nói bên môi cô. “Anh sẽ dạy em.”

Cô không hề nghiêm túc nghĩ đến việc học trượt băng. “Em không muốn ngã rồi tự làm mình đau.”

“Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Và lần tới em cần massage toàn thân,” anh nói khi hôn khoe miệng cô, “hãy gọi anh.” Cô suýt mỉm cười. “Bằng cách nào? Khi mà anh rất giỏi giả vờ rằng em thậm chí còn không tồn tại.”

Anh mơn man môi qua môi cô. “Anh nên được thưởng vì điều đó chứ.”

Cô đặt tay lên ngực anh và đẩy ra. “Ít nhất anh cũng có thể nói xin chào.”

“Không, anh không thể.” Anh thả tay xuống và tựa lưng vào cửa. “Anh không thể mạo hiểm làm thế.”

Faith đi ngang qua phòng và tắt tivi đi. “Điều đó có nghĩa là gì?”

“Điều đó có nghĩa là khi anh nhìn em, anh sợ rằng tất cả mọi người trong vòng mười dặm đều có thể thấy anh đã làm tình với em.”

Cô ném điều khiển lên bàn. “À.”

“Và nó có nghĩa là,” anh tiếp tục khi đi về phía cô, “anh sợ tất cả mọi người trong vòng mười dặm có thể thấy rằng anh đang nhớ lại lần cuối cùng anh được thấy em khóa thân. Rằng anh đã hơi thô bạo với em và anh ước gì mình thật lòng hối hận về điều ấy, nhưng nó tuyệt đến mức anh không hề thấy thế. Mỗi lần ở cùng em đều thật tuyệt, và anh sợ rằng bất kỳ ai trong mười dặm cũng sẽ nhìn em và biết anh đang nghĩ xem làm cách nào để lại khiến em khóa thân.”

Cô cắn thành môi. Tất cả những gì anh phải làm là xuất hiện và cô sẽ hơn cả sẵn sàng khóa thân. “Anh đã rất mạo hiểm khi đến đây.”

Anh với lấy hai bàn tay cô và ve vuốt ngón tay qua mu tay cô. “Tất cả mọi người vẫn đang ở trong nhà hàng. Bên cạnh đó, không ai trong đội ở tầng này hết.” Anh kéo cô về phía anh. “Vậy là em đã nhận được bánh nướng.”

“Anh đã gửi chiếc bánh nướng đó cho em à?”

“Không thể để em gầy đi vì cám và bơ Promise được. Anh cần em tràn đầy năng lượng.”

Cô sở hữu một căn penhouse ở trung tâm Seattle và một đội khúc côn cầu xuất sắc. Cô có nhiều tiền đến mức không biết phải làm gì, vậy mà cô không thể ngừng mỉm cười như một đứa ngốc vì một cái bánh nướng hai đôla. “Cảm ơn anh.”

Anh đưa tay lên những khuyết áo cài váy cô. “Anh có động cơ ngầm mà.”

Faith vươn tay lên và kéo trâm ra khỏi tóc. “Sốc đấy.”

“Thứ Hai, anh đã chơi một trong những trận khúc côn cầu tuyệt nhất đời anh. Thường thì anh không mê tín, nhưng anh có niềm tin rằng nó có liên quan gì đó với đêm hôm trước.” Cô ném trâm lên bàn và tóc cô buông xuống lưng.

“Em phải làm tình lấy may với anh trước mỗi trận đấu không thì anh sẽ bị nguyên rủa.” Anh mở khuy trên ngực cô. “Anh biết em muốn làm việc đúng đắn mà.”

“Hy sinh vì đội sao?” Cô kéo vạt áo anh ra khỏi cạp quần.

“Giờ là đến lượt em thôi.”

“Phải, nhưng nếu...” cô giơ một tay lên. “Và em không nói chuyện này sẽ xảy ra, nhưng nếu chúng ta làm tình và anh thua thì sao? Vậy là anh không may mắn rồi.”

Anh rời mắt khỏi khuy khuyết như thể anh chưa hề nghĩ đến điều đó. “Em yêu à, làm tình với em biến anh thành một gã may mắn kinh khủng.”

“Cảm ơn anh. Em nghĩ thế.”

Anh nhún vai và tiếp tục với khuyết áo. “Nếu chúng ta thua, điều đó chỉ có nghĩa là ai đó khác trong đội bị xui xẻo. Không phải lỗi của chúng ta.

Chúng ta đã làm phần việc của mình rồi.”

Cô bật cười. “Và chúng ta phải làm ‘phần việc của mình’ trước mỗi trận đấu sao?” Anh gật đầu. “Ít nhất một lần.” Anh đẩy váy dọc cánh tay và nó rơi xuống thành đống ở chân cô.

Cô đẩy ngực anh khi cô bước lùi lại một bước và đá váy của cô sang bên. “Đừng đi đâu hết.” Không mặc gì ngoài áo lót ren màu đen, quần lọt khe đồng bộ, và giày cao gót Valentino, cô rời phòng, chỉ để quay lại một giây sau với một chiếc ghế không tay. Cô đặt nó ở giữa phòng và nói, “Ngồi xuống đi, ông Savage.”

“Em đang định làm gì thế?”

“Làm phần việc của em để bảo đảm đội trưởng đội khúc côn cầu của em không bị nguyền rủa.” Cô đi tới chỗ dàn âm thanh và bật radio tới một đài phát nhạc rock nặng. Một bản nhạc ưa thích bất tận của mọi câu lạc bộ thoát y khắp đất nước tràn ra khỏi loa. Faith đã nhảy “Pour Some Sugar on Me” nhiều hơn số lần cô có thể nhớ. Lần này, cô không phải vào vai nữa. Cô muốn làm anh và bản thân cô hài lòng. Cô muốn quay đầu anh mòng mòng và bỏ lại anh hỗn hển. Y như anh đã làm với cô. Cô quay người để nhìn Ty bên kia phòng, vẫn đang đứng cạnh ghế, nhìn cô.

“Em đã bảo anh ngồi xuống mà.” Cô chạy một tay dọc cổ và nâng tóc lên khi cô rê tay ngang bụng. Đã nhiều năm rồi cô chưa nhảy cho một người đàn ông nào, nhưng cô không hề quên. Cô di chuyển về phía anh, bước bước dừng... bước bước dừng, chạm vào cơ thể mình khi cô nhìn anh từ trên xuống dưới, và để ánh mắt mình nóng rùng rục và đầy nhục dục.

Mắt anh trượt dọc cơ thể cô, dừng lại ở tay cô trước khi tiếp tục tới chân cô. “Anh thích đôi giày đó.”

“Cảm ơn anh.” Bước bước dừng... bước bước dừng. “Em chắc chắn rằng anh nhận thức rất rõ luật.”

“Không có luật nào cả,” anh nói khi ngồi xuống.

Một nụ cười gợi cảm chạm đến môi cô. “Không sờ mó,” cô thông báo cho anh khi các ngón tay cô trượt lên trên và cô ôm lấy hai bầu ngực mình. “Em có thể chạm vào anh. Anh không thể chạm vào em.”

Đôi mắt xanh rực rỡ của anh nhìn thẳng vào cô. “À. Luật đó.”

Cô cười toe toét khi đi về phía anh, rê một tay ngang vai anh. Từ sau, cô rướn người tới trước và chạy tay dọc ngực anh. “Em nóng rực. Ngọt ngào khó chịu,” cô thì thầm lời bài hát vào tai anh. “Từ đầu, tới chân.” Cô tiếp tục đi quanh anh, rồi trèo lên lòng anh, đối mặt với anh.

Anh rê tay dọc bắp chân cô tới phần hông trần trụi của cô và ép mặt vào khe ngực cô.

“Không sờ mó,” cô nhắc nhở anh và bỏ tay anh ra khỏi hông cô. Cô ngồi với đũng quần bé xíu của cô cách khóa quần anh vài phân. Cô rê tay trên ngực anh, lắc hông, gần gần chạm vào chỗ phình lên ở trước quần anh, nhưng luôn luôn lùi lại. Anh rên sâu trong ngực và hít vào một hơi thở đau đớn. “Chạm vào anh đi, Faith.”

“Em đang chạm vào anh đây.”

“Thấp hơn.”

Thay vì làm như anh bảo, cô đứng dậy và trêu chọc anh với tay và cơ thể cô. Cô cởi cà vạt cùng áo sơ mi của anh ra rồi dụi dụi vào anh, đốt cháy ngọn lửa và khiến cả hai người họ khuấy động, đầu ngực cứng ngắc của cô cào ngực anh qua lớp vải ren áo lót mỏng.

Anh với lấy cô và cô uốn người khỏi vòng ôm của anh. “Việc này đang giết chết anh,” anh nói, giọng anh thô ráp đầy dục vọng. “Đến đây, trượt bàn tay bé nhỏ của em vào anh đi, và anh sẽ trượt tay anh vào em.”

“Chuyện đó kích thích thật đấy, nhưng em khá chắc rằng điều đó trái luật.” Cô quay lưng lại với anh và ngồi xuống, nghiền hông vào anh. Tay anh trượt lên lưng và anh cởi áo lót của cô.

“Điều đó chắc chắn là trái luật đấy.”

“Phải gió nhà luật.” Anh hôn xương sống cô và rê tay anh lên bụng để ôm lấy hai bầu ngực trần của cô. “Chúng ta không chơi theo luật.”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Anh sẽ thấy ngạc nhiên trước số lượng đàn ông từng nhét số di động của họ vào quần lót của em đấy.” Ty không hề ngạc nhiên tí nào. Faith nằm tựa đầu trên lồng ngực trần của anh, lướt tay ngang bụng anh. Đầu móng tay ngắn cũn của cô lan lửa khắp bụng và háng anh và nếu anh mà có thời gian, anh sẽ làm tình với cô một lần nữa. Nếu anh có thời gian, anh chắc chắn sẽ khiến cô nhảy cho anh một lần nữa. Cô đã rất xinh đẹp, kêu gọi, và anh đã rất thích nó. “Em có gọi cho một ai trong số họ không?”

Cô ngược lên nhìn anh và đảo mắt. “Chắc chắn rồi. Làm như em sẽ hẹn hò với một người đàn ông trong câu lạc bộ thoát y ấy.”

“Anh đã chơi bời ở câu lạc bộ thoát y một hai lần gì đó.”

“Em không ngạc nhiên đâu. Câu lạc bộ thoát y thu hút các vận động viên và các nghệ sĩ như mật hút ong ấy.”

“Anh đã không vào đấy mấy năm rồi,” anh tự biện hộ cho mình, mặc dù anh không chắc vì sao anh lại thấy cần phải làm thế.

Anh rê tay dọc khoảng da lưng mướt mà của cô. “Cha anh mê mê các vũ nữ thoát y.”

“Điều đó lý giải lực hút của ông với mẹ em.”

“Mẹ em từng là một vũ nữ thoát y à?” Một lần nữa, cũng chẳng phải bất ngờ lớn cho lắm.

“Phải. Bà từng là vũ nữ thoát y và thỉnh thoảng là bồi bàn quán rượu nữa.”

“Nghe như thế bà đã làm việc rất nhiều.”

“Đúng thế. Bà cũng chơi bời rất nhiều. Em rất hay ở một mình.”

“Cha em đâu?” Cô cọ chân vào bắp chân trong của anh và gần như huých gối vào bi của anh.

“Em đã không gặp ông từ khi còn bé xíu.” Anh lật cô nằm ngửa ra và nhìn xuống mặt cô. “Em chưa từng cố tìm ông à?”

“Để làm gì? ông đâu có muốn biết em. Sao em lại muốn biết ông chứ?”

Nói cũng đúng.

Cô đẩy một lọn tóc vàng ra khỏi mặt. “Mẹ anh thì sao?”

Anh ngã xuống và nhìn lên trần nhà. Anh không thích nói về mẹ mình. “Bà ấy thì sao?”

“Bà ấy sống ở đâu?”

“Bà đã chết cách đây khoảng năm năm.”

“Em xin lỗi.”

Anh quay nghiêng nhìn cô bên kia gối. “Đừng thế. Bà không tiếc nuôi gì đâu.” Anh rê mắt ngang khuôn mặt xinh đẹp của cô. Đôi mắt xanh và hàng mi dài của cô. Cái mũi hoàn hảo và đường cung đôi môi hồng đầy đặn của cô. “Cha anh luôn nói rằng bà bị điên, nhưng đó là vì ông chưa bao giờ cố hiểu bà.”

Cô quay nghiêng người. “Còn anh?”

Anh nhún vai. “Bà rất đa cảm. Phút này cười, phút sau khóc. Bà chẳng bao giờ quên được vụ ly dị, và anh không nghĩ bà còn thực sự muốn sống sau đó nữa.”

“Cha mẹ anh ly dị khi nào?”

“Anh mười tuổi.”

Cô nhìn vào mặt anh và nụ cười của cô thật buồn bã khi cô nói, “Em nghĩ mẹ em đang trong vụ ly dị thứ ba khi em mười tuổi. Em thường đi xe đạp tới các lớp học nhảy để không phải nghĩ về nó.”

Anh hình dung cảnh một cô bé đạp xe Schwinn hồng, mái tóc đuôi ngựa vàng óng ả tung bay sau lưng. “Anh đã chơi khúc côn cầu cả mười hai tháng năm đó.”

“Chà, tất cả những vất vả ấy đều được đền bù xứng đáng.”

Anh đã có những huấn luyện viên tuyệt vời để lấp đầy khoảng trống trong cuộc đời anh. Những người đàn ông và người thầy tốt. Anh tự hỏi cô liệu có có một ai không. Anh cá là không. “Các lớp học nhảy của em cũng thế.”

Cô bật cười. “Vâng, nhưng không gồm những động tác em học khi còn bé. Em đã phải học mọi động tác mới.”

Anh thích các động tác của cô. Đặc biệt là tối nay. Dù đúng là tối thứ Hai anh đã chơi khúc côn cầu rất tuyệt, anh thực lòng không tin rằng nó có liên quan gì tới tình dục. Anh chỉ dùng nó như một lời biện hộ để ở cùng cô. Anh yêu sự ve vuốt của da cô dưới tay anh và vẻ khoái lạc trong mắt cô khi anh đi sâu vào trong cô. Anh nhanh chóng nghiệm âm thanh khoái cảm của cô và biết rằng mình là người mang nó đến cho cô. Kể cả trong những ngày anh tự bảo mình rằng anh không có thời gian cho cô, thì anh vẫn xoay xở để đến ở cùng cô. Ty ngồi ở mép giường và xoa mặt bằng hai tay. Cô đứng

là ma túy. Còn vì lý do nào nữa mà anh lại mạo hiểm tất cả mọi thứ để ở cùng cô chứ? Làm sao anh có thể lý giải điều đó với bản thân mình?

“Anh đi sớm thế à?” cô hỏi khi đi sau anh và quán tay quanh vai anh. Ngực cô ép vào khoảng lưng trần của anh và anh cưỡng lại sự thôi thúc muốn quay người và đẩy cô xuống đệm.

“Anh phải đi trước khi quá trễ.” Anh muốn hỏi thêm nhiều câu hỏi về cô bé trên chiếc xe đạp. Muốn dành cả đêm khám phá tất cả những động tác mà cô đã học.

Cô hôn nhẹ thành cổ anh. “Em sẽ nhớ anh lắm.”

“Anh sẽ gặp em tối mai sau khi xong việc.” Anh nhìn vào mắt cô cách mắt anh vài phân và tự hỏi cô sẽ nhớ anh bao nhiêu. “Anh có một trận đấu cần thắng. Và vài trận nữa sau đó.”

Cô ngồi xuống và ôm tay quanh đầu gối. Cô ngược lên nhìn anh khi anh đứng dậy và mặc đồ. “Anh sẽ làm gì sau khi thắng cúp? Anh có định đi nghỉ dài ngày không?”

“Anh chưa từng nghĩ xa đến thế.” Anh mặc quần đùi và điều chỉnh nó.

“Anh chưa bao giờ nghĩ về những việc anh sẽ làm sau khi thắng à?”

“Có chứ. Sau khi thắng, anh sẽ trượt vài vòng với cúp chiến thắng trên đầu.” Anh kéo quần dài lên và nhìn cô, ngồi giữa giường, trần truồng và hoàn mỹ. “Mục tiêu của anh luôn là chiến thắng. Theo những gì anh nhớ, đó vẫn luôn là mục đích của anh.” Anh thực sự chưa bao giờ nghĩ xa hơn thế. “Anh sẽ tập luyện và giữ cơ thể săn chắc để không xuất hiện ở trại hè với vẻ béo ị phụng phịch như vài người khác.” Anh với lấy áo sơ mi của anh ở cuối giường và đút một tay vào trong. Nhưng khi anh cài khuy, anh nghĩ về Faith trong một bộ bikini, nằm dài trên bãi biển bên cạnh anh. Mặt trời

hun ẩm làn da mượt mà của cô. Có lẽ cô sẽ đội một chiếc mũ mềm và đeo kính râm to đùng.

Nét cau có ẩn xuống giữa lông mày anh. Cô thậm chí còn không muốn ăn tối cùng anh ở một nhà hàng hẻo lánh ở Bellevue. Cô đã nói rất rõ những gì cô muốn, và cô nói đúng. Sẽ chẳng thể có gì hơn giữa họ ngoài tình dục lén lút. Và những màn múa mông nóng bỏng. Đặc biệt khi lúc này những tấm biển quảng cáo kia đã trát khắp Seattle. Anh chưa từng được lên báo lá cải, nhưng anh hình dung rằng một bức ảnh anh nằm duỗi dài trên bãi biển Mazatlan cùng chủ đội bóng Chinooks có thể tìm đường đến được các trang lá cải. Thế sao anh lại còn nghĩ đến nó?

Faith nhìn đôi bàn tay to của Ty khép áo lại trên những cơ bụng rắn rỏi và cơ ngực săn chắc và tự hỏi điều gì đã mang nét cau có đến mặt anh. “Em rất hiểu về mục tiêu chuyên chú,” cô nói khi nhóm dậy khỏi giường và lấy một áo choàng tắm ra khỏi tủ. “Mục tiêu cả đời của em là có nhiều tiền đến mức em sẽ không bao giờ phải lo lắng xem phải trả hóa đơn bằng cách nào nữa.”

“Anh phải nói em đã vượt khá xa mục tiêu của mình đấy.” Anh cài nút áo cuối cùng lại, rồi nhét vạt áo vào quần.

“Phải rồi. Em đã đạt được, và khi em đã đạt được nó, em khá là vô mục đích. Em đã không nhận ra mình vô mục đích đến mức nào cho tới lúc này.” Cô luồn tay vào áo choàng tắm bằng vải bông dày và thắt dây lưng quanh eo. “Giờ em có một mục tiêu mới. Một mục tiêu tốt đẹp hơn, và là một mục tiêu mà em chưa từng mơ là mình sẽ có trong cả triệu năm nữa. Nó khá đáng sợ, nhưng em thực sự thích nó. Một điều cũng khá đáng sợ nữa.”

Anh ngước lên, rồi quay lại với thắt lưng da màu đen của mình. “Đó là gì?”

“Chinooks. Em chắc chắn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ sở hữu một đội khúc côn cầu. Và nếu em có bao giờ nghĩ đến điều đó, thì em cũng sẽ chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ thực lòng thích nó.” Cô khoanh tay dưới ngực. “Nó là một trách nhiệm lớn, và trong vài năm vừa qua em đã để cho mọi người lo lắng mọi chuyện. Giờ, em đang học cách thích trách nhiệm. Em thích sở hữu đội Chinooks đến mức, em thực sự mong ngóng đến lúc tuyển cầu thủ.”

Anh ngược lên nhìn cô. “Em đang ngắm những ai?”

“Vài cầu thủ rất triển vọng. Khi em quay lại, Darby và em sẽ xem băng ghi hình của vài hậu vệ hai chiều.”

Anh cười khẽ khi nhìn ngang phòng. “Em có biết một hậu vệ hai chiều là gì không?”

“Một người có thể phòng thủ và ghi điểm.” Cô nhún vai. “Ít nhất đó là những gì em nghĩ nó có nghĩa.”

“Em đúng. Đó khá đúng là nghĩa của nó.” Anh đi về phía cô. “Mở to mắt tìm một cầu thủ tấn công dứt khoát, to con nhé. Đừng lo nhiều về tốc độ của thằng nhóc đó. Trượt băng có thể cải thiện được.” Anh nắm lấy dây lưng của áo choàng bông và kéo cô sát vào anh. “Nếu anh không nói chuyện lại với em cho tới khi chúng ta quay lại Seattle, đừng tức giận nữa đấy.” Anh ấn môi vào trán cô.

“Anh sẽ nghĩ về em chứ?”

Anh lắc đầu và môi anh lướt nhẹ qua da cô. “Anh sẽ cố hết sức để không nghĩ về em.”

Tiếng ồn ào đủ thể loại và cao thấp khác nhau của hơn ba mươi người đàn ông đang ngáy lấp đầy khoang máy bay BAC- 111 khi nó lượn vòng sân bay Boeing và chuẩn bị đáp xuống. Vài tiếng trước, đội Chinooks đã

thua xiêng liếng 3-4 trước Detroit. Trận năm trong chuỗi trận đấu còn hai ngày nữa là đến và Faith đoán Ty sẽ cần trọn hai ngày để hồi phục lại từ cú tông mạnh bạo mà anh phải nhận giữa mặt băng từ cầu thủ tấn công Darren McCarty của Detroit.

Sau đó vài cú tranh bóng, Ty đã đánh McCarty một cú trong góc khiến anh chàng cầu thủ đội Red Wing ngã quy xuống mặt băng. “McCarty tấn công tôi khi tôi đang cúi đầu,” Ty nói với báo chí sau đó. “Rồi tôi tấn công anh ta với bóng.”

Sau đó, Faith trực tiếp thấy mức độ thâm tím của Ty. Anh thâm sì ở mạn phải và đỏ rực ngang phần lưng và bụng rắn chắc. Trông như thể anh đã bị một cái gậy bóng chày đập vào người chứ không phải một cầu thủ khúc côn cầu. Ty đau nhức và thâm tím nên khi họ làm tình trong mấy ngày sau đó, Faith chu đáo đến mức trèo lên trên.

Đến trận Năm Ty đã lành một phần nào, và đội Chinooks xoay xở để thắng 3-1 trong sân nhà. Trận Sáu quay lại Detroit ở sân vận động Joe Louis và phải đấu thêm giờ hai lần. Còn ba giây cuối trên đồng hồ, Daniel ghi điểm và đội Chinooks tiến vào vòng cuối để đối đầu Penguins Pittsburgh trong trận chiến giành cúp.

Phờn phơ vì chiến thắng và được tiến vào vòng cuối mùa giải, cả đội lên chiếc BAC- 111 và ăn mừng bằng cách nổ champagne Bollinger. Khi máy bay đã đạt tốc độ ổn định, huấn luyện viên Nystrom đứng dậy, hơi cúi người xuống để thích ứng với chiều cao của mình. “Cách đây hai tháng khi ông Virgil Duffy chết,” ông bắt đầu khi tất cả mọi người đã im lặng, “chúng ta đều lo lắng không biết chủ mới của đội tuyển sẽ ảnh hưởng tới việc chúng ta giành cúp như thế nào. Bất kỳ lúc nào có sự thay đổi thì lại có lý do để lo lắng. Sau đêm nay, tôi nghĩ chúng ta có thể an toàn nói rằng cô Duffy đã thay thế vị trí của ông Virgil một cách thành công. Tôi nghĩ ông sẽ rất tự hào về cô ấy, và chúng tôi muốn chính thức chào mừng cô ấy tới đội.” Ông quay sang trái và Darby đưa ông một chiếc áo thi đấu màu xanh

dương sậm. Ông quay nó lại để khoe tên cô, DUFFY, viết ngang vai và con số một ở lưng màu xanh lục sậm. “Chúng tôi muốn chính thức chào đón thành viên Chinook mới nhất.”

Faith đứng dậy và bước vào lối đi. Cô nhận áo và mống mắt cô cay cay. “Cảm ơn huấn luyện viên.” Cô quay lại và nhìn những khuôn mặt lồi thoi đang nhìn cô, nhìn những bộ râu đủ loại từ người tiền sử cho tới lồm chồm bù xù. Cô gặp mắt Ty và cả hai khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười hiểm hoi. Tim cô nhói lên, mắt cô cay xè, và cô không muốn khóc như một đứa bé gái. “Khi tôi phát hiện ra rằng Virgil đã để lại đội khúc côn cầu của ông ấy cho tôi, tôi cũng sửng sốt như tất cả các bạn vậy. Tôi cũng lo lắng hết như mọi người là trách nhiệm này có thể quá lớn với tôi và tôi sẽ làm loạn mọi chuyện lên.” Cô nuốt nước bọt và vắt áo thi đấu ngang tay. “Với sự giúp đỡ từ trợ lý của tôi và mọi người khác, tôi tự hào được nói rằng tôi đã làm khá ổn. Tôi tự hào về tất cả các anh, và tôi biết rằng Virgil cũng tự hào về các anh.” Cô nghĩ mình nên phát biểu vài câu khích lệ tinh thần, nhưng mắt cô nhòa đi. “Cảm ơn các anh,” cô nói trước khi tự làm mình xấu hổ bằng cách òa khóc ngay trước mặt các cầu thủ của mình. Cô ngồi cạnh Jules cả quãng đường còn lại và ước gì mình có thể cuộn người trong lòng Ty và vùi mặt vào cổ anh.

Lúc ba giờ sáng, khi một chiếc Beemer đen đỗ lại trước căn penthouse của cô, cô mặc áo thi đấu mới dưới áo mưa của mình. Dầu vậy, lần này, cô đóng gói đồ lót và một bộ quần áo để thay vào hộp mũ Louis Vuitton.

Trong năm ngày kế tiếp, cho tới trận đấu đầu tiên trước đội Penguins, cuộc đời của họ rơi vào một khuôn mẫu dễ chịu, như thể họ là một cặp đôi thực sự. Trong ngày Ty luyện tập còn Faith xem băng ghi hình các cầu thủ mới hoặc gặp Miranda Snow của Quỹ từ thiện Chinooks. Cô ăn trưa với Jules hoặc mẹ cô, và mỗi tối cô hoặc tới nhà Ty hoặc anh tới nhà cô, tùy vào kế hoạch của Valerie và Pavel. Sinh vật duy nhất trên trái đất biết được mối quan hệ lén lút giữa Ty và Faith là Pebbles. Ngay khoảnh khắc con chó

đặt đôi mắt hạt đậu của mình lên người Ty, nó đã ngay lập tức yêu anh, trước sự khó chịu khá lớn của anh chàng cầu thủ khúc côn cầu nặng một trăm lẻ tám cân. Ngay giây phút anh đi vào cửa, Pebbles sẽ chạy vòng vòng quanh chân anh khiến anh hầu như không đi nổi và nhảy lên lòng anh khi anh ngồi xuống. Ty sẽ nhìn Faith, mong cô làm gì đó, nhưng khi cô thử, con chó tợp cô. Pebbles đúng là một con chó cái hư hỏng với Ty, nhưng Faith cho là mình cũng không thể trách cứ gì con chó con ác quỷ đó.

Lần duy nhất cô và Ty tranh cãi, là về Virgil. Nó xảy ra ở nhà anh trong một buổi học golf khi anh đang dạy cô “lắc người.” Cô mặc một chiếc áo lót đỏ và một cái quần lót nhỏ xíu buộc dây hai bên, và thay vì hứng lên như cô đã lên kế hoạch, anh lại chỉ trở nên tức giận.

“Khi nào thì em mới ngừng đeo cái nhẫn đó?” anh hỏi khi cô gióng gậy.

“Nó khiến anh khó chịu à?”

Anh nhún vai và đặt chai bia của mình lên quầy bar. Anh mặc quần Levi’s cũ và áo ba lỗ rách bươm. Tóc anh bị tay cô làm rối bù và anh trông đủ ngon lành để liếm láp khắp nơi. “Nó thường xuyên nhắc nhở anh rằng em là vợ Virgil.”

Cô đặt gậy vào giá và quay lại đối diện với anh. “Rõ ràng là, nó làm anh khó chịu.”

“Anh nghĩ nó sẽ làm đa số đàn ông khó chịu. Anh đang ngủ với em, mà em thì lại đang đeo nhẫn của một người đàn ông khác.”

Cô nhìn vào đôi mắt xanh của anh, cứng rắn đầy tức giận, và cô không hiểu nổi điều ấy. “Virgil chỉ mới chết hai tháng.”

“Chính xác. Em có thể đến đây và làm tình nhưng lại không thể cởi cái nhẫn chết tiệt đó ra?”

“Em cũng đã cảm thấy tội lỗi về chuyện tình dục rồi, Ty.” Đột nhiên cô cảm thấy thật trần trụi lỏa lồ và cô đi qua anh về chỗ váy của cô, đang nằm trên ghế. “Ông ấy đã là chồng em trong năm năm.”

“Ông ấy là bạn cùng phòng của em.”

“Ông ấy đã chăm sóc em.”

“Ông ấy đã mua em bởi vì ông ấy có thể.”

“Chà, em đã bán mình cho ông ấy.” Cô nắm lấy váy và quay lại đối diện với anh. “Một điều khiến em chẳng tốt đẹp gì hơn ông ấy.”

“Em không phải là người có mọi quyền lực trong mối quan hệ đó. Mà là ông ấy.”

Một điều cũng đúng. Cô và Virgil đã là bạn bè và rất hòa hợp, nhưng ông luôn là người nắm quyền, “Ông ấy đã rất tốt với em. Tốt hơn bất kỳ người đàn ông nào em từng biết.”

“Vậy thì những gã trong đời em hẳn phải tởm lợn lắm.” Anh khoanh tay ngang ngực.

Điều đó cũng đúng nữa.

“Ông ấy đã chết rồi, Faith.”

“Em biết.” Cô kéo áo qua đầu và thò tay vào hai ống tay áo ngắn.

“Em không nợ gì ông ấy hết.”

“Anh thì dễ nói thế rồi.” Tay cô đưa lên chỗ khuy áo ngực, “Ông ấy đã để lại cho em đủ tiền để tự lo cho bản thân em suốt cả quãng đời còn lại. Ông đã để đội khúc côn cầu của mình lại cho em, vì Chúa. Và mỗi lần em ở cùng anh, em lại cảm giác như đang phản bội chồng mình.” Các ngón tay

cô dò dẫm các nút áo. “Em cảm thấy tội lỗi khủng khiếp, nhưng chủ yếu em cảm thấy tội lỗi vào những lúc em không cảm thấy tội lỗi chút nào.” Cô ngược lên nhìn anh. “Có lẽ Landon nói đúng về em. Em là một đứa đào mỏ trơ tráo. Nhưng thậm chí em cũng không ngại bị gọi là kẻ đào mỏ. Đó là sự thực, nhưng em nghĩ mình đã quá quen với việc tỏ ra trơ tráo rồi.”

“Nếu em trơ tráo em đã không hoảng sợ đến vậy khi đứng đây.” Anh lắc đầu. “Em ba mươi tuổi. Em trẻ và xinh đẹp, và em vẫn sống trong một vỏ ốc. Chúa ơi, em đã không quan hệ tình dục trong năm năm. Em không nên cảm thấy tội lỗi về việc muốn được sống trở lại.”

“Em đã sống. Đó chỉ không phải cách sống mà anh tán đồng thôi.” Cô nhìn vào đôi mắt vẫn đang giận dữ của anh. “Phần lớn cuộc đời mình em luôn tránh né cảm giác tội tộ về những việc mình làm. Phần lớn đời em, em đã trơ tráo. Em luôn làm mọi việc cần làm để sống sót, và phần lớn những lúc ấy, em không thấy tội tộ chút nào. Nhưng ở cùng anh không phải là để sống sót. Mà là để cảm thấy vui vẻ. Nó mạo hiểm cả danh dự của em, chút ít ỏi mà em có, và cả sự nghiệp của anh, nhưng dẫu vậy em vẫn ích kỷ mà làm thế.”

Anh bước vài bước về phía cô và nắm cổ tay cô. “Đừng đi.”

“Nói cho em lý do em nên ở lại đi.”

“Bởi vì bất chấp những hiểm họa hữu hình với sự nghiệp của anh và danh tiếng của em, anh vẫn vô cùng ích kỷ và muốn em ở đây. Sẽ dễ dàng hơn nếu anh không thế, nhưng anh đã ngừng chống lại nó từ cách đây nhiều tuần rồi.”

Cô buông thõng tay xuống và ngược nhìn mặt anh. Chỉ đã được rút khỏi lòng máy anh, và anh chỉ còn lại một vệt đỏ tức giận ở góc mắt phải. Anh sẽ muốn cô bao lâu? Chuyện này sẽ kéo dài bao lâu? Cô muốn hỏi anh. Thay vào đó cô vòng tay quanh eo anh và tựa đầu vào lồng ngực vững chãi

của anh. Tim anh đập nặng nề và đều đặn bên má cô khi tay anh đi lên đi xuống lưng cô. Và cảm giác thật tuyệt khi đứng đó, cơ thể ép vào người anh, cảm nhận những vuốt ve ấm áp, an ủi của anh. Cô gần như có thể bắt mình tin rằng nó sẽ không kết thúc trong thảm họa.

Trận tối mai là trận đấu đầu tiên trước Penguins. Cô sẽ nghĩ về điều đó chứ không phải cơn nhức nhối trong lồng ngực và cục nghẹn trong họng cô. Cô sẽ lo lắng về hàng phòng thủ của họ chứ không phải nỗi sợ đang xoắn chặt dạ dày cô. Cảm giác hãi hùng thực sự ở đáy tâm hồn cô nói rằng điều không thể chấp nhận được đã xảy ra. Bất chấp mọi lý lẽ và cảm giác khôn ngoan, bất chấp những gì chống lại họ, cô đã hoàn toàn rơi vào tình yêu với Ty Savage.

Lần đầu tiên trong năm năm, nhẫn cưới của cô có cảm giác như đá tảng trên ngón tay cô. Bỗng nhiên việc cô đeo nhẫn cưới của một người đàn ông nhưng lại yêu một người khác chẳng còn cảm giác hợp tình hợp lý nữa.

Khi cô quay về nhà sáng sớm hôm sau, cô cởi nó ra và đặt nó vào tủ an toàn cạnh những trang sức khác mà Virgil đã mua cho cô. Những viên đá xinh đẹp trong tủ lấp lánh dưới ánh đèn, nhưng không thể trao cho cô sự ấm áp và an ủi mà chúng luôn mang đến. Tay cô trông trần trụi khi không có những viên kim cương nặng nề, nhưng nó có cảm giác nhẹ hơn, tự do hơn, và đúng đắn. Như thế lúc này thực sự là lúc để rũ bỏ quá khứ và Virgil.

Suốt cả ngày, cô cố không nghĩ đến tình huống của mình với Ty. Cô sẽ chỉ sống trong hiện tại. Nó sẽ kéo dài đến chừng nào nó kết thúc. Tuy vậy, trong một góc nhỏ của tim cô, cô hy vọng rằng bằng cách nào đó mọi thứ sẽ ổn thỏa. Họ sẽ tìm ra một cách nào đó để ở cùng nhau, nhưng trong đầu cô biết điều đó không thực tế. Mọi quan hệ của họ đã được định sẵn sẽ chấm dứt trong đau khổ, nhưng có lẽ nếu cô cẩn thận, có lẽ cô sẽ không mất cả trái tim mình cho anh. Nếu cô cẩn thận, có lẽ cô sẽ bảo vệ được một mẫu nhỏ cuối cùng.

Nhưng chiều hôm đó, một món quà đến căn penthouse cướp đi bất kỳ mẫu nhỏ còn sót lại nào của tim cô mà chưa hoàn toàn thuộc về Ty.

Chiếc hộp được bọc giấy trắng với chiếc nơ to dùng màu hồng sọc trắng. Trong những tờ giấy ăn là một đôi giày trượt băng màu hồng bằng da bóng có lưỡi vàng. Cờ bảy. Cùng cờ với đôi giày cao gót Valentino của cô.

Tấm thiệp viết đơn giản Anh sẽ chờ em khi em ngã. Nó không được ký tên nhưng cô biết ai đã gửi đôi giày trượt ấy. Cô ngồi trên ghế với chiếc hộp trong tay. Mắt cô đầy nước mắt và họng cô nóng ran. Cô cố một cách vô ích để nuốt lại những giọt lệ trong mắt, nhưng cô cũng chẳng thành công hơn là mấy so với việc tìm lại những phập phồng của trái tim mình. Cô yêu Ty. Tình yêu đó là bất khả thi. Không thích hợp, và cô không cảm thấy tốt về nó. Không phải loại cảm giác tốt đẹp người ta nên thấy khi yêu.

“Cái gì thế?” mẹ cô hỏi khi đi vào phòng khách.

Faith cúi đầu. “Không có gì.”

“Nó rõ ràng không phải không có gì.”

Cô quệt hai má ướt đẫm vào vai chiếc áo phông BCBG của mình. “Có người đã gửi giày trượt cho con.”

“Ai thế?”

“Con không biết.”

“Thật à? Con nghĩ mình có thể giữ kín chuyện này bao lâu?”

“Gì ạ?”

“Mối quan hệ bí mật của con với Tyson.” Faith ngược lên và nhìn chăm chăm mẹ cô, một bóng hình nhạt nhòa mặc quần nựa vải màu hồng và áo ba lỗ đen.

“Mẹ không ngu đâu, Faith. Cả Pavel cũng không. Bọn ta biết hai đứa chui lủi và ngằm gắp gỡ nhau. Chúng ta vẫn cố tránh xa hai đứa.” Bà đưa Faith một tờ giấy ăn từ cái hộp cuối bàn. “Lau mắt đi. Mascara của con sẽ nhòe nhoẹt ra đấy.”

Faith cầm tờ giấy ăn và chấm hai khóe mắt.

“Mẹ vẫn chờ con đến chỗ mẹ và kể cho mẹ về việc này.” Bà Valerie ngồi xuống ghế và Pebbles nhảy lên cạnh bà. “Mẹ có thể giúp. Có thể trao cho con lời khuyên từ người mẹ.”

“Con không có ý xúc phạm đâu mẹ, nhưng mẹ đã cưới bảy lần. Mẹ có thể đưa ra lời khuyên nào về quan hệ tình cảm chứ?”

Pebbles cuộn người cạnh bà Valerie như để nói nó mới là con gái cưng của bà. “Chà, mẹ có thể nói cho con biết đừng phạm vào những sai lầm nào. Như là đừng bao giờ dính dáng đến đàn ông đã có vợ. Họ chẳng mấy khi rời bỏ vợ mình. Bất kể họ có nói gì đi nữa.”

“Điều đó không thực sự áp dụng được ở đây đâu mẹ.”

“Đúng nhỉ.” Tay bà thả xuống lông Pebbles và bà vuốt ve con chó. “Hay các thủy thủ. Mấy gã đó cập những bến cảng khác nhau khắp thế giới và tất cả chúng đều có vẻ chỉ yêu những ả gái điếm. Lũ khốn dân ô.”

“Lại nữa mẹ. Không áp dụng được.”

Bà Valerie thở dài như thể bà là người đang phải chịu khổ. “Mẹ cho ý của mình là mối quan hệ của con với Ty khó thành nhưng không bất khả thi.”

“Nó có cảm giác rất bất khả thi.”

“Con có yêu cậu ta không?”

Những gì cô cảm thấy còn quá mới mẻ, quá non nớt, cô không muốn nói về nó. “Con không muốn yêu anh ấy.”

“Chậc, mẹ không muốn bị nám da, nhưng đó là một thứ mẹ không thể ngăn lại được.”

“Mẹ đang coi Ty là nám da đấy à?”

Bà Valerie nhún một bờ vai trần. “Cơ thể con chắc chắn sẽ phản ứng lại và con chẳng thể làm gì được. Con không thể kiểm soát việc mình bị hút về phía ai. Và con không thể kiểm soát việc trái tim con muốn người nào.”

Cách đây vài tuần cô hẳn sẽ bảo mẹ cô điều ấy cực kỳ nhảm nhí. Và giờ thì cô cũng tin vào nó. “Nhưng con không muốn trái tim mình muốn anh ấy. Con không muốn rơi vào tình yêu với bất kỳ anh chàng nào ngay lúc này. Còn quá sớm.” Và cô đặc biệt không muốn một mối quan hệ phức tạp đến thế.

“Mẹ biết con đã rất yêu Virgil. Ông ta là chồng con nhưng chưa bao giờ là người đàn ông của con.”

Cô nhìn vào đôi mắt màu xanh lục viền đầy mascara của mẹ cô. “Điều đó có nghĩa là gì?”

“Điều đó có nghĩa là ông ta không phải người đàn ông thu hút sự chú ý của con từ đầu kia phòng hay khiến dạ dày con đảo lộn khi nhìn thấy ông ta. Virgil có thể đã tử tế với con, nhưng ông ta không làm con muốn nằm cạnh cơ thể ông ta, cạnh trái tim ông ta, cả một buổi chiều.”

Cuộn người cạnh Ty là một trong những việc làm ưa thích của cô. “Đó là những gì mẹ cảm thấy với Pavel à?”

Bà Valerie lắc đầu. “Pavel không phải loại đàn ông mà một phụ nữ nên yêu thương. Ông ta là tay chơi, và mẹ đã đủ lớn, đủ kinh nghiệm dưới thắt

lưng để nhìn rõ ông ta rồi. Nhưng ông ấy là một người bạn đồng hành tuyệt vời và bọn mẹ đang rất vui vẻ. Ông ấy chỉ ở đây để xem con trai ông ấy thắng cúp mà thôi.” Bà rê tay qua lông Pebbles. “Ty không giống cha cậu ta. Cậu ta không phải chỉ muốn vui chơi đàn đúm. Pavel nghĩ cậu ta có tình cảm với con.”

Faith không biết Ty cảm thấy gì. Anh chẳng bao giờ nói ra. Cô biết anh thích ngủ với cô. Điều đó quá rõ ràng. Và cô biết anh có đặt tâm tư vào món quà tặng cô. Điều đó hẳn phải mang nghĩa gì đó. Nhưng cô cũng biết rằng nếu buộc phải lựa chọn, anh sẽ chọn sự nghiệp của mình thay vì cô. Cô hiểu điều đó. Khúc côn cầu là một phần của anh. Nó chảy khắp người anh như máu của chính anh, cho anh sự vững vàng, mạnh mẽ, và mục tiêu. Nghị lực và sự tận tâm của anh là những điều cô yêu ở anh.

Chúng cũng là những điều sẽ chia rẽ họ.

Trận một trong vòng chung kết cúp Stanley giữa đội Penguins Pittsburgh và Chinooks Seattle chơi trên sân Seattle. Sân Key Arena chật kín và máy điều hòa kêu rì rì cùng sự phấn khích của hơn mười lăm nghìn fan đang hò reo.

Đầu hiệp một, đội Penguins chiếm lĩnh bóng, nhưng đội Chinooks quay trở lại mạnh mẽ ở hiệp hai và hiệp ba. Faith xem trận đấu từ khu quan sát, tim cô nện thành thịch trong họng khi Chinooks đánh bại Pittsburgh 3-1.

Trận hai được chơi ở sân vận động Mellon trên sân Pittsburgh. Bất chấp lợi thế sân nhà của đội Penguins, trận hai cũng lặp lại y trận một. Thủ thành Marty Darche của Chinooks chặn hai mươi lăm trong hai sáu cú tấn công vào gôn, trong khi Ty ghi bàn ở những phút cuối cùng với một cú đánh bóng ngang mặt băng từ chính gậy của Logan Dumont. Đội Chinooks lại một lần nữa thắng 3-1. Chuyến bay về nhà từ Pittsburgh đầy vui vẻ đồng thời mọi người cũng vẫn cẩn trọng.

Sau đó khi Faith cuộn mình bên cơ thể ấm áp của Ty, cạnh tim anh, cô thật sự bắt đầu cảm thấy đôi chút lạc quan về tương lai. Bằng cách nào đó, có lẽ rồi mọi chuyện sẽ êm đẹp. Cô không rõ bằng cách nào, nhưng khi vòng tranh giải đã qua, có lẽ họ có thể đi xa cùng nhau và tìm ra một giải pháp.

Đến chiều hôm sau cô vẫn đang nghĩ về những giải pháp khả thi sau khi trở về từ một buổi họp cùng Jules và Quỳ từ thiện Chinooks. Có lẽ mối quan hệ của họ có thể nằm yên trong vòng bí mật thêm vài năm nữa.

Khi cô đi vào tòa chung cư của mình, một tấm thiệp chờ cô ở quầy tiếp tân. Nó không có chữ ký nhưng viết, “Gặp ở văn phòng Virgil ở Key Arena lúc sáu giờ chiều.” Nó là một lời đề nghị kỳ cục. Ty sẽ ở Key tập luyện cho trận ba. Cô biết anh cũng như cô rất cẩn trọng về chuyện bị bắt gặp cùng nhau, và cô tự hỏi điều gì đã thúc đẩy anh gặp cô.

Lúc năm giờ ba mươi, cô mặc áo thi đấu của mình và đoán rằng đó hẳn là một điều cực kỳ quan trọng, nhưng khi cô đi vào văn phòng tối hôm đó, Ty không phải là người ngồi trong ghế của cô với hai chân gác lên bàn.

“Vào đây và đóng cửa lại đi,” Landon nói, một nụ cười tự mãn đặc trưng kéo bệt đôi môi bột màu của anh ta.

Faith không cử động. Cô nhìn vào đôi mắt lạnh giá của kẻ có thể thực sự làm cô sợ hãi trên trái đất này. “Chúng ta chẳng có gì để nói cả.”

Landon kéo chân khỏi bàn và đẩy một tập hồ sơ về phía cô. “Cô nhầm rồi, Layla. Chúng ta sẽ nói về cậu bạn trai của cô và việc cô sẽ nhanh chóng bán đội tuyển của cha tôi đến thế nào.”

Tim Faith nện bùm bụp vào xương sườn khi cô đi về bàn và lật tập hồ sơ ra. Bên trong là các bức hình chụp cô và Ty. Có bốn bức, nhưng bức hình khả nghi nhất được chụp cái đêm cô đi xuống từ căn hộ của mình chẳng mặc gì ngoài áo mưa. Bên ngoài trời tối om, nhưng bức hình hiện rất rõ

cảnh Ty hôn cô trong khi tay anh ở trong áo ôm lấy ngực cô. Dạ dày cô tụt xuống và cô nghĩ mình có thể nôn ra khắp bàn và bộ vét xám của Landon mất. “Tôi đang nghĩ mình không muốn trả một trăm bảy mươi triệu đô la cho đội bóng nữa.”

“Thế chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không bán nhỉ?” cô hỏi, dù cô đoán mình đã biết câu trả lời rồi.

“Sau khi tôi gửi các tấm hình này cho báo chí, tôi sẽ phóng to chúng lên và treo chúng khắp thị trấn cùng các bảng quảng cáo khác của cô và anh chàng đội trưởng.”

Cô đã đoán nhầm. Cô cứ nghĩ anh ta sẽ dừng lại ở lời đe dọa gửi các bức ảnh tới tờ Seattle Times. Ý nghĩ về Ty và cô như thể trên một tấm biển quảng cáo tăng thêm sự khiếp hãi vào nỗi sợ trong dạ dày nhộn nhạo của cô. “Điều gì khiến anh nghĩ rằng tôi quan tâm đến việc mọi người thấy tôi như thế? Trong đời tôi đã phải chịu nhiều điều nhục nhã hơn thế.”

“Tôi không nghĩ cô quan tâm đâu. Cô là một vũ nữ thoát y và vô đạo đức. Cô trơ tráo, nhưng tôi không nghĩ cô muốn sỉ nhục đội trưởng và cả đội bóng. Đặc biệt là khi có vẻ họ có thể thực sự thắng cúp.”

Cô tin anh ta. Cô tin rằng anh ta sẽ làm những gì anh ta nói. “Cha anh luôn nói anh là một gã thù hằn.”

Mắt Landon nheo lại. “Cha tôi là một gã ngốc thích loại rơm rác.” Anh ta đứng dậy. “Mai các luật sư của tôi sẽ gửi giấy tờ cho cô. Ký chúng và gửi chúng lại ngay khi có thể không thì giá sẽ còn xuống thấp nữa. Tôi đã nghĩ đến chuyện bảo cô tặng đội bóng cho tôi, nhưng sợ là có ai đó sẽ cho rằng chúng ta có gì đó mờ ám.”

Cô không quan tâm đến tiền. “Anh sẽ làm gì đội tuyển?” Cô không thể tin nổi chuyện này đang xảy ra. Không phải lúc này. Họng cô nghẹn lại và cô liếm đôi môi khô khốc của mình. “Anh sẽ chuyển nó đi à?”

Anh ta lắc đầu. “Điều đó bây giờ sẽ không cần thiết nữa khi mà đội bóng có một mùa giải thành công như vậy. Tôi sẽ giữ nó ở Seattle.” Anh ta lại mỉm cười. “Tôi không thể nói như vậy về thằng bạn trai của cô. Anh ta sẽ được chuyển nhượng ngay khi tôi dàn xếp xong mọi chuyện.”

Cảm giác đau đớn vẫn tiếp tục nện xuống. Lần này ngay chính tim cô. “Vì sao? Anh ta đang làm chính xác việc Virgil đã thuê anh ta làm.”

Anh ta ngửa đầu ra sau và nhìn xuống cô qua đôi mắt lạnh giá. “Tôi không nghĩ cha tôi thuê anh Savage để ngủ với vợ ông đâu.”

“Anh sẽ chuyển nhượng một đội trưởng đã dẫn cả đội tới vòng cuối cùng của mùa giải chỉ vì anh ghét tôi?”

“Không may thay, anh Savage đã dính đến cô, và tôi không muốn anh ta hay cô ở bất kỳ đâu gần đội bóng của tôi hết.” Faith nhìn người đàn ông trước mặt cô, người đàn ông duy nhất trên trái đất mà cô từng sợ hãi và cô nói dối để cứu người đàn ông duy nhất cô từng thực lòng yêu thương. Cô nhún vai. “Cứ chuyển nhượng anh ta tới Toronto đi, tôi cóc thềm quan tâm,” cô nói, nhắc đến một trong những đội tuyển có điểm ghi bàn thấp nhất mùa giải. “Dẫu vậy tôi ngờ rằng họ cũng chả muốn anh ta đâu. Dạo này anh ta không được ưa chuộng lắm ở Canada. Mặc dù đó chính xác là những gì mà một tên khốn đáng phải nhận. Bị buộc phải chơi ở một tuyển tàn tạ lại còn ghét hẳn ta nữa.”

“Đừng nói với tôi anh ta đã chán cô rồi chứ?”

“Anh ta đã quyết định mình muốn ai đó đáng kính hơn,” cô nói, trao cho Landon một lời nói dối mà anh ta sẽ tin. “Đa số đàn ông đều muốn bỏ bịch với vũ nữ thoát y. Chỉ ít người muốn có một mối quan hệ tình cảm ngoài phòng ngủ.” Cô nhún vai và chỉ vào các bức hình. “Những bức hình đó là tin cũ rồi, Landon. Anh chàng đội trưởng và tôi không còn... liên quan nữa.”

Giờ đến lượt Landon nhún vai. “Điều đó có nghĩa anh ta khôn hơn tôi nghĩ. Có lẽ tôi sẽ giữ anh Savage lại. Còn tùy xem anh ta có đưa cúp cho tôi hay không.”

Giờ thì anh ta đã tin cô rồi. Có lẽ hơi quá dễ dàng, nhưng cô cho là mình cũng không nên ngạc nhiên, xem xét đến những gì anh ta nghĩ về cô.

“Điều ấy cũng chả thay đổi được tương lai của cô đâu,” Landon nói. “Ngày mai hãy ký hợp đồng đi không thì ngày kia ảnh sẽ lên báo đấy.”

Ý nghĩ tay Landon đặt trên cúp khiến cô càng buồn nôn hơn. Cô phải nói gì đó. Làm gì đó không thì Landon sẽ chiến thắng. “Anh mong tôi sẽ từ bỏ một đội bóng có giá một trăm bảy mươi triệu đô la sao? Cứ như thế thôi à?” là thứ tốt nhất cô có thể đưa ra. “Sao chứ? Vì vài bức ảnh có thể làm Ty Savage và cả đội tuyển bê mặt sao?”

“Phải,” anh ta nói, coi thường cô. Anh ta đi qua cô nhưng dừng lại ở cửa. “Tận hưởng buổi tối cuối cùng ở khu quan sát đi, Layla. Sau tối mai nó là của tôi.”

Chính xác mà nói thì nó sẽ không là của anh ta cho đến khi vụ mua bán chấm dứt sau vài tháng nữa, nhưng cô không có tư cách để tranh cãi.

“Khi nào thì anh đưa ra thông báo?” cô hỏi.

“Đêm tôi nhận cúp.”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Faith ngồi trong khu vực dành cho chủ đội bóng khi Chinooks được xướng tên. Từng người một họ trượt lên mặt băng giữa những tiếng hò reo vang dội của người hâm mộ đội nhà. Mặt cô nóng bừng và dạ dày cô đảo lộn vì những cảm xúc đè nén. Sam và Marty và Blake. Đội tuyển của cô. Các cầu thủ của cô. Những anh chàng cô đã biết rõ qua hai tháng vừa rồi. Sự căng thẳng nện bùm bụp vào hộp sọ cô và mọi thứ dường như không thực khi cô chuyển động theo thói quen.

Phải có cách nào đó. Phải có điều gì đó mà cô có thể làm để khỏi đánh mất tất cả. Nhưng chẳng có cách nào cả. Chẳng gì hết. Cô không có lựa chọn nào.

Bản năng đầu tiên khi Landon rời văn phòng của cô bảo cô chạy trốn. Chạy về nhà, trùm chăn lên đầu, và giả vờ rằng tất cả mọi thứ sẽ ổn. Nhưng cô không thể làm thế. Tất cả mọi người đều trông đợi cô ngồi trong khu quan sát tối nay làm như thế giới của cô không phải vừa vỡ vụn.

“Cô có muốn một ly rượu vang không?” Jules hỏi cô.

Cô nhìn anh. Nhìn trợ lý riêng của cô với chiếc áo lụa màu hồng đào kẻ xanh lục, rõ ràng vẫn phải chịu khủng hoảng giới tính. Điều gì sẽ xảy ra với Jules?

“Faith?”

“Ừ.”

“Cô có muốn rượu vang không?”

Cô lắc đầu. “Không,” cô trả lời và giọng cô vang lên trống rỗng.

“Số hai mươi mốt.” Giọng người dẫn chương trình lấp đầy Key và đánh dạt hết não cô. “Đội trưởng đội Chinooks, Ty S-a- a-a-v-v-a-a-a-ge!”

Đám đông phát cuồng khi anh chạm mặt băng, tiếng la hét của họ át đi tiếng nước nở đau đớn đang tra tấn lồng ngực cô. Anh trượt quanh sân băng với một tay giơ cao, và khi anh đi qua dưới cô, anh ngược lên và mỉm cười. Tim Faith tan nát ngay ở đó. Ngay đó trong khu quan sát. Một tiếng rên đau đớn chực thoát khỏi môi cô và cô nhòe dậy. Cô che miệng để bịt nó lại và chạy vào phòng tắm, gần như đẩy mẹ cô và Pavel ra khỏi đường đi. Cô đóng cửa lại sau lưng và ôm bụng khi tiếng nước nở đầu tiên phá vỡ họng cô.

“Có gì không ổn thế, Faith?” mẹ cô gọi qua cửa.

“Không có gì,” cô xoay xở nói. “Con thấy ốm thôi.” Một tiếng nước nở khác chèn ép lồng ngực cô và cô biết mình không thể ở đó. Cô phải về nhà. “Mẹ có thể mang cho con ví của con không?” Cô quay sang bồn rửa mặt và nhìn mình trong gương. Nhìn đôi má đỏ rát và đôi mắt đẫm nước của cô. Cô đưa một khăn giấy xuống làn nước lạnh và áp nó lên khuôn mặt nóng rùng rục của mình. Mẹ cô vào phòng và đưa túi cho cô.

“Trông con không ổn lắm,” Valerie nói. “Con lại bị cảm à?”

“Vâng. Con phải về nhà đây.”

“Mẹ sẽ bảo Jules đưa con về.”

Điều cuối cùng cô muốn là quy ngã trước mặt trợ lý của cô. “Không, con có thể tự về,” cô nói khi mở cửa phòng vệ sinh.

“Gọi cho mẹ khi con về đến nhà nhé,” mẹ cô gọi với theo sau Faith khi cô đi nhanh khỏi khu dành cho chủ đội bóng.

Cô loạng choạng đi vào thang máy trống không và mắt cô nhòa đi khi cô đi xuống. Cô tìm mình lại hết sức trên quãng đường ngắn về nhà, nhưng khi đã ở trong căn penthouse, cô tan nát. Nước mắt tràn xuống hai má cô khi cô kéo áo thi đấu của mình qua đầu và vụng về thoát khỏi quần jean. Cả hai rơi thành đống trên sàn nhà và cô bò vào giường. Jules gọi để bảo đảm cô an toàn về đến nhà và cô xoay xở để thuyết phục anh rằng cô “có vẻ là lạ” bởi vì cô ốm. Rồi cô gác máy và trùm chăn qua đầu. Cô đã mất tất cả, và cô chưa từng cảm thấy bơ vơ đến thế này trong đời. Landon đã kéo mọi thứ khỏi tay cô, và cô trợ trợ. Trừ nỗi đau đang thiêu đốt trong tâm hồn cô. Đúng lúc cô bắt đầu tận hưởng vai trò chủ đội bóng của mình, đúng lúc cô thực sự phấn khích vì được góp tay vào Quỹ từ thiện Chinooks, Landon đã lấy tất cả từ cô. Tệ nhất là, cô đã đảm bảo cho anh ta mang cả Ty đi nữa.

Cô lại cảm thấy như một đứa bé. Đơn độc và vô dụng. Cô đã làm việc cật lực để không bao giờ phải thấy lại hai cảm giác ấy, và giờ đây nó đã quay trở lại.

Một tiếng nước nở nghiền nát lồng ngực cô và Layla lén vào đầu cô. Cô tự hỏi cho ai đó giết Landon sẽ mất bao nhiêu tiền. Anh ta đáng chết. Thế giới sẽ tốt đẹp hơn khi không có những kẻ như anh ta. Tất nhiên Faith sẽ không bao giờ làm việc đó. Không chỉ vì cô không thuộc dạng người đó, mà còn vì cô rất sợ vào tù.

Hai tháng. Mới chỉ hai tháng từ khi Virgil chết, nhưng cuộc đời cô đã thay đổi quá nhiều, khoảng thời gian ấy dường như dài hơn nhiều. Cô cảm giác như một con người khác. Mạnh mẽ hơn. Tự tin hơn. Vững tin với bản thân hơn.

Hai tháng để đạt được quá nhiều, chỉ để rồi đánh mất tất cả. Một khoảng thời gian quá ngắn ngủi để yêu sâu sắc trọn vẹn, chỉ để rồi đánh mất anh. Và nó thực sự mĩa mai kinh khủng. Trong năm năm qua cô đã để một người đàn ông chăm sóc cô. Giờ cô đang từ bỏ đội bóng của mình để chăm sóc một người khác.

Đơn giản là không có lựa chọn nào. Không có cách nào để cứu bản thân cô và Ty mà vẫn giữ được đội bóng. Cô phải trao cho Landon thứ anh ta muốn. Cô quệt một tay ngang má và tự hỏi Ty sẽ nói gì nếu cô kể cho anh về các bức hình và kế hoạch hủy hoại họ của Landon. Cô có thể đoán được những gì anh sẽ nói và những gì anh cơ bản sẽ làm. Anh sẽ muốn giết Landon, cũng như cô. Và cũng như cô, anh sẽ làm những gì tốt nhất cho cả đội. Rốt cục thì, cô vẫn sẽ phải bán Chinooks. Cô vẫn sẽ mất người đàn ông cô yêu.

Cô vẫn luôn biết rằng mình không thể có được cả hai. Rằng một ngày nào đó nó sẽ kết thúc. Rằng nó sẽ làm cô quản quai và đảo lộn đời cô. Nhưng sẽ không phải như thế với Ty. Nó không cần ảnh hưởng đến anh. Và nó sẽ không làm được nếu cô không kể chuyện mấy bức hình cho anh. Anh có cơ hội lớn đạt được ước mơ của mình. Giành được một thứ mà anh đã vì nó lao động cật lực và chờ đợi cả đời. Điều cuối cùng anh cần lo lắng đến là hình của mình trên tờ Seattle Times và xuất hiện trên các biển quảng cáo. Đặc biệt là lúc này, khi đăng nào mọi chuyện cũng đã có một kết cục định sẵn. Trừ phi cô muốn làm nhục Ty và bôi xấu cả đội tuyển, cô sẽ ký ý định thư khi chúng đến vào ngày mai và anh sẽ không bao giờ biết được lý do cô đồng ý bán đội tuyển.

Ý định thư chỉ là bước đầu tiên trong chuỗi thủ tục, và nếu cô nhớ rõ lần cuối cùng cô ký ý định thư, thì sẽ mất vài tuần mới xin được sự đồng ý của hội đồng NHL. Sau đó, vụ mua bán sẽ tiếp tục, và một khi nó kết thúc, Landon sẽ sở hữu đội khúc côn cầu của cô.

Cô lật chăn ra và đi tới ô cửa sổ khổng lồ trong phòng ngủ của cô. Cô mặc áo con và quần lót, đứng đó nhìn ánh sáng của sân Key Arena. Ty ở trong đó. Đánh bóng, chọc khuỷu tay và nhổ nước bọt xuống sàn, và cô khao khát mình cũng được ở đó. Tất cả các cầu thủ của cô đều ở đó, chỉ có điều họ không còn là các cầu thủ của cô nữa. Cô đã không nghĩ trái tim cũng có thể tan vỡ được theo nhiều cách như vậy.

Nước mắt lăn xuống hai má và cô quệt chúng đi bằng mu bàn tay. Cô và Ty đã nghĩ mình rất cẩn thận, và họ cũng đã rất cẩn thận. Hoặc cô tới nhà anh hoặc anh luôn vào căn penthouse của cô. Trên đường, họ thậm chí còn chẳng bao giờ nói chuyện với nhau. Valerie và Pavel đã đoán ra mọi chuyện vì họ sống cùng hai người.

Cô nghĩ đến cảnh một kẻ vô danh theo đuôi và chụp ảnh cô mà cô không biết. Điều đó thật tởm lợn và cô cảm thấy bị xâm phạm. Loại người nào lại thuê người đi chụp ảnh người khác lúc ba giờ sáng cơ chứ?

Một kẻ quyết tâm chiến thắng. Và anh ta đã thắng. Landon đã thắng và cô đã thua một trận đấu mà cô thậm chí còn không biết mình đang chơi. Chỉ là đây không phải một trò chơi. Đây là cuộc đời cô. Việc Landon đã làm với cô cào xé như axit trong dạ dày cô.

Cô ép trán vào kính. Có phải chỉ mới sáng nay thôi cô đã rất hạnh phúc không? Cô đã ở với Ty, xoa bóp các cơ bắp rệu rã của anh cho anh? Cô luôn biết nó sẽ kết thúc trong thảm họa. Chỉ là không phải thế này. Không bao giờ thế này. Không có cách nào cho cô thoát ra, và cô chẳng thấy được giải pháp thay thế nào trừ việc trao cho Landon thứ anh ta muốn.

Cô yêu Ty đến tận đáy tâm hồn mình, nhưng cô không biết anh cảm thấy gì về cô. Ngoài chuyện anh thích làm tình với cô, nhưng như cô đã học được từ lâu trong đời, tình dục không phải tình yêu. Khi anh phát hiện ra cô đã bán đội tuyển, anh có thể sẽ tức giận, nhưng rồi anh sẽ vượt qua được. Khi anh phát hiện ra cô sẽ không bao giờ gặp anh nữa, anh có thể cũng sẽ hơi tức giận về điều đó. Nhưng rồi, cô chắc chắn anh cũng sẽ vượt qua được.

Cô rời cửa sổ và trườn lại vào giường. Cô nhìn chăm chăm trần nhà và tự hỏi làm sao cô có thể vượt qua cả tuần sau cho tới trận đấu tranh giải cuối cùng. Khi họ nghe về vụ mua bán, liệu họ có nhớ cô không?

Và tuần sau đó thì sao? Hay tháng sau và tháng sau nữa? Cô cùng Valerie và Pebbles. Có lẽ cô sẽ đi du lịch. Hoặc chuyển đi. Rời xa Seattle và đội Chinooks cùng Ty. Xa khỏi nỗi đau phải nhìn họ.

Còn Jules. Cô sẽ làm gì với Jules đây? Anh đã bỏ công việc ở Boeing để tới làm việc cho cô. Chẳng có mấy may cơ hội Landon sẽ giữ trợ lý của cô lại. Cô có thể tiếp tục thuê anh, nhưng với tư cách gì? Người kết hợp giày chắt? Jules sẽ ghét điều đó lắm.

Lúc mười một giờ mười, điện thoại trên bàn cô reo lên. Đó là Ty. Sau mỗi trận đấu, cô tới nhà anh hoặc anh tới nhà cô. Tối nay cô không trả lời. Cô bật tivi tới một kênh tin nhanh và thấy rằng đội Chinooks đã thua trận ba trong thời gian đấu thêm và trận tiếp theo là ở Pittsburgh.

Lúc năm giờ sáng hôm sau, Ty lại gọi. Faith đoán là anh chỉ mới vừa xuống máy bay. Cô sẽ phải đối mặt với anh, tất nhiên rồi. Cô sẽ phải đối mặt với anh và bảo anh rằng họ không thể gặp nhau, nhưng cô cần thời gian. Thời gian để đối diện sự thật và soạn ra một lời nói dối hợp lý. Trong ngày, cô thuyết phục mẹ cô rằng cô bị viêm họng và sốt ba chín độ. Vì cô trông thật thảm hại, việc đó cũng không khó lắm. Cô nằm trên giường cả ngày, và tối đó, cô một mình xem Chinooks thắng trận Bốn trong phòng.

Ty gọi điện đêm hôm đó và cả sáng sớm hôm sau. Anh để lại tin nhắn, nhưng cô không gọi lại cho anh. Jules đến thăm cô, và cô cho là mình đáng nhận giải Hàn lâm cho màn trình diễn bệnh nhân ốm của mình. Hay ít nhất là, giải Emmy. Cô phải bảo anh rằng gia đình Landon sẽ dùng khu quan sát đêm đó ở Key, và anh cùng mẹ cô sẽ phải ngồi ở khu xa nhất. Cô dựng nên một lời nói dối vụng về về một lời hứa cô đã có với Virgil, nhưng anh không tin cô. Anh cứ hỏi đi hỏi lại cô xem có phải có chuyện gì xảy ra mà anh nên biết hay không. Và cô thì liên tục nói dối. Đêm đó ở Key, khi Landon và gia đình anh ta quan sát từ khu dành cho chủ đội, Faith xem trận đấu từ phòng khách nhà cô cách đó vài khu nhà. Đội Chinooks thua trận Năm ở giờ đấu thêm. Nó làm tan nát trái tim vốn đã vỡ vụn của cô, nhưng

cũng không đau đớn bằng việc nghe tiếng chuông điện thoại của cô và biết đó là Ty. Cô không nghĩ tim mình có thể đau đớn hơn được nữa, nhưng hai ngày sau đó chứng minh cô đã sai. Ty ngừng gọi, một việc còn khổ sở hơn cả việc nghe những tin nhắn tức giận của anh, và đội Chinooks một lần nữa thua trận Sáu trong thời gian đấu thêm. Đội bóng của cô dường như đang sụp đổ và chẳng có gì cô có thể làm về điều đó hết.

Trận đấu thứ bảy và cũng là trận cuối cùng sẽ được chơi ở Key cho một đám đông lớn trong đó không có Faith.

Buổi sáng sau trận thua của Chinooks ở Pittsburgh, Faith đi tắm và đánh răng trước buổi trưa. Mẹ cô ở cùng Pavel, hẳn là ở nhà Ty, và cô ở một mình. Cô kiểm tra điện thoại, nhưng Ty không hề gọi. Mà cô cũng sẽ chẳng trả lời. Có lẽ anh đã tiếp tục sống tiếp. Có lẽ anh đã quên cô. Một điều thật tốt. Nó là những gì cô muốn, chỉ là không muốn nó nhanh đến thế.

Lúc mười giờ sáng, có ai đó gọi điện thoại nội bộ cho cô từ sảnh tòa nhà của cô. “Nếu em không để anh lên,” Ty nói qua loa điện thoại, không chỉ có vẻ mệt mỏi, mà còn tức giận, “Anh sẽ dọa đánh bom và cả tòa nhà sẽ bị sập.” Tim cô nện thành thịch trong ngực trước tiếng nói của anh.

“Anh đang lừa em.”

“Lấy ô của em đi. Bên ngoài trời mưa đấy.”

Sớm hay muộn cô cũng sẽ phải nói chuyện với anh. Cô chỉ hy vọng lâu hơn tí nữa. “Được thôi.” Anh xuất hiện ở cửa nhà cô chưa đầy một phút sau. Anh trông kiệt quệ, tức giận, và ngon lành, tim cô phanh lại ở trong lồng ngực.

“Em trông không có vẻ sắp chết.” Lông mày anh trĩu xuống và anh cau có. “Vậy sao em lại tránh anh?”

“Vào đi.” Cô quay người và anh theo cô vào phòng khách. Pebbles vừa sủa vừa nhảy để cố gắng thu hút sự chú ý của Ty và Faith phải lôi nó ra ban công và đóng cửa kính lại. Cô nghĩ đến việc con chó sẽ nhảy ra ngoài, nhưng đạo này vận may của cô không nhiều lắm.

Trước khi cô mất can đảm, cô quay người và nói, “Chúng ta không thể gặp nhau nữa.”

Anh chống tay trên hông và nhìn cô từ bên kia phòng. “Vì sao?”

Lòng bàn tay cô nhơm nhớp và ngực cô nhức nhối. Cô khoanh tay ngang tim thay vì lao đến bên kia phòng và nhảy bổ vào anh. Đêm qua cô đã nghĩ ra một lời nói dối chân thật hoàn hảo. Gì đó về Virgil. “Em là một góa phụ.” Không phải chỉ thế. Còn nữa.

“Mấy tuần qua em vẫn là một góa phụ, và điều đó không hề dừng em lại.” Mắt anh nhìn xuống tay cô. “Nhẫn cưới của em đâu?”

Chết tiệt. “Em đã cởi nó ra khi tắm.” Chà, đúng là vụng về. Cô chỉ là không thể nói dối một cách khôn ngoan khi anh cứ nhìn xuyên qua cô. Layla ở đâu khi cô cần cô ta chứ?

“Ở nhà anh, em đã tắm rất nhiều mà vẫn đeo nó. Thử lại đi.”

Đằng sau đó, Pebbles nhảy bổ vào cửa kính. Faith nuốt xuống cục nghẹn đang thiêu đốt trong họng cô. “Ở cùng anh là không đúng. Em không thể làm điều đó thêm nữa.” Pebbles sủa và lao đầu vào cửa kính. “Điều đó đáng lẽ không nên xảy ra. Anh cần tập trung giành chiến thắng và em cần ở một mình.” Một lần nữa con chó lại quăng mình vào cửa kính và Faith biết chính xác nó cảm thấy gì. Các dây thần kinh của cô xơ xác hơn hơn và cô liếc nhìn con chó rồi hét lên, “Ngừng lại!” Cô quay ánh mắt lại nhìn Ty, nhìn đôi mắt xanh tuyệt đẹp của anh, và tim cô lại vỡ vụn. “Em không thể yêu anh thêm nữa. Hãy đi đi trước khi Pebbles tự giết mình.” Tay anh rơi

thông xuống. Thay vì bỏ đi, anh nhìn cô vài giây trước khi nói, “Thêm nữa?”

“Gì cơ?”

“Em vừa nói em không thể yêu anh thêm nữa.”

Chết tiệt. “Ý em là em không thể ở cùng anh thêm nữa.”

“Đó không phải ý em.”

Cô băng qua phòng đi về lối ra. Cô phải đẩy anh ra khỏi căn penthouse của cô trước khi cô tan rã trước mặt anh. “Em không yêu anh và em không thể ở cùng anh.”

Anh túm tay cô khi cô đi qua và nhìn xuống mặt cô. “Em cứ luôn nhắc đến tình yêu. Em đang cố thuyết phục anh hay bản thân em?”

Cô cố nhưng không rút được khỏi tay anh. “Dừng lại.”

“Anh đã cố.” Anh đặt một bàn tay to lên má cô. “Anh không thể.” Anh áp trán vào trán cô. “Những ngày vừa qua, không biết em có ổn hay không, đúng là địa ngục.”

“Em ổn.”

“Anh thì không.”

Môi anh chạm môi cô và cô hít mạnh vào một hơi. “Ty. Anh phải đi.”

“Chưa đâu.” Miệng anh mở ra và cô cảm nhận được nụ hôn của anh ở khắp mọi nơi. Nó tràn qua cô, khơi lửa trong ngực và bụng cô. Cô đứng im hết mức có thể, cần trọng không chạm vào anh hoặc hôn đáp lại anh. “Anh cần em,” anh thì thầm. Cô nâng tay lên nhưng buông chúng xuống trước

khi cô buông mình cho dực vọng được chạm vào anh lần cuối. Một tiếng nước nở òa khỏi họng cô.

Anh nâng bàn tay kia lên bên kia má cô và anh ôm mặt cô khi anh hôn cô, thật dài thật sâu, và sau vài giây dài vô dài dằng dặc, cô đặt tay lên cánh tay anh và nghiêng đầu sang bên. Cô không thể ngăn mình lại. Cô không thể dừng tiếng thỉnh thỉnh trong tim hay khát khao cháy bỏng đang lao rần rập khắp huyết quản cô, và cô đầu hàng.

Anh rên sâu trong họng, một âm thanh khoái lạc và sở hữu. Lưỡi anh trượt vào trong miệng cô, nụ hôn lấp đầy mọi chỗ đói khát trong trái tim và tâm hồn đang đói ngốn ngẫu của cô. Tất cả những chốn yêu thương anh và khao khát được ở cùng anh. Khi anh ngừng đầu, anh nhìn vào mắt cô. “Sao em không bắt đầu lại đi? Vì sao em lại lảng tránh anh?” Ngón tay cái của anh nhẹ nhàng vuốt má cô. “Lần này là nói thật đấy.”

Cô yêu anh nhiều đến mức không thể nói cho anh. “Em không thể.”

“Em có thể kể cho anh mọi thứ.”

Cô lắc đầu. “Nó tệ lắm.”

“Em đã tìm thấy ai khác à?”

“Không!”

Anh nhắm mắt, và khi anh mở chúng ra, trông anh thật nhẹ nhõm. “Vậ gì nào?” “Tốt nhất là anh không biết.”

“Sao em không để anh quyết định điều đó?”

Một lần nữa cô lại lắc đầu khi lệ tràn đầy mắt cô. “Anh không thể để mặc nó sao? Anh không thể tin lời em rằng tốt hơn là anh không nên biết sao?”

Layla ở đâu khi cô cần cô ta? Kẻ gan góc. Người có thể chống lại màn thảm vấn và đưa ra những lời nói dối hợp lý.

Anh khoanh tay ngang ngực, đứng chắt một cầu thủ khúc côn cầu thù địch. “Anh sẽ không đi cho tới khi em nói ra điều ấy.” Khi cô đã nói cho anh, anh sẽ đi. Anh sẽ bỏ đi. Có lẽ tức giận, nhưng anh sẽ có câu trả lời của mình. “Landon có hình chụp hai chúng ta,” cô buồn lòng.

Tay anh buông thõng xuống và một bên lông mày anh nhướn lên tận trán. “Con trai của Virgil?”

Cô gật đầu. “Em phải bán đội bóng cho anh ta không thì anh ta sẽ gửi chúng cho báo chí và đưa chúng lên các bảng quảng cáo, giống những bức hình truyền thông của chúng ta.”

“Em sẽ bán đội bóng cho anh ta sao?”

“Em phải bán.”

Một ngọn lửa thay thế vẻ nhẹ nhõm trong mắt anh và anh nói, “Còn khuya.”

Cô nhận ra ngọn lửa đó. Cô đã thấy nó trên màn hình lớn khi anh đối đầu kẻ địch trong góc sân. “Em không có lựa chọn.”

Anh lùi lại và hít một hơi thật sâu qua mũi. Pebbles lại quăng mình vào cửa kính và anh đi ra cửa rồi cho nó vào nhà. “Em có lựa chọn. Anh sẽ nghĩ ra cách gì đó.”

“Anh không thể giải quyết chuyện này, Ty. Anh ta sẽ làm thế. Anh ta không nói dối đâu. Anh ta sẽ hủy hoại anh để giành lấy thứ anh ta muốn.”

“Anh ta không thể hủy hoại anh, Faith.” Anh chỉ tay vào Pebbles đang nhảy lên trên hai chân sau. “Ngồi im.”

Con chó ngừng sủa và ngồi xuống. Faith hẳn sẽ thấy ấn tượng nếu cô không có nhiều điều quan trọng hơn trong đầu. “Anh ta đã định chuyển nhượng anh, nhưng em nghĩ mình đã thuyết phục anh ta tin rằng anh đã chia tay với em. Một điều mà em không tin là anh ta sẽ tin nữa. Điều đó khiến việc anh ở đây rất nguy hiểm. Anh phải đi đi. Lén ra bằng cách nào đó, để cho chắc.”

Cô mong chờ một biểu cảm biết ơn nào đó. Thay vào đó mắt anh càng nheo lại. “Và em định sẽ không bao giờ kể cho anh chuyện này?”

Mắt cô lại bắt đầu ướt nước. “Không.”

Im lặng chết chóc, anh hỏi, “Vì quái gì lại không?”

Cô cứ nghĩ mình đã làm rõ rồi chứ. “Bởi vì lúc này đây anh còn có quá nhiều thứ để lo đến.”

“Và em đã nghĩ gì? Nghĩ là em nên hy sinh bản thân và đánh đổi đội tuyển khúc côn cầu của mình à?”

Cô lau đi một giọt lệ bất ngờ tràn ra khỏi mắt. “Em biết thẳng cúp quan trọng với anh đến thế nào.”

“Em không nghĩ mình quan trọng sao?”

Cô khựng lại và tay cô rơi thõng xuống.

“Anh thấy là em không nghĩ thế.” Anh khoanh tay ngang ngực như thể anh tức giận một điều gì đó. Không, không phải một điều gì đó. Mà là cô. “Em không đánh giá cao bản thân lắm. Hay anh mới là người em không đánh giá cao nhỉ?”

“Em đánh giá cao anh.” Cô thấy bối rối và lắc đầu. “Sao anh lại tức em?”

“Vì sao à?” anh hỏi, hoài nghi. “Anh đã như chết rồi mấy ngày qua. Anh đã suýt đập trợ lý của em bởi vì anh ta gặp được em còn anh thì không. Anh cứ đi đi lại lại đầy lo lắng và tức giận và tất cả những điều đó đáng ra có thể tránh được.”

Giờ thì đến lượt cô tỏ ra hoài nghi. Anh đã suýt đập Jules tội nghiệp sao. “Bằng cách nào?”

“Em đáng ra phải kể cho anh chuyện đó. Em đáng ra phải để anh lo chuyện đó. Điều này có liên quan đến anh nữa. Em thật lòng tin rằng anh sẽ để em đánh đổi đội tuyển khúc côn cầu của mình để cứu lấy cái thân anh à?”

Cô gật đầu và trình bày mọi thứ một cách hợp lý cho anh. “Trong năm năm em đã để Virgil chăm sóc em. Giờ đến lượt em chăm sóc ai đó.”

Anh cười không chút vui vẻ. “Em muốn chăm sóc anh?”

“Phải.”

“Nếu anh để em làm thế, điều đó sẽ biến anh thành loại đàn ông như thế nào?”

Cô không chắc ý anh là gì.

Anh nói rõ cho cô hiểu. “Nó biến anh thành gã đàn bà.”

“Nó xong rồi.” Cô đã cứu cái thân anh và anh lo bị trở thành một “gã đàn bà” sao? Quá biết ơn đấy. “Em đã ký ý định thư rồi.”

“Nếu anh nhớ rõ, trước đây em đã ký một cái và đã đổi ý.” Anh đi về phía cô. “Em có tin anh không?”

“Để làm gì?”

“Em có tin anh không, Faith?”

Nó có vẻ rất quan trọng với anh, nên cô trả lời. “Có.”

Anh thò tay vào túi quần và rút chìa khóa của mình ra. “VẬY HÃY ĐẾN TRẬN BẢY TỐI MAI VỚI GIÀY TRƯỢT BĂNG CỦA EM NHÉ.”

“Landon đã đuổi em khỏi khu quan sát rồi.”

“Điều đó không quan trọng. Cứ xuất hiện với đôi giày trượt của em đi, và khi chúng ta thắng, ra sân băng nhé.”

“Anh định làm gì thế?”

“Không chắc lắm. Anh vẫn quá tức giận để nghĩ cho rõ ràng, nhưng không ai dám đe dọa anh hay những gì thuộc về anh mà thoát đi được đâu.” Anh lắc đầu. “Đừng bao giờ khiến anh phát điên như em đã làm mấy ngày qua nữa.” Anh hôn cô mạnh bạo, rồi đi ra cửa.

“Thuộc về anh?” Một nụ cười kéo cong môi cô. Một nụ cười rọi sáng những chỗ trống rỗng đen tối mà cô sống trong mấy ngày qua. Cô đi nhanh tới sau anh. “Anh nghĩ em thuộc về anh.”

“Anh biết em thuộc về anh.” Anh đi ra khỏi nhà và hướng đến thang máy. “Và vì Chúa, đừng ký thêm một giấy tờ nào nữa mà Landon gửi đến - nhớ?”

THẨM HỌA TÌNH

Rachel Gibson

www.dtv-ebook.com

Chương 19

“We Are the Champions” vang lên từ dàn loa khổng lồ của sân vận động, đập chan chát với tiếng reo hò và dậm chân của mười bốn nghìn người hâm mộ trong Key. Âm thanh ồn ã chát chúa nhòa vào cảnh nền khi Ty bước lên băng. Anh liếc nhìn khu dành cho chủ đội và hàng người nhà Duffy ngồi trong đó như thể họ có quyền. Cảm giác tức giận siết chặt dạ dày Ty và kéo thấp lông mày anh xuống khi anh nhìn tên đàn ông đã cho người theo đuôi anh và Faith. Nhìn tên đàn ông đã thuê ai đó chụp những bức ảnh bẩn thỉu và hủy hoại cuộc đời họ. Hay ít nhất cũng đã thử hủy hoại.

Landon có thể làm Faith sợ, nhưng Ty không dễ bị uy hiếp như thế. Anh đã chống lại những tên đàn ông to con và xấu xa hơn Landon Duffy, và anh vẫn chưa hề thua trận nào. Anh cũng sẽ không thua trận này. Đây là trận chiến quan trọng nhất của đời anh, và anh đã nghĩ rất lâu rất kỹ về tất cả những lựa chọn của mình. Trừ việc giết Landon, anh chỉ còn một lựa chọn duy nhất. Chỉ một. Anh phải thắng cúp Stanley. Và anh phải làm việc đó mà không bước vào giờ đấu thêm. Pittsburgh đã thắng ba trận vừa qua lúc đấu thêm giờ.

Ty trượt hai lần qua vòng tròn trung tâm và rời di chuyển vào trong. Lần thứ bảy trong hai tuần, anh đối đầu Sidney Crosby. “Sid Nhóc” hai mươi hai tuổi và có bộ râu của một đứa nhóc mười ba. Nhưng tuổi và việc thiếu vắng vài thứ làm râu của Kid không dính dáng gì tới khả năng chiến đấu. Anh ta tấn công mạnh, trượt nhanh, và đã là một trong năm cầu thủ hàng đầu ở NHL.

“Sẵn sàng thua chưa, Cindy?” Ty hỏi.

“Tôi sắp cho anh thảm bại đây, ông già.” Ty cười lớn. “Bi của tôi còn có nhiều lông hơn toàn bộ mặt cậu đấy, Nhóc.” Anh vào vị trí và chờ quả bóng đầu tiên trong đêm rơi xuống. Faith ở đâu đó ngoài kia trong sân vận động, nhưng anh sẽ không nghĩ về điều đó. Nếu anh muốn mọi chuyện diễn ra theo cách anh đã định, anh sẽ phải tập trung vào trận đấu. Từng thứ một thôi. Bóng rơi. Trận đấu bắt đầu. Cả hai đội đều đến để chiến thắng. Cả hai đều quyết tâm giành giải thưởng cuối cùng, và Ty biết trận đấu này sẽ không dễ dàng.

Trong hiệp đầu, Daniel ghi điểm với lợi thế hơn người cho Chinooks, nhưng Sid Nhóc cân bằng tỉ số trong những giây cuối cùng của hiệp một, xác nhận điều Ty lo sợ. Một trận đấu bạo lực theo sau là khoảng thời gian đấu thêm một lượt.

Trong hiệp hai, hàng tấn công Chinooks rê bóng dọc viền sân, và trong vài giây đầu của hiệp hai, Ty thấy một khe hở trên băng và quất bóng vào gôn Penguins. Nó bị chệch hướng khá rộng. Daniel theo bóng, chuyền cho Blake, người đập nó vào lỗ năm. Khi tiếng còi rống lên và “Rock and Roll part 2” vang lên từ hệ thống âm thanh, các cầu thủ vây quanh Blake và vỗ lưng cậu ta.

Ty trượt tới băng ghế và bóp nước vào miệng. Các trọng tài trò chuyện ở giữa sân khi bàn thắng được chiếu lại trên màn hình lớn.

Faith ở đâu đó ngoài kia. Ty nuốt nước bọt và nghĩ về địa ngục mà cô đã đưa anh qua. Sự thật về Landon và các bức hình khá là nhẹ nhõm so với những điều anh đã phải tự mình ước đoán. Trí tưởng tượng của anh đã đi từ một căn bệnh bí ẩn rồi đến cảnh cô đã chán anh rồi tiếp tục tới cảnh cô có quan hệ với một người đàn ông khác. Không có một người phụ nữ nào trên trái đất từng khiến anh cảm nhận nhiều thứ như Faith. Người khiến anh cảm thấy cuộc đời mình sẽ tốt đẹp hơn khi có cô trong đó. Người khiến anh tìm kiếm cô trong một căn phòng đông đúc. Người khiến anh cảm thấy muốn mỉm cười chỉ vì cô mỉm cười.

Không có một người phụ nữ nào trên trái đất từng khiến anh xoắn cả người lại như Faith. Trong hai ngày, anh không hề gọi điện cho cô. Anh tự bảo mình hãy quên cô đi. Rằng anh sẽ sống tốt hơn khi không có một phụ nữ làm phân tâm. Rồi, trước khi anh biết, anh đã ở trong tiền sảnh nhà cô đe dọa cô bằng một quả bom và viễn cảnh sơ tán.

Có lẽ cha anh nói đúng về anh. Có lẽ anh giống mẹ hơn là giống cha. Không phải phần ủy mị đa cảm, mặc dù tuần vừa qua đã khiến anh hơi phát điên. Có lẽ mẹ anh đã cảm thấy với Pavel những gì anh cảm thấy với Faith. Một khao khát thắm đến tận xương tủy đơn giản là không có cách nào bỏ qua.

Brookes trượt tới vòng tròn trung tâm và Ty quệt mồ hôi khỏi mặt. Ánh mắt mãnh liệt của anh nhìn bóng rơi xuống và Crosby quất nó qua mặt băng. “Nhanh lên, các cậu,” anh giục các đồng đội của mình. Cúp Stanley đang ở trong tòa nhà, chờ được mang ra và trao tặng cho đội chiến thắng. Ty đã lao động cật lực trọn đời để tới được thời điểm này. Anh đã tới gần như thế này một hai lần gì đó, nhưng đời anh chưa bao giờ phụ thuộc nhiều vào kết quả trận đấu như thế này. Còn hơn cả việc để cho tên anh trở nên bất tử. Tối nay còn hơn cả việc làm điều mà cha anh chưa từng có khả năng làm được nữa. Sau một phút rưỡi, Ty nhảy qua thành sân và đổi người. Logan chuyền bóng cho anh và anh đẩy nó đi. Chỉ còn một phút rưỡi nữa là hết hiệp hai và Ty trượt ngang mặt băng và tông mạnh một cầu thủ Penguin vào biên. Anh bị đẩy từ đằng sau và bị đấm vào lưng, và anh quay người rồi nhắm vào bọn mũ đen. Cú đấm của anh hạ xuống và cầu thủ tấn công đội Penguins ngã xuống mặt băng. Còi vang lên và màn đấm đá dừng lại. Trừ Sam, người vẫn tiếp tục tham dự vào một hoạt động ngoại khóa ở trong góc cùng một hậu vệ Pittsburgh. Cả bốn cầu thủ cùng bị phạt ba phút và ngồi trong khu chịu phạt vào những phút cuối cùng của hiệp hai. “Đừng nhận những án phạt ngu ngốc nữa,” Ty nói khi ngồi xuống trong khu vực được rào nhựa, “và chúng ta có thể thắng trận này.”

“Cậu cũng ở đây đấy,” Sam nhắc nhở anh khi anh ta nhổ nước bọt giữa hai giày trượt của mình.

“Trọng tài thổi nhầm.”

“Phải rồi. Tôi cũng bị thế.”

Đội Chinooks đưa ra những cầu thủ tấn công xuất sắc nhất, nhưng không đội nào có thể chiếm thế thượng phong khi ba đối ba.

Trong hiệp ba, đội Penguins san bằng tỉ số và điểm số giữ nguyên tình trạng hòa khi đồng hồ đếm ngược. Ty kiệt sức. Chân anh rã rời vì những cú di chuyển dài và anh thừa nhận thực tế khi hít thở. Chúa ơi, điều cuối cùng anh muốn là phải đấu thêm giờ một lần nữa.

Lúc đối người anh ngồi xuống ghế băng và lau khô mặt. Anh nghĩ về Faith và việc cô từ bỏ đội tuyển để cứu thân anh. Hôm qua anh đã phát điên vì việc đó. Tối nay, anh phải thừa nhận anh hơi sợ hãi. Từ bỏ một đội tuyển khúc cầu và hàng triệu đô la phải là một tình yêu vô cùng lớn.

Anh ngược nhìn đồng hồ và hai phút còn lại trước khi anh vào mặt băng.

Pittsburgh đẩy bóng, và đội Chinooks đánh nhau ngay trước khung thành của chính mình. Chỉ còn nửa giây còn lại, Blake chuyền cho Vlad và Vlad quất bóng ngang mặt băng cho Ty. Khi đồng hồ đếm ngược từng giây, Ty vọt thật nhanh vào khung thành của Pittsburgh. Bóng lao vút qua găng tay của thủ môn và đập mạnh vào lưới. Tiếng còi vang lên và cả sân vận động trở nên cuồng nhiệt. Băng ghế Seattle trống không và các cầu thủ nhảy xổ lên mặt băng và lên người nhau. Tiếng kèn vang lên trong sân vận động, tai Ty rung lên và tim anh nện thành thịch. Anh hít mạnh một hơi khi khuỵu gối xuống dưới một chông cầu thủ và cố không òa khóc như con gái.

Faith đi hết đường hầm trong áo thi đấu Chinooks của cô, một chiếc váy tha thướt màu trắng, và đôi giày trượt màu hồng mà Ty tặng cô. Cô tránh

sang bên khi các cầu thủ Penguins Pittsburgh lao qua cô trên đường về phòng thay đồ. Cô mất đến mười lăm phút mới lách được qua đám đông và lực lượng an ninh. Đến lúc cô dừng lại ở cửa đường hầm, đội Chinooks đã mở chai champagne đầu tiên và đang văng rượu tung tóe khắp người nhau. Cả đội đã thay mũ bảo hiểm của họ bằng mũ mềm dành cho đội chiến thắng. Mắt cô tìm kiếm và thấy đội trưởng. Ty giơ cao một chai rượu lớn, hớp một ngụm đầy miệng, rồi lắc và vẩy nó lên người Sam và Blake. Hình ảnh anh cười làm tim cô nhẹ bẫng và châm xè mống mắt cô. Cô không biết anh đã lên kế hoạch gì, trừ việc cô đứng trong đường hầm sau trận đấu. Cô đã nói chuyện với anh tối qua và sáng nay, nhưng anh không kể gì cho cô, và cả hai lần cuộc trò chuyện đều biến thành cô mặc gì và màu quần lót của cô.

Nước mắt trào khỏi mắt cô khi cô nhìn thăm đồ được trải ra mặt băng. Cúp Stanley cao chín mươi centimet, bóng loáng và được khắc tên những người anh hùng và những chiến binh, được mang trên thăm bởi giám đốc Nhà Kỷ Niệm Khúc Côn Cầu Philip Pritchard và Craig Campell, họ mặc áo vét xanh và đeo găng trắng. Cô vô cùng tự hào về Ty và đội tuyển của cô.

Hai vị giám đốc trao cúp cho Ty, và anh giơ cao phần thưởng cao quý nhất của khúc côn cầu khi các đồng đội của anh bắn champagne vào mắt anh. Anh bật cười khi hạ chiếc cúp nặng mười sáu cân và ép môi vào lớp bạc mát lạnh trước khi một lần nữa giơ nó lên.

Người hâm mộ phát cuồng khi anh dời chân, trượt băng khắp mặt sân với cúp giơ cao trên đầu. Trong vài giây đáng sợ, cô tự hỏi có phải anh đã quên rằng cô đang chờ anh trong đường hầm như anh đã nói hay không, nhưng khi anh trượt qua, mắt anh gặp mắt cô và nụ cười của anh càng lớn hơn. Anh nháy mắt với cô, rồi đưa cúp cho Daniel. Một chiếc micro bị dí vào mặt Ty và anh quệt champagne khỏi mắt.

“Cảm giác thế nào thì chiến thắng tối nay?” một phóng viên từ đài ESPN hỏi. “Tuyệt vời,” anh nói và chỉnh lại mũ trên đầu. “Tất cả chúng tôi đã tập

luyện vất vả cho điều này và chúng tôi xứng đáng có nó. Đội tuyển đã phải trải qua vài điều bất lợi. Nó khiến tất cả chúng tôi mạnh mẽ hơn, và tôi biết tất cả chúng tôi đều ước Bressler ở đây để tận hưởng khoảnh khắc này.”

“Điều gì đã cho các anh lợi thế trong tối nay?”

“Pittsburgh là một đội bóng tuyệt vời. Họ không bỏ cuộc hay cho chúng tôi bất kỳ thứ gì. Tôi chỉ nghĩ chúng tôi ở sân nhà và không đời nào có chuyện chúng tôi sẽ thua trước người hâm mộ của mình.”

Sam tiến đến gần Faith từ sau, mang theo một chai champagne lớn khác với một miếng xì gà chưa châm ở khoe miệng. “Cô có thể tin là chúng ta đã thắng không, cô Duffy? Chuyện này chó chết phi thường.” Anh ta với lấy miếng xì gà và cố gắng nhưng không thể làm ra vẻ hối hận cho được. “Xin lỗi về đoạn C nhé. Tôi bị phẫn khích quá.”

Cô bật cười. “Dễ hiểu thôi.”

Anh ta nghiêng đầu về hướng sân vận động và chiếc cúp đang được truyền tay từ cầu thủ này sang cầu thủ khác. Lần lượt mỗi cầu thủ giơ nó lên và hôn giải thưởng quý giá khi anh ta bị phun đầy champagne. “Ra ngoài không?”

Cô ngó qua vai Sam nhìn Ty, người vẫn đang nói chuyện với các phóng viên. “Chưa.” Khi Sam ra khỏi đường hầm, cô nhìn ra sân vận động và những người hâm mộ vẫn đang ngồi đầy các hàng ghế. Rồi cô nâng mắt lên nhìn khu quan sát trống không và nuốt xuống cục nghẹn bất chợt trong họng. Cô ngờ rằng không có chuyện Landon vừa đi về nhà đâu.

Cô đứng. “Cô đang làm gì ở đây, Layla?” Anh ta hỏi từ ngay đằng sau cô.

Cô liếc qua vai. “Trông giống đang làm gì, Chồi? Tôi đang xem đội bóng của tôi truyền tay cúp chiến thắng.”

“Đó không phải đội bóng của cô.”

Cô nhìn vào đôi mắt băng giá của anh ta và cảm thấy sự căng thẳng tan dần khỏi ngực cô. Anh ta đã gây ra những điều tồi tệ nhất với cô và cô vẫn sống sót. Cuối ngày hôm nay, cô có thể không có Chinooks, nhưng cô vẫn có người đàn ông mà cô thực lòng yêu thương. “Anh nhàm chán thật.” Cô thở dài. “Anh và cả cái gia đình cao quý của anh.”

“Khi gió!” Blake nói khi anh ta và Vlad bước vào đường hầm để lấy thêm champagne và xì gà. “Tôi không thể tin được cậu ấy vừa làm thế.” Anh ta nhìn Faith.

“Gì thế?”

Anh ta chỉ tay vào Ty và đám phóng viên bao quanh anh. “Thánh vừa nói anh ấy sắp nghỉ hưu. Đây là trận đấu cuối cùng của anh ấy.”

Miệng Faith há hốc và lông mày cô nhướn lên tận trán. Khi anh nói anh sẽ lo liệu tất cả mọi chuyện và giành lại đội tuyển cho cô, cô chưa từng một giây nghĩ rằng anh sẽ từ bỏ sự nghiệp của mình. “Tốt hơn là anh ấy không nên làm thế,” cô nói.

“Điều đó chẳng thay đổi được gì hết,” Landon nói. “Nếu cô cố rút ra một lần nữa, tôi sẽ gửi các bức ảnh cho mọi tờ báo trong thành phố.”

Ty tách mình khỏi các phóng viên và đi dọc thảm đỏ về phía cô.

“Em sẽ không cho anh nghỉ hưu đâu,” cô nói khi anh lại gần.

“Gì cơ?” Anh cười lớn và đội một chiếc mũ mềm lên đầu cô. “Anh không nghe thấy em nói gì cả.” Nụ cười của anh dừng lại khi anh nhìn Landon. “Em đã nói với anh ta sau cùng thì em sẽ không bán đội bóng chưa?”

Cô lắc đầu.

“Cô ta sẽ bán,” Landon bảo đảm với Ty. “Cô ta đã ký một ý định thư.”

“Phải, và trước đây cô ấy cũng từng ký một cái rồi. Anh là doanh nhân, anh Duffy, anh biết rằng các vụ mua bán rất thường đổ bể. Nếu anh muốn một đội khúc côn cầu, tôi nghe nói đội Wild có thể được rao bán đấy. Tất nhiên, đó chỉ là tin đồn mà thôi. Cũng như chuyện Faith sẽ bán đội Chinooks cho anh vậy.”

Cầm Landon siết lại. “Tôi sẽ hủy hoại cả hai người.”

“Anh có thể thử.” Anh cầm tay Faith và kéo cô rời khỏi đường hầm và bước lên thảm đỏ. “Đúng là một tên khốn,” anh nói qua một tiếng cười.

Hai mắt cá chân Faith lão đảo và tim cô nện thình thịch khi cô theo bên cạnh anh. “Em không thể tin là anh đang cười. Khi anh nói hãy tin anh, anh chẳng nói gì đến chuyện nghỉ hưu hết. Giờ hãy ra ngoài đó và bảo tất cả các phóng viên kia là anh vừa đùa đi.”

Anh trượt tay vào hõm lưng cô và đặt miệng kề tai cô. Thay vì làm như cô đòi hỏi, anh nói, “Anh yêu em, Faith.”

Anh có mùi mồ hôi và champagne, và hơi thở ấm áp cùng những từ ngữ nóng rực của anh len vào tim cô. Bước chân cô chùn lại vì sốc và cố lấy thăng bằng trên đôi giày trượt. Cô ngược lên nhìn đôi mắt xanh của anh. “Em cũng yêu anh.”

Anh mỉm cười. “Anh biết.”

“Em quá yêu anh đến mức không thể để anh nghỉ hưu vì em.”

Anh rời mắt khỏi mắt cô khi Marty ngã ụch xuống trên đồng đệm bảo hộ dành cho thủ môn, giơ cao cúp trên đầu. “Anh đã chơi khúc côn cầu

phần lớn cuộc đời mình chỉ để tới được khoảnh khắc này. Giờ khi anh đã ở đây, anh phát hiện ra rằng nó không đủ. Anh muốn nhiều hơn.” Anh quay lại nhìn mặt cô. “Anh muốn có em trong đời.”

Cô cũng muốn điều đó. Nhiều hơn cô từng muốn bất kỳ thứ gì. Nhiều hơn cả tiền bạc, sự an toàn, và những viên kim cương sáng bóng. “Phải có một cách khác chứ.”

Anh lắc đầu. “Không, điều này có cảm giác rất đúng. Anh muốn sự nghiệp của anh dừng lại ở đỉnh cao. Không phải sau vài năm theo đuổi ánh hào quang của ngày hôm nay. Cố giành lại nó, chỉ để rồi kết thúc thảm hại. Anh không muốn là một trong những người đó. Anh không muốn làm cha anh. Đến lúc rồi.”

“Anh chắc không?”

“Có.” Họ đi tới cuối thảm và anh nói, “Điều đó có nghĩa là anh cần một công việc.”

“Ừ?”

“Ừ, và vì anh không có kỹ năng nào ngoài chơi khúc côn cầu, anh có vẻ thất nghiệp.”

“Em đã thấy một biển tuyển người ở trạm xăng.”

Anh cười lớn. “Anh đã nghĩ có lẽ em có thể dùng đến một tay săn cầu thủ khác.” Họ dừng lại giữa mặt băng khi anh uốn cong người cô trên tay anh và nhìn xuống mặt cô. Cả đám đông trở nên phấn khích. “Anh đang làm gì thế?” cô thở dốc.

“Bảo đảm rằng những bức ảnh kia là tin cũ rích.” Miệng anh đi xuống miệng cô và anh đảo lưỡi với cô được phát trên tivi trên toàn quốc. Trước toàn bộ Chinooks và mười bốn nghìn người hâm mộ đang hò reo, nụ hôn

nấn ná cho tới khi cô đỡ đỡ và anh chắc chắn mọi người đều hiểu rõ chuyện.

Tất cả trừ Sam. “Đến lượt tôi.”

Ty lắc đầu khi kéo Faith lùi lại. “Đừng có mà nghĩ đến điều đó.”

Alexander Dumont nâng cao cúp trên đầu và hú kiểu Tarzan khi Logan lắc một chai Moët mới. Trong làn bọt champagne vàng ngọt ngào, Ty hạ miệng xuống bên tai cô. “Chỉ có một thứ duy nhất sẽ làm đêm nay tuyệt vời hơn nữa.”

“Gì vậy?”

“Em và anh. Tắm táp nóng bỏng và cư xử cực kỳ thiếu đứng đắn.”

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)